18

ΝΟΕΜΒΡΗΣ 2005

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ευρώπη - φρούριο:

προ των πυλών

της σύνταξης...

Νεκρική ευκαμψία

Ό,τι φάμε κι ό,τι πιούμε...” έλεγε παλιά ο κόσμος για να εκφράσει το εφήμερο. Αυτό μοιάζει σήμερα περισσότερο από ποτέ το επισημο σύνθημα της εξουσίας.

Οι διαχειριστές της νομιμοποιημένης κλοπής, στην ολομέτωπη επίθεσή τους, διεκδικούν ακόμα και τη γλώσσα απομυζώντας την από κάθε νόημα, δολοφονώντας την πνευματική αισθητική μας με κλασικά ψέμματα του τύπου “πάταξη της διαφθοράς”, μαχαίρι στο κόκκαλο” και άλλα ανέκδοτα. Στο καθημερινό χαράτσι που μας επιβάλλεται για το “κλείσιμο ελλειμάτων” δημιουργημένων από τους απατεώνες της εξουσίας για τους απατεώνες της αγοράς, στην μετωπική επίθεση στα εργασιακά κεκτημένα, έρχεται να προστεθεί (χωρίς να είναι ακόμα η σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι) η οδηγία Μπολκενστάιν, για να δείξει επώδυνα πως αυτοί που σίγουρα δεν εγκατέλειψαν τον ταξικό πόλεμο είναι τ' αφεντικά, που πάντα αντιλαμβάνονται τους εργαζόμενους ως απλά αναλώσιμα!

Αναλώσιμοι κι οι απανταχού μετανάστες και πρόσφυγες που αφού τροφοδότησαν για εκατονταετίες τις χώρες της δύσης με τον πλούτο των αποικιών, σήμερα συνιστούν “απειλή” για την τάξη και την ασφάλεια της Ευρώπης φρούριο, είτε στο εσωτερικό του (Παρίσι) είτε στα νότια σύνορά του (Ισπανία). Στο Νταρφούρ και στο Κογκό πυροβολούν κι εξοντώνουν τους ανθρώπους όπως τα πουλερικά στην ανατολική Ασία.

Εργασία, διατροφή, υγεία, κουλτούρα, παιδεία, περιβάλλον, χώρος, χρόνος, η εξουσία έχει εξαπολύσει τον πιό άγριο πόλεμο ενάντια στην κοινωνία. Μένει αυτή η τελευταία να ξεπεράσει το σοκ και να προχωρήσει στην τελευταία της λέξη. Η απάντηση δεν έχει δοθεί ακόμα.

Πανδημία αγοραίου

Στον αστερισμό της σήψης και της διαφθοράς

Σήμερα στη χώρα μας αποδεικνύεται περίτρανα ότι αυτοί που εμφανίζονται ως «ειδικοί», «ικανοί» και «υπεύθυνοι» για να κυβερνούν, όχι μόνο φροντίζουν αποκλειστικά για τα δικά τους «σεμνά και ταπεινά» συμφέροντα, σε βάρος των εργαζομένων και της κοινωνίας, αλλά ξεπουλούν οτιδήποτε και οποιονδήποτε προκειμένου να συνεχίσουν να κατέχουν τα προνόμιά τους.

Έτσι λοιπόν η παρατεταμένη περίοδος των νέων κόμβων σήψης και διαφθοράς δεν είναι παρά το αποτέλεσμα του ενδοεξουσιαστικού ανταγωνισμού στους κόλπους της κυβέρνησης και του κράτους, για τη διαχείριση των καθεστωτικών κέντρων ελέγχου, αποφάσεων και πολιτικοοικονομικών συμφερόντων.

Όμως, η αγωνία των εκφραστών της εξουσίας κορυφώνεται, αφού προσπαθούν να πείσουν την κοινωνία ότι υπάρχουν και «έντιμοι», μετά τον ατέλειωτο κατάλογο οικονομικών και δικαστικών σκανδάλων, ρουσφετιών, μιζών, και των «γρηγορόσημων» του Ρεγκούζα, μόνο και μόνο για να μην υπάρξουν αντιδράσεις, που θα έβαζαν σε κίνδυνο το σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.

Στη βάση αυτή, και με προσδιορισμένες τις γενικές κατευθύνσεις από την Ε.Ε. (βλ μακρύ χέρι Αλμούνια), τον ΟΟΣΑ και το ΔΝΤ, η κυβέρνηση επιταχύνει την εναρμόνιση της πολιτικής της με την πολιτική των παραπάνω υπερεθνικών κέντρων εξουσίας. Αυτό σημαίνει περισσότερες καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις για την καλυτέρευση της θέσης και κατάταξης της «εθνικής οικονομίας» στο διεθνοποιημένο κεφάλαιο. Σημαίνει δηλαδή διευκόλυνση του ΣΕΒ και των τραπεζιτών για τη μεγιστοποίηση των κερδών τους και εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης και καταπίεσης για τους εργαζόμενους και την κοινωνία. Η οδηγία Μπόλκενσταϊν, η οποία προβλέπει ότι κάθε επιχείρηση είναι ελεύθερη να εφαρμόσει το εργατικό δίκαιο και τους μισθούς της χώρας προέλευσης ή αυτής που θα επιλέξει σαν έδρα, εκεί αποσκοπεί.

Η νέα φτώχεια, η ακρίβεια , η ανεργία, ο κοινωνικός αποκλεισμός, οι ιδιωτικοποιήσεις, το κλείσιμο εργοστασίων, η ποινικοποίηση και η καταστολή των κοινωνικών και ταξικών αγώνων είναι αποτελέσματα των παραπάνω πολιτικών τους.

Για τούτο η κυβέρνηση προσπαθεί από τη μία να ωραιοποιήσει την πολιτική της με την απόκρυψη και παραποίηση των επίσημων ποσοστών ανεργίας, από το 14% στο 9,6%, και από την άλλη να τρομοκρατήσει τους εργαζόμενους, παρουσιάζοντας το ‘δημοσιονομικό’ τομέα ως ελλειμματικό(!), για να πάρει σκληρότερα μέτρα. Τη στιγμή που οι κεφαλαιοκράτες, λόγω των μεγάλων φοροελαφρύνσεων και φοροαπαλλαγών που έχουν, παρουσιάζουν διψήφια αύξηση της κερδοφορίας τους. Η πολιτική αγυρτεία τους δε, ξεπερνά κάθε όριο, με την επαναφορά του καθεστώτος ποινικοποίησης της φοροδιαφυγής των μισθωτών και των συνταξιούχων και της κατάσχεσης των μισθών και των συντάξεών τους αντίστοιχα.

Αγύρτες και καπάτσοι της εξουσίας

Η κυβέρνηση της ΝΔ ήρθε να βάλει τα πράγματα στη θέση τους... Με τη λεγόμενη «επανίδρυση» του κράτους έρχεται να αναδιαρθρώσει τον κρατικό μηχανισμό κάνοντάς τον ταχύρυθμο, ευέλικτο και αποτελεσματικό υπηρέτη της αγοράς. Αυτό σημαίνει ότι το αγοραίο «νέο» «ευέλικτο» κράτος, με τη διεύρυνση και επέκταση των διαχειριστικών του εξουσιών σε τοπικό και περιφερειακό πολιτικοοικονομικό επίπεδο, κινείται, ώστε να σταθεί με τον καλύτερο δυνατό τρόπο αρωγός της ...αξιέπαινης προσπάθειας των απανταχού Ελλήνων κεφαλαιοκρατών, του ΣΕΒ και των εφοπλιστών, «εφ' όπλου ληστών».

Οι προβαλλόμενες αντιθέσεις της κυβερνοαντιπολίτευσης, των γαλαζοπράσινων λαμόγιων μεταξύ τους, είναι ολοφάνερα πλαστές, και η πραγματική διαφορά τους έγκειται μόνο στην στρατηγική τους τακτική, για το βάθεμα και το πλάτεμα των κρατικών/καπιταλιστικών

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Χρόνος 2ος, φύλλο 18
Νοέμβριος 2005

Εκδίδεται από την: Βαβυλωνία, αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό
Διευθυντής σύνταξης: Άννα Καραγεωργίου
Εκτύπωση: Εκδοτική Βορείου Ελλάδος Α.Ε.
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290

ΑΘΗΝΑ: Θεμιστοκλέους 66 -Εξάρχεια - ΤΗΛ.: 6938332603
ΞΑΝΘΗ: ΤΗΛ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Αγ. Γεωργίου 36, τ.κ. 691 00 - ΤΗΛ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: ΤΗΛ.: 6936 785.774
ΑΓΡΙΝΙΟ: ΤΗΛ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: ΤΗΛ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: ΤΗΛ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 - ΤΗΛ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

βαρβαρισμοί

Καλύτερα να τραγουδάς, παρά να μιλάς...

Αντιγράφουμε από την εφ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ (21/10). Ο μουσικοσυνθέτης στην ομιλία του για την βράβευσή του από την ΕΛ.ΑΣ. και τον υπουργό Δημόσιας Τάξης, Γιώργο Βουλγαράκη: «…Όλα αυτά άλλαξαν μετά το 1974, όταν ήρθε η δημοκρατία και η Αστυνομία άλλαξε ρόλο και έγινε υπηρέτης του λαού, όπως ακριβώς τα κόμματα, η Βουλή, η κυβέρνηση, η αντιπολίτευση, οι δήμοι και τα συνδικάτα, είπε ακόμα ο κ. Μίκης Θεοδωράκης και παρότρυνε την Αστυνομία να δίνει πάντα το παράδειγμα του δημοκρατικού ήθους και να προστατεύει το Σύνταγμα και το Λαό…». Κουμής, Κανελλοπούλου, Σωτηροπούλου, Πρέκας, Τσουτσουβής, Καλτεζάς, Μαρίνος, Ματέι, Τεμπερεκίδης, μετανάστες, Μαραγκάκης, εγώ, εσύ, εμείς…

Καλύτερα να μιλάς...

Το φλερτ Ζαχαριάδη – Μεταξά συνεχίζεται! Η Αλέκα υπέρ των μαθητικών παρελάσεων αφού: «…θέλουν να καταργήσουν εκδηλώσεις που δείχνουν τη λαϊκή παρέμβαση και εξέγερση…» Αφού ο ΣΥΝ είναι κατά εμείς υπέρ ή αλλιώς όταν η Δεξιά μας πετά το «δόλωμα» συμμετοχής της Εθνικής Αντίστασης στις παρελάσεις κι εμείς τρώμε και την πετονιά!

Σ.Κ.

κρατισμού

αναδιαρθρώσεων και της εκμετάλλευσης των εξουσιαζομένων. Σημεία των καιρών ο Άκης και ο Κωνσταντόπουλος που το παίζουν αλά Λαφοντέν - Γκίζι και η καθεστωτική αριστερά, των συνασπισμένων εκσυγχρονιστών και των κομματικοκεντρικών πρωτογονιστών, που βρίσκεται σε διαρκές άλμα στο κενό... Αποτελούν τους...«αξιόλογους και συνεπείς αγωνιστές» συνομιλητές και διαπραγματευτές με το καθεστώς.

Από την άλλη οι μισθοφόροι επαγγελματίες κρατικοσυνδικαλιστές της ΓΣΕΕ, ενώ συμμετέχουν με δύο εκπροσώπους τους στις αρμόδιες επιτροπές, που εγκρίνουν τις κρατικές επιδοτήσεις επιχειρήσεων, το προηγούμενο διάστημα απόκρυψαν συνειδητά από τους εργαζόμενους τις μεγάλες χρηματοδοτήσεις που δόθηκαν στους επιχειρηματίες, ώστε να μεταναστεύσουν τα εργοστάσιά τους στις χώρες των Βαλκανίων. Τα κροκοδείλια δάκρυα του προέδρου της ΓΣΕΕ και η τωρινή στάση των κρατικοσυνδικαλιστών, για το κλείσιμο των εργοστασίων και την αύξηση της ανεργίας, εντάσσονται στην υποκριτική κλίκα των εργατοπατέρων, που ήταν και είναι επιστήμονες στην παραπλάνηση και στο ξεπούλημα των εργαζομένων.

Κρατική τρομοκρατία, επιτήρηση και έλεγχος

Με την ισχύ των νέων «αντιτρομοκρατικών» νόμων, η αναδιάρθρωση των δυνάμεων της κυριαρχίας και εξουσίας, αναγγέλλει το λυκαυγές της φάσης της ολοκλήρωσης. Οι μπάτσοι τρομοκρατούν, συλλαμβάνουν και κατηγορούν προληπτικά νεολαίους για την αποτροπή καταστροφής των καμερών παρακολούθησης. Πέντε νεολαίους τους συλλαμβάνουν με προτεταμένα όπλα, ανεξάρτητα αν βρίσκονταν σε άσχετη περιοχή, και τους οδηγούν στη ΓΑΔΑ με βαριές κατηγορίες. Οι δικαστές καταδικάζουν με μεγάλες ποινές πέντε από τους έξι κατηγορούμενους για τα γεγονότα τον Ιούνιο του 2003 στη Θεσσαλονίκη. Οι τρομονόμοι χρησιμοποιούνται κατά το δοκούν για την κατασκευή ένοπλων οργανώσεων (βλ περίπτωση Καλαϊτζίδη, Ασπιώτη, Καρασαρίνη).

Η πολιτική αγυρτεία τους ξεπερνά κάθε όριο, με την επαναφορά του καθεστώτος ποινικοποίησης της φοροδιαφυγής των μισθωτών και των συνταξιούχων και της κατάσχεσης των μισθών και των συντάξεών τους αντίστοιχα, τη στιγμή που οι κεφαλαιοκράτες, λόγω των μεγάλων φοροελαφρύνσεων και φοροαπαλλαγών που έχουν, παρουσιάζουν διψήφια αύξηση της κερδοφορίας τους.

Ο μεγάλος αδελφός όχι μόνο κρυφακούει, αλλά ελέγχει, επεμβαίνει και τρομοκρατεί. Η ΕΡΤ όχι μόνο λογοκρίνει τη συνέντευξη του πολιτικού κρατούμενου για την υπόθεση της 17Ν, Α. Γιωτόπουλου, αλλά αποκρύπτει συνειδητά τις λαϊκές αντιδράσεις για τις κεραίες κινητής τηλεφωνίας, τις κάμερες, τη μεταφορά της λυματολάσπης από την Ψυτάλλεια στα Άνω Λιόσια. Η ΓΑΔΑ αποπειράθηκε να ελέγξει με ένοπλους μπάτσους ειδικών δυνάμεων σύσκεψη των Παρεμβάσεων - Συσπειρώσεων και εργ. σχημάτων στα γραφεία της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας Ελλάδας, αλλά πετάχτηκαν έξω. Ασφαλίτες σε διατεταγμένη υπηρεσία μπούκαραν σε δύο Δημοτικά Σχολεία των Χανίων για τη σύλληψη δύο αλλοδαπών μαθητών. Έλεγχοι ταυτοτήτων, διαβατηρίων, και αδειών παραμονής στο μετρό ακόμα και από ιδιωτικούς μπάτσους. Έφοδος ασφαλιτών στο στέκι Αλβανών Μεταναστών στα Εξάρχεια για εκφοβισμό. Η Δημοκρατία εκδικείται...!

Παράλληλα, και ενώ οι μεγαλύτερες αντιπολεμικές διαδηλώσεις στα 2,5 χρόνια κατοχής του Ιράκ κλονίζουν όλα τα άλλοθι του Αγγλοαμερικανικού νεοϊμπεριαλιστικού άξονα, η χριστιανική δεξιά στις ΗΠΑ, με πολιτικό ιεροκήρυκα τον Μπους, ξεκινά μία ακόμα σταυροφορία κατά του Δαρβίνου αυτή τη φορά και της εξελικτικής θεωρίας και ο Μπλερ συνεχίζει το κυνήγι μαγισσών, που άρχισε μετά τις εκρήξεις βομβών στο Λονδίνο, με έναν νέο τρομονόμο όπου παρατείνεται, σε 90 ημέρες από 14, η κράτηση υπόπτων χωρίς απαγγελία κατηγορητηρίου και χωρίς παρουσία δικηγόρου. Μαροκινοί και Ισπανοί συνοριοφύλακες δολοφονούν 14 μετανάστες και απελαύνουν 500, χωρίς τροφή και νερό, για βέβαιο θάνατο στην έρημο Σαχάρα. Το νέο «τείχος του Βερολίνου» είναι τα ματωμένα σύνορα της Ευρώπης - φρούριο, που μυρίζουν θάνατο.

Κοινωνικός αντίλογος, αντίσταση και δράση..!

Η ανταρσία των ναυτεργατών στην Κορσική, με την κατάληψη ενός φέρι γαλλικών συμφερόντων, και η μεγάλη γενική απεργία στη Γαλλία αποτελούν σημάδι ελπίδας, για την επαναφορά των κοινωνικών και ταξικών αγώνων στα μητροπολιτικά κέντρα της Δυτικής Ευρώπης.

Η οργή και ο θυμός, απέναντι στα σκάνδαλα της πολιτικής εξουσίας στην ανεργία, στην κρατική τρομοκρατία, στην ακρίβεια, στις μίζες, στη διαφθορά και στις κάθε είδους διευκολύνσεις των κεφαλαιοκρατών αποκτούν νόημα και υπόσταση μόνο όταν κινητοποιούνται ανθιστάμενες εργατικές, κοινωνικές δυνάμεις και συλλογικοποιείται η αμφισβήτηση και η λαϊκή δυσαρέσκεια. « Η δυσαρέσκεια πρέπει να γίνει αγώνας, ελπίδα και νίκη...!» Αυτοδίκαια όμως οι αγώνες πρέπει να περάσουν στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων, των ανέργων, των μεταναστών, των νεολαίων και των κοινωνικά αποκλεισμένων, με ανοιχτές αυτοοργανωμένες προσπάθειες λαϊκής αντίστασης και δράσης.

Κι επειδή οι αγώνες ενάντια στην καρδιά των ιερών και των οσίων του σκληρού πυρήνα της εξουσίας, που είναι τα διαπλεκόμενα συμφέροντα, η παραγωγικότητα, η ανταγωνιστικότητα, το κέρδος, η καταπίεση και η εκμετάλλευση, δεν έχουν ημερομηνία λήξης: «άμμο στα γρανάζια τους, τα γρανάζια τους στην άμμο.»

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Τίποτα δεν γίνεται τυχαία ...

Πέρσι ακούστηκε για πρώτη φορά η περίφημη πρόταση Μπολκενστάιν η οποία επιτρέπει σε μια επιχείρηση να μισθοδοτεί τον εργαζόμενό της βάση των εθνικών συμβάσεων που ισχύουν στην χώρα (έδρα) καταγωγής της. Αυτό πολύ απλά μπορεί να δουλεύεις στην Γερμανία και να πληρώνεσαι με μισθούς Τσεχίας ή Εσθονίας. Φυσικά η πρόταση αυτή αφέθηκε να εξετασθεί στο μέλλον κάτω από τις έντονες αντιδράσεις των Ευρωπαίων εργαζομένων. Κατά την διάρκεια του καλοκαιριού, ψηφίστηκαν δυο νέες οδηγίες από την Ε.Ε. Η πρώτη αφορά μια μορφή εταιρείας την Ευρωπαϊκή Εταιρεία (Ε.Ε.) η οποία θα μπορεί να δραστηριοποιείτε ελεύθερα και χωρίς περιορισμούς εντός της Ευρωπαϊκής ένωσης. Οι πρώτες χώρες που έσπευσαν να υιοθετήσουν την οδηγία αυτή, είναι η Τσεχία και η Εσθονία. Μέχρι εδώ καλά, καμία σχέση με την οδηγία Μπολκενστάιν. Η δεύτερη οδηγία αφορά τις Πανευρωπαϊκές συντάξεις. Πλέον οι επιχειρήσεις των κρατών –μελών θα μπορούν να ασφαλίζουν το προσωπικό τους σε επαγγελματικά ταμεία ξένης χώρας. Και πάλι οι χώρες που έσπευσαν να την υιοθετήσουν ήταν η Τσεχία και η Εσθονία. Για όσους δεν κατάλαβαν την σχέση των δυο οδηγιών με την πρόταση Μπολκενστάιν ας συνθέσουμε όλο το παζλ. Καταρχάς η Τσεχία και η Εσθονία έχουν ανύπαρκτο εθνικό νομικό πλαίσιο, χαμηλά μεροκάματα, αδύναμο συνδικαλισμό και θεωρούνται παράδεισος για τον σύγχρονο καπιταλισμό. Σε συνδυασμό με την οδηγία Μπολκενστάιν μια εταιρεία θα μεταφέρει την έδρα της στην Τσεχία και θα δημιουργήσει μια Ευρωπαϊκή Εταιρεία, στην συνέχεια θα προσλάβει έναν εργαζόμενο στην Ελλάδα, θα του δώσει μισθό Τσεχίας που είναι η έδρα της και σύνταξη Τσεχίας ή Εσθονίας όποια είναι μικρότερη. Με τον τρόπο αυτό θα αλωθούν όλα τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα.

Α.Α.

Η δικαιοσύνη είναι τυφλή

…τόσο τυφλή, που μέχρι τον τρέχοντα μήνα στη Θεσσαλονίκη δίκαζε πρώην λυκειόπαιδα για συμμετοχή στις αντιπολεμικές πορείες του 2003 ενάντια στην εισβολή στο Ιράκ, που όπως πάντα προτού αθωωθούν πανηγυρικά, αναγνωρίζονται από πρόθυμους ασφαλίτες. Κατά τ' άλλα, δεν έβλεπε τις επί χρόνια παράνομες δραστηριότητες (τζόγος, ναρκωτικά, σωματεμπορία, ξέπλυμα βρώμικου χρήματος, «προστασία» κλπ.) επιχειρηματιών & τις σχέσεις τους με κυβερνητικούς παράγοντες. Ε, για να λειτουργεί έτσι η δικαιοσύνη, εκτός από στρατευμένος μηχανισμός των κυριάρχων, πρέπει να είναι μεταξύ άλλων και τυφλή.

Α.Φ.

"διότι δεν συνεμορφώθην προς τας υποδείξεις"

Για ακόμη μια φορά βρέθηκε στο στόχαστρο των αρχών ο Κώστας Αβραμίδης ο οποίος παραπέμπεται σε δίκη για συμμετοχή στη 17 Νοέμβρη, με βούλευμα του συμβουλίου εφετών, υπ' αριθμ. 2071/2005, που εκδόθηκε στις 10/10/2005. Μάλιστα, του επιβάλλεται απαγόρευση εξόδου από τη χώρα, καθώς και να παρουσιάζεται στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του, το πρώτο πενθήμερο κάθε μήνα.

Κάποια υποτιθέμενα αποτυπώματα σε ένα βιβλίο, που ως κινητό αντικείμενο θα μπορούσε να βρίσκεται οπουδήποτε, σε συνδυασμό, όπως μάλιστα αναφέρει επί λέξει το βούλευμα "με το γεγονός ότι ο κατηγορούμενος μετά τη σύλληψη ορισμένων μελών της (17 Ν) οργάνωνε εκδηλώσεις συμπαράστασεως προς αυτούς, στοιχειοθετούνται σοβαρές και επαρκείς ενδείξεις που πιθανολογούν την ένταξη του κατηγορούμενου Κων/νου Αβραμίδη στην «Ε.Ο. 17 ΝΟΕΜΒΡΗ».

Λογικό το βρίσκω. Αγνωστη η έννοια της αλληλεγγύης για τους κύριους δικαστές. Γιατί να συμπαρασταθεί κάποιος σε κατηγορούμενους για συμμετοχή σε οργάνωση αν δεν συμμετέχει και αυτός στην οργάνωση θα σκέφτηκαν.

Μια ερώτηση θα είχα να τους απευθύνω. Το γεγονός ότι πολλοί από μας πήραν μέρος στις εκδηλώσεις συμπαράστασης που αναφέρονται παραπάνω, αρκετοί πήγαν και μάρτυρες στη δίκη των κατηγορούμενων για συμμετοχή στη 17 Ν, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι σκοπεύουμε να εκδηλώσουμε τη συμπαράστασή μας και στον Κώστα Αβραμίδη, είναι σοβαρή και επαρκής ένδειξη που πιθανολογεί και τη δικιά μας ένταξη στην οργάνωση;

Σε ανακοίνωσή της η Συσπείρωση Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία αναφέρει:

Για τους παροικούντες την Ιερουσαλήμ έχει ήδη γίνει φανερό, που στοχεύει το κυνήγι των μαγισσών, που άρχισε από την έναρξη «της εξάρθρωσης» των ένοπλων οργανώσεων –υπαρκτών και φαντασμάτων.

Αν και η μειοψηφούσα άποψη αρνείται την παραπομπή του, ελλείψει στοιχειωδών ενδείξεων, η πλειοψηφία μας λέει και επισήμως ότι είναι ενοχοποιητικές για τον Κωστα Αβραμίδη ακόμα και οι αφίσες που βρέθηκαν στο σκληρό δίσκο του υπολογιστή για εκδηλώσεις αλληλεγγύης. Είναι ενοχοποιητική η αντικατασταλτική δράση της Συσπείρωσης ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία. Είναι ενοχοποιητικό το κίνημα ενάντια στον αυταρχισμό, τις δίκες πολιτικής σκοπιμότητας, τα έκτακτα δικαστήρια, τις συμφωνίες έκδοσης αγωνιστών κλπ.

Επειδή τα κρούσματα του ολοκληρωτισμού γίνονται νόμιμη και επίσημη πολιτική: απαγωγές μεταναστών, ποινικοποίηση οριακών μαζικών πρακτικών, μπουκαρίσματα σε σπίτια, έρευνες κλπ, φυσικές επιθέσεις εναντίον αγωνιστών, συνδικαλιστικό της ασφάλειας, κάλυψη-συγκάλυψη φασιστικών επιθέσεων, ποινικοποίηση και δίωξη του φρονήματος, ανοιχτή λογοκρισία συνεντεύξεων πολιτικών κρατουμένων κλπ.

Καλούμε όσους αντιλαμβάνονται την αξία των πολιτικών και κοινωνικών αντιστάσεων σε μια κυβερνητική κρατική και διεθνή πολιτική πολέμου (Ιράκ, Παλαιστίνη, Αφγανιστάν), πλήρους αφαίμαξης από παροχές και δικαιώματα των εργαζομένων και των λαϊκών κοινωνικών στρωμάτων και στραγγαλισμού των πολιτικών ελευθεριών των πολιτών και του κοινωνικού - πολιτικού κινήματος να αντιδράσουν μαζί μας τώρα.

ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Την Κυριακή 16 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε έξω από τις φυλακές Ναυπλίου (όπου κρατείται ο Π.Καρασαρίνης) συγκέντρωση διαμαρτυρίας για την απελευθέρωση των τριών προφυλακισμένων για την υπόθεση των ΜΑΤατζίδικων ασπίδων Γ.Καλαϊτζίδη, Π.Καρασαρίνη, Π.Ασπιώτη. Η κινητοποίηση καλέστηκε από τις Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους, ενώ συμμετείχε με δικό της πανώ και η Αντιεξουσιαστική Κίνηση Πάτρας. Το κάλεσμα που συσπείρωσε γύρω στα 100 άτομα, έγινε στο πλαίσιο της καμπάνιας αλληλεγγύης για την απελευθέρωση των τριών αγωνιστών και για την κατάργηση του τρομονόμου, ενώ εκκρεμούν οι αιτήσεις αποφυλάκισής τους. Έξω από το χώρο των φυλακών ήταν συγκεντρωμένες αρκετές διμοιρίες, μπλόκα ασφαλιτών, δύο αστυνομικοί διευθυντές, ο νομάρχης καθώς και τρία τοπικά κανάλια. Επί μιάμιση και πλέον ώρα φωνάχτηκαν συνθήματα αλληλεγγύης ενώ μετά τον επιβιβασμό στα λεωφορεία ακολούθησε αυθόρμητη πορεία στο κέντρο του Ναυπλίου, όπου μοιράστηκαν προκηρύξεις, διαβάστηκαν κείμενα από τη ντουντούκα και φωνάχτηκαν συνθήματα. Έχει έρθει η ώρα για το κίνημα αλληλεγγύης να δώσει δυναμική-μαζική απάντηση στις αστυνομικές και δικαστικές μεθοδεύσεις. Η κατάρρευση του κατηγορητηρίου και η άμεση απελευθέρωση των τριών συντρόφων είναι προϋπόθεση για την αντεπίθεση ενάντια στους απανωτούς τρομονόμους που επιβάλλει η τρομοκρατική Νέα Τάξη και την προσπάθεια ποινικοποίησης του αντιεξουσιαστικού χώρου. Οι συνεχείς προσφυγές σε μορφές «εκτάκτου ανάγκης» που προκαλούνται από την όξυνση των κοινωνικών ανισοτήτων και τη μετάβαση σε δομές ολοκληρωτικής διακυβέρνησης, το υπερατλαντικό δόγμα της «μηδενικής ανοχής» καθώς και το τερατούργημα του τρομονόμου θα βρούν την απάντησή τους από το πολύμορφο ανταγωνιστικό κίνημα. Η αλληλεγγύη για άλλη μια φορά θα υπερισχύσει.

Γιάννης Κουρκουλής

Εκδήλωση ενημέρωσης...

...σχετικά με το εφετείο των καταδικασθέντων για συμμετοχή στην ΕΟ 17Ν, που αρχίζει στις 5 Δεκέμβρη, διοργανώνουν οι **Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους** (Θεσσαλονίκη), την Παρασκευή 25 Νοεμβρίου, στις 8 μμ, στο αμφιθέατρο του Πανεπιστημίου Μακεδονίας (ΠΑ.ΜΑΚ., επί της Εγνατίας, έναντι Φοιτητικής Λέσχης).

Η ενημέρωση θα γίνει από την δικηγόρο Ιωάννα Κούρτοβικ, ενώ από την πλευρά των Κινήσεων Αλληλεγγύης θα μιλήσουν, ο εκ νέου διωχθείς ως μέλος της 17Ν, Κώστας Αβραμίδης, ενώ την ιταλική εμπειρία θα μεταφέρει αποφυλακισθέν μέλος της Action Directe.

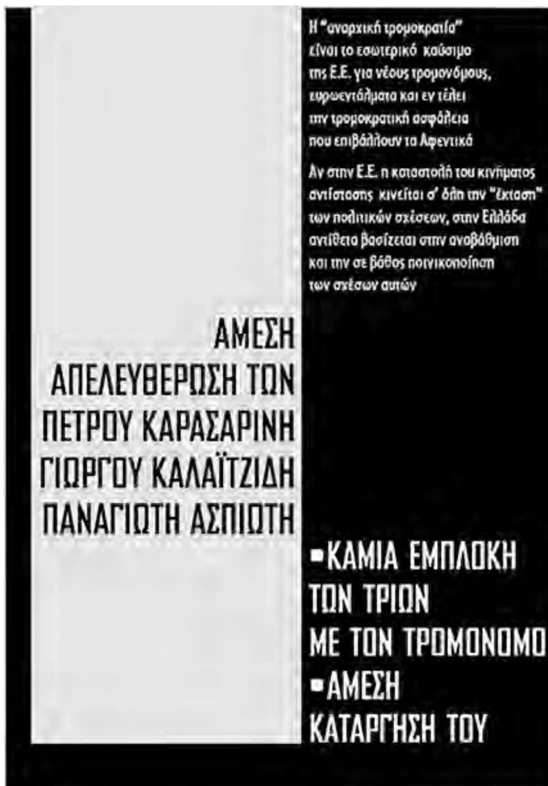
«...παραμένω πάντα εδώ. Εχθρός της εγκληματικής "Τάξης" τους»

Στις 14 Οκτώβρη ο Κώστας Καλαρέμας, όπως καταγγέλλει σε δήλωσή του, θα γίνει για μια ακόμη φορά στόχος των διωκτικών μηχανισμών. Δύο μηχανές κι ένα ΙΧ της Ασφάλειας χωρίς διακριτικά παρακολουθούν επί μέρες το σπίτι του και τον ίδιο. Όταν «*...ως ελάχιστο μέτρο αυτοπροστασίας απέναντι σε μια συμμορία που αποκρύπτει την ταυτότητα της, προέβηκα στην φωτογράφησή τους, γνωστοποιώντας τους πως θα θεωρηθούν υπεύθυνοι για οτιδήποτε τυχόν μου συμβεί. Προφανώς ενοχλημένος ο οδηγός της BMW (ένας σωματώδης τύπος με ξυρισμένο γκριζαρισμένο μαλλί) μου επιτίθεται και μετά από συμπλοκή μου κλέβει το τσαντάκι, νομίζοντας ότι εκεί βρίσκεται η φωτογραφική μηχανή. Υπό τις αποδοκιμασίες και τις απειλητικές διαθέσεις τις γειτονιάς (και μη βρίσκοντας την φωτογραφική μηχανή) εγκαταλείπει το τσαντάκι και αποχωρεί μαζί με την εκλεκτή παρέα του. Θα ήθελαν άραγε οι προϊστάμενοί του να μου εξηγήσουν τι ακριβώς θέλουν από εμένα; Οι διευθύνσεις κατοικίας και εργασίας μου είναι γνωστές. Ας με αναζητήσουν. Θα ήθελε μήπως να μου εξηγήσει ο κύριος Βουλγαράκης ποιο «έννομο αγαθό» περιφρουρούν άνθρωποι με παραποιημένες πινακίδες στα οχήματά τους, που όταν νοιώσουν να απειλείται το προκάλυμμά τους, δεν διστάζουν να προβούν σε κλοπές; Όσο για μένα, παραμένω πάντα εδώ. Εχθρός της εγκληματικής «Τάξης» τους. Εχθρός τους*».

η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας...

Την άμεση αποφυλάκιση των Παναγιώτη Ασπιώτη, Γιώργου Καλαϊτζίδη, Πέτρου Καρασαρίνη, ζήτησαν σε συνέντευξη Τύπου στο Δικηγορικό Σύλλογο στις 10 Οκτωβρίου οι Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους, που συντονίζουν μια ευρύτερη κινητοποίηση γι' αυτό το θέμα. Στη συνέντευξη τονίστηκε ιδιαίτερα ο προκλητικός τρόπος με τον οποίο κατασκευάστηκε το κατηγορητήριο κατά των «3».

Υπενθυμίζεται ότι στις 7 Ιουλίου συνελήφθησαν ο Γιώργος Καλαϊτζίδης και ο Πέτρος Καρασαρίνης με κομμάτια από ασπίδες που είχαν αφαιρεθεί από συμπλοκή με δυνάμεις των ΜΑΤ. Από την πρώτη στιγμή της σύλληψής του ο Καλαϊτζίδης υποστηρίζει ότι οι συγκατηγορούμενοί του δεν έχουν καμιά σχέση και ο ίδιος ανέλαβε να πετάξει τις ασπίδες των ΜΑΤ, βοηθώντας συντρόφους του αποκλειστικά για λόγους αλληλεγγύης, χωρίς φυσικά να έχει συμμετάσχει στο επεισόδιο κατά το οποίο αφαιρέθηκαν αυτές. "Η επιλογή μου να βοηθήσω στην απομάκρυνση αστυνομικού υλικού, το οποίο προήλθε από ενέργειες αναρχικών συντρόφων, άνοιξε τους ασκούς του Αιόλου, ώστε ΜΜΕ, δικαστές και αστυνομία σε αγαστή συνεργασία, να προσπαθήσουν να επιχειρήσουν μια ακόμα επίθεση ενάντια στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο, με σαφή στόχο την ποινικοποίησή του", αναφέρει σε γράμμα του από τον Κορυδαλλό.

Μια υπόθεση ενδεχομένως απλής παραβατικότητας, που αφορούσε μόνο τον Γιώργο Καλαϊτζίδη, αναβαθμίστηκε, ώστε να επιδειχτεί η παραγωγή αντιτρομοκρατικού έργου, με τη δημιουργία ανύπαρκτης «τρομοκρατικής οργάνωσης» και την απαγγελία ανυπόστατων κατηγοριών σε βαθμό κακουργήματος.

Αξίζει να σημειωθεί ότι βούλευμα που εξέδωσε το Τριμελές Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών για να ανοιχθεί η θυρίδα που οδήγησε στη σύλληψη του Ασπιώτη είναι άκυρο, καθώς υπογράφεται από δύο δικαστές αντί για τρεις. Ποιος θα μας φυλάξει από τους φύλακες που δε σταματούν πουθενά προκειμένου να πετύχουν το ζητούμενο; Και το ζητούμενο σε αυτή την περίπτωση είναι η τρίτη σύλληψη. Οι συλληφθέντες είναι πλέον τρεις, όσοι χρειάζονται δηλαδή για να δικαιολογήσουν δικονομικά την κατηγορία της σύστασης συμμορίας. Οι συνήγοροί τους έχουν ήδη καταθέσει ενστάσεις αναφέροντας χαρακτηριστικά ότι τυχόν απόρριψη των ενστάσεων αυτών δημιουργεί σοβαρά ερωτηματικά σχετικά με τη νομιμότητα και τον ορθό τρόπο απονομής δικαιοσύνης. Αγνωστο το πότε θα εξεταστούν οι ενστάσεις αυτές, καθώς όπως όλα δείχνουν δεν βιάζονται πια.

Η σπουδή τέλειωσε κάπου εκεί στη διαδρομή από την ασφάλεια μέχρι την εισαγγελία. Με μια δικογραφία να διογκώνεται, πλημμελήματα να μετατρέπονται σε κακουργήματα, και τους τρεις συλληφθέντες να κατηγορούνται για όλες τις επιθέσεις με βόμβες μολότοφ, 200 τις υπολόγισαν έτσι στα πρόχειρα, που έχουν γίνει από το 1998 και έπειτα. Μάλιστα οι μολότοφ, για να γίνει πιο εντυπωσιακό το σκηνικό, αναβαθμίστηκαν σε εκρηκτικούς, αντί για εμπρηστικούς, μηχανισμούς. Με συνοπτικές διαδικασίες προφυλακίζονται, οδηγούμενοι μάλιστα σε χωριστές φυλακές.

Μια σειρά πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις και κινήσεις (Κινήσεις Αλληλεγγύης στους Πολιτικούς Κρατούμενους, Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα, Συσπείρωση Ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία, Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας, ΕΕΚ, Εργατική Εξουσία, Κόντρα, περιοδικό «Δρόμοι», Ομάδα «Κόκκινο», ΟΚΔΕ, ΟΚΔΕ-Σπάρτακος) συνυπογράφουν ανακοίνωση με την οποία καταφέρονται ενάντια στην ποινικοποίηση πολιτικών χώρων και προσωπικών σχέσεων, ζητούν την άμεση αποφυλάκιση των τριών αγωνιστών και την κλιμάκωση του αγώνα για την κατάργηση του τρομονόμου.

Π.Σ.

Ο τρομονόμος βλάπτει σοβαρά εσάς και τους γύρω σας

Στις 7 Ιουλίου, συλλαμβάνονται ο Γιώργος Καλαϊτζίδης και ο Πέτρος Καρασαρίνης με κομμάτια από ασπίδες, οι οποίες είχαν αφαιρεθεί μετά από συμπλοκή με δυνάμεις των ΜΑΤ. Έπειτα από λίγες ημέρες συλλαμβάνεται και ο Παναγιώτης Ασπιώτης. Οι συλληφθέντες είναι πλέον τρεις, όσοι χρειάζονται δηλαδή για να δικαιολογήσουν δικονομικά την κατηγορία της σύστασης συμμορίας, κατηγορία που βασίζεται ουσιαστικά στις προσωπικές και πολιτικές σχέσεις των τριών. Έτσι, ενώ η δίωξη αρχικά αφορούσε την εν λόγω συμπλοκή, στη διαδρομή από την ασφάλεια μέχρι την εισαγγελία, η ισχνή δικογραφία διογκώνεται, αλλοιώνεται ποιοτικά και αναβαθμίζεται με σκοπό οι τρεις να διωχθούν με τον τρομονόμο. Μέσα σε λίγα 24ωρα οι πλημμεληματικές πράξεις μετατρέπονται σε κακουργήματα, η «συμμορία» αναβαθμίζεται σε «τρομοκρατική οργάνωση» και, χωρίς να προστεθεί ούτε ένα νέο στοιχείο στην υπόθεση, οι τρεις συλληφθέντες βρίσκονται να κατηγορούνται για όλες τις επιθέσεις με βόμβες μολότοφ που έχουν γίνει από το 1998 και έπειτα. Με συνοπτικές διαδικασίες προφυλακίζονται, οδηγούμενοι μάλιστα σε χωριστές φυλακές.

Ήδη από την ψήφισή του, ήταν φανερό πως ο τρομονόμος δεν στόχευε μόνο στο να δημιουργήσει εκείνο το καθεστώς έκτακτης ανάγκης το οποίο θα έδινε στο κράτος τη δυνατότητα να ξεκαθαρίσει τους λογαριασμούς του με τις ένοπλες οργανώσεις που έδρασαν μεταπολιτευτικά στην Ελλάδα, είτε αυτές ήταν ακόμη εν ενεργεία είτε είχαν αποσυρθεί από την ενεργό δράση. Ο στόχος δεν ήταν απλώς ένας ιδιότυπος «ιστορικός ρεβανσισμός», αλλά η δημιουργία του κατάλληλου νομικού οπλοστασίου που θα επέτρεπε στους διωκτικούς μηχανισμούς να αντιμετωπίσουν με ακραία κατασταλτικά μέτρα οποιαδήποτε μορφή πολιτικής δράσης ξεπερνά τα όρια της αστικής νομιμότητας. Για να γίνει αυτό, έπρεπε η ελληνική κοινωνία να εμπεδώσει νέους, διευρυμένους ορισμούς των εννοιών «τρομοκρατία» και «τρομοκρατική οργάνωση». Σ' αυτό το πλαίσιο, η περίπτωση των τριών συλληφθέντων είναι χαρακτηριστική: Σύμφωνα με το νέο δόγμα, δεν προϋποθέτεται η τέλεση κάποιας «τρομοκρατικής πράξης» για να βαφτιστεί οποιαδήποτε ομάδα κατηγορουμένων «τρομοκρατική οργάνωση».

Έτσι, οι τρεις βρίσκονται να κατηγορούνται με το μισό ποινικό κώδικα, παρότι τα αποδεικτικά στοιχεία εις βάρος τους είναι είτε εξαιρετικά ισχνά είτε ξεκάθαρα κατασκευασμένα. Αν οι προηγούμενες τρομο-δίκες έγιναν στη βάση υπαρκτών ένοπλων οργανώσεων (γεγονός που χρησιμοποίησαν οι διωκτικοί μηχανισμοί για να νομιμοποιήσουν ιδεολογικά τις εξοντωτικές ποινές που επιβλήθηκαν συλλήβδην), στη συγκεκριμένη δίωξη κάθε κατηγορούμενος καλείται να καταρρίψει όχι μόνο τη συμμετοχή του αλλά και την ίδια την ύπαρξη της οργάνωσης. Κι αυτό που είναι ακόμη πιο ανησυχητικό είναι πως, για να είναι ακόμη πιο αληθοφανή τα σενάρια, δανείζονται τα ονόματα συλλογικοτήτων που δημιουργούνται για συγκεκριμένο σκοπό (αλληλεγγύη σε πολιτικούς κρατούμενους), με ανοιχτή και δημόσια πολιτική δράση.

Οι ιδιότυπες συνθήκες κράτησης και η πρωτόγνωρη διόγκωση του κατηγορητηρίου μάς φέρνουν αντιμέτωπους με τον αυξανόμενο αυταρχισμό από τη μεριά της αστυνομίας και των διωκτικών μηχανισμών, αποτελώντας δείγματα που σηματοδοτούν κάτι περισσότερο από ένταση της ήπιας καταστολής. Η περίπτωση των «τριών» προλειαίνει το έδαφος για τους νέους όρους αντιπαράθεσης του κράτους με τα ριζοσπαστικά τμήματα της κοινωνίας, ποινικοποιώντας ολόκληρους πολιτικούς χώρους, και εντάσσεται, με τη λογική της προληπτικής καταστολής, στο γενικότερο πλαίσιο συρρίκνωσης εργασιακών, πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Γιατί εξίσου σημαντικό με την τελική έκβαση της δίκης είναι και το πλαίσιο όλων όσα προηγήθηκαν: η προφυλάκιση, η μεταγωγή σε χωριστές φυλακές και όλα τα δικαιώματα κατηγορουμένων που σύμφωνα με τον αστικό ποινικό κώδικα είναι δήθεν αναφαίρετα αλλά, υπό την επίκληση του τρομονόμου, παύουν αυτομάτως να ισχύουν.

Η ίδια η δίωξη με βάση τον τρομονόμο δημιουργεί άλλωστε αρνητικά τετελεσμένα: ο κατηγορούμενος αυτόματα αναγορεύεται τόσο ποινικά όσο και (κυριότερα) στην κοινωνική συνείδηση σε ιδιαίτερα επικίνδυνο άτομο και το αδίκημα σε έγκλημα που στρέφεται κατά της κοινωνίας. Το μόνο όμως κοινωνικό έγκλημα σ' αυτή την υπόθεση είναι η απώλεια των στοιχειωδών δικαιωμάτων που έχουν κερδηθεί μέσα από κοινωνικούς αγώνες.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ
ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΔΙΚΕΣ-ΠΑΡΩΔΙΑ • ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΥ

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ

Προανακριτική διαδικασία για 6 άτομα έχει κινήσει η Γενική Αστυνομική Διεύθυνση Θεσσαλονίκης με τις κατηγορίες της διατάραξης κοινής ειρήνης και περιύβριση εθνικού συμβόλου για την περίπτωση της κατάληψης του Λευκού Πύργου και την αντικατάσταση της ελληνικής με μαύρη σημαία, σε ένδειξη αλληλεγγύης στον κούρδο απεργό πείνας Μπαχόζ, στις 28 του περασμένου Ιούνη.

Σαφή ρεβανσιστικό χαρακτήρα είχαν οι ποινές για τους 6 διαδηλωτές ενάντια στη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ τον Ιούνη του 2003, αφού, στις 10 Οκτώβρη, εκτός από μία αθώωση, το Πλημμελειοδικείο «μοίρασε» σε 3 από 10 μήνες με 3ετή αναστολή για απλή στάση, 2 χρόνια στον Κάρλος Μαρτίν Μαρτίνεζ με 3ετή αναστολή για διακεκριμένη στάση, ενώ για διακεκριμένη στάση κι απλή οπλοκατοχή ο 6ος καταδικάστηκε σε 2 χρόνια και 2 μήνες, επίσης με 3ετή αναστολή.

Την επομένη (11/10) συλλαμβάνονται στη Δάφνη 5 άτομα με την κατηγορία του εμπρησμού 2 καμερών παρακολούθησης της αστυνομίας. Παραπέμπονται στον εισαγγελέα με 6 κακουργήματα, σε μια ακόμη προσπάθεια εφαρμογής του τρομονόμου αφού εκ των κατηγοριών είναι κι η σύσταση εγκληματικής οργάνωσης. Τελικά, λόγω ελλιπούς κατηγορητηρίου, ο εισαγγελέας μετατρέπει τις κατηγορίες σε πλημμελήματα. Την Πέμπτη 13 Οκτώβρη απολογήθηκαν στον ανακριτή και αφέθηκαν ελεύθεροι.

Νέα επίθεση (η προηγούμενη στις 19/4) με 7 εμπρηστικούς μηχανισμούς από φασιστοειδή δέχτηκε την Παρασκευή 7 Οκτώβρη η κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37 στην Αθήνα, ευτυχώς μόνο με μικροζημιές. Είχε προηγηθεί (25/9) επίθεση φασιστών με την συγκάλυψη και τη συμμετοχή των ΜΑΤ, στην κατάληψη Villa Αμαλίας, με προκάλυμμα την εθνικιστική έξαρση από την κατάκτηση του Ευρωμπάσκετ.

Πιέσεις όμως δέχονται κι οι καταλήψεις ΦΑΜΠΡΙΚΑ ΥΦΑΝΕΤ στη Θεσσαλονίκη και Ματσάγγου στο Βόλο. Στην πρώτη περίπτωση προκειμένου να στεγάσει το Υπουργείο Πολιτισμού στο χώρο της κατάληψης το Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης (ΚΜΣΤ) και την Συλλογή Κωστάκη ενώ στην δεύτερη προκειμένου μεγάλη εταιρεία να στεγάσει τις δραστηριότητές της. Για την περίπτωση της ΥΦΑΝΕΤ έχει ήδη ανατεθεί στο ΚΜΣΤ η νομική προϋπηρεσία για την προετοιμασία των συμβολαίων. Η αγορά του κτιρίου ανέρχεται στα 10,2 εκατ. ευρώ, ενώ και τα 1,8 εκατ. ευρώ, που είναι το κόστος μελέτης εκτέλεσης του έργου, εγκρίθηκαν πρόσφατα από το Γ' ΚΠΣ. Για το κτίριο Ματσάγγου προς το παρόν γίνεται προσπάθεια πώλησής του από το Πανεπιστήμιο στο Δήμο Βόλου.

Στο μεταξύ, κρατούμενοι για περισσότερο από ένα μήνα (από τις 29/9) παραμένουν στο «καινούριο» στρατόπεδο συγκέντρωσης, κοντά στο ΚΤΕΟ Βόλου, 27 ιρακινοί και 20 πακιστανοί που συνελήφθησαν στο ερημονήσι Σκάντζουρα, της Σκοπέλου. Το σύγχρονο κολαστήριο βρίσκεται μακριά από την πόλη ενώ οι αρχές προχωρούν στη διαδικασία απέλασης μολονότι έχουν προβεί σε αιτήσεις χορήγησης πολιτικού ασύλου.

Μια ακόμα ενέργεια κρατικής τρομοκρατίας στα πλαίσια εκφοβισμού των μεταναστών που δεν αποτελούν απλά αναλώσιμο υλικό αλλά αναπτύσσουν πολιτική δραστηριότητα. Το βράδυ της Παρασκευής 14 Οκτώβρη, το στέκι αλβανών μεταναστών στα Εξάρχεια, δέχθηκε μια «φιλική επίσκεψη» από τρεις αστυνομικούς με πολιτικά οι οποίοι, κατά τα λεγόμενά, τους μπήκαν για έναν «απλό τυπικό έλεγχο» όσον άφορα την νομιμότητα του στεκιού. Με τραμπουκισμούς κι ερωτήσεις τύπου ανάκρισης προσπάθησαν να τρομοκρατήσουν τους δύο μετανάστες που βρίσκονταν στο χώρο. Μετά από προσέλευση κι άλλων μεταναστών και συμπαραστατών οι ασφαλίτες αποχώρησαν.

Την 7η Πανελλαδική Συνάντησή της πραγματοποιεί στις 12 & 13 Νοέμβρη στην Αθήνα η Αντιεξουσιαστική Κίνηση. Η συνάντηση θα πραγματοποιηθεί στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο NOSOTROS (Θεμιστοκλέους 66, Εξάρχεια). Οι συζητήσεις και τις δύο μέρες ξεκινούν στις 12 το μεσημέρι ενώ οι θεματικές περιλαμβάνουν ζητήματα εργασιακής και κρατικής τρομοκρατίας, αλληλεγγύης σε κρατούμενους και κοινωνικούς αγώνες, την περαιτέρω δράση NO BORDER και θέματα μεταναστών-προσφύγων αλλά και τρόπους αντίδρασης στις κάμερες παρακολούθησης, τις μαθητικές παρελάσεις κά. Για περισσότερες πληροφορίες: 6938 332 603.

Στο στρατοδικείο Θεσσαλονίκης, την Τετάρτη 16 Νοέμβρη, θα εκδικαστεί η έφεση του οικοδόμου Νίκου Μπαλτούκα που αρνήθηκε, για πολιτικούς λόγους, να παρουσιαστεί στην εφεδρική υπηρεσία του σε άσκηση του ελληνικού στρατού πριν δύο χρόνια. Η Επιτροπή Συμπαράστασης καλεί σε συγκέντρωση το πρωί της ίδιας μέρας επί της οδού Καφτατζόγλου.

Η Πρωτοβουλία Ενάντια στα Τρομοκρατικά Πογκρόμ και τις Απαγωγές των Μεταναστών καλεί σε εκδήλωση - συζήτηση στις 15 Νοέμβρη στις 7μ.μ. στο Πολυτεχνείο (αίθουσα Γκίνη) και σε συγκέντρωση και πορεία, την Πέμπτη 24 Νοέμβρη 6μμ στα Προπύλαια, ενάντια στην απαγωγή και κράτηση 22 τουλάχιστον μεταναστών στα μέσα του περασμένου Ιούλη σε τρείς τουλάχιστον πόλεις (Πετράλωνα, Θήβα, Γιάννενα). «Η απαγωγή των συμπολιτών μας, η πολυήμερη κράτησή τους (μέχρι και μια εβδομάδα) σε άγνωστη τοποθεσία, η μυστική ανάκρισή τους, και η γκανγκστερική μεταφορά τους κατά την απαγωγή με δεμένα μάτια, είναι η εφαρμογή στη χώρα μας της διεθνούς αντιτρομοκρατικής υστερίας διευρύνοντας παράλληλα τη ζώνη ανομίας μέσα στην οποία βρίσκουν προνομιακό χώρο δράσης οι μυστικές υπηρεσίες. Η ένοχη «άγνοια» που επικαλέστηκαν οι επίσημες ελληνικές αρχές δηλώνει ότι η πράξη αυτή εκτελέστηκε από υπερεθνικούς μηχανισμούς μυστικών υπηρεσιών που έχουν συστήσει μια διεθνή συμμορία για να εφαρμόσει το πνεύμα του Γκουαντάναμο οποτεδήποτε και οπουδήποτε κρίνει σκόπιμο, με πλήρη κάλυψη της δράσης τους στην Ελλάδα από τις επίσημες αρχές. Η θρασύτατη αυτή πράξη δεν είναι μόνο μια πράξη ωμού ρατσισμού απέναντι στη μουσουλμανική μεταναστευτική κοινότητα που ενοχοποιείται με κριτήριο την θρησκευτική και πολιτιστική της ιδιαιτερότητα. Είναι ταυτόχρονα και μια πράξη που τρομοκρατεί την εργατική τάξη και απειλεί την κοινωνία συνολικά καθώς τα δικαιώματα και οι ελευθερίες όλων μας τίθενται υπό αίρεση».

Συγκέντρωση-παρέμβαση ενάντια στην μαθητική παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου πραγματοποίησαν περίπου 150 άτομα, την Πέμπτη 27/10, ύστερα από σχετικά καλέσματα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης και της Αντιρατσιστικής Πρωτοβουλίας Θεσσαλονίκης, απέναντι από την εξέδρα των επισήμων (Τσιμισκή με Αριστοτέλους). Παρεμβάσεις με τρικάκια, προκηρύξεις και συνθήματα έγιναν και στις 28/10, επίσης απέναντι από τους επίσημους, από τις ΑΚ Ξάνθης & Κομοτηνής στην Κομοτηνή, από την Χειρονομία - Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Γιάννενα, ενώ στην Πάτρα η εκεί συγκέντρωση της ΑΚ δέχθηκε την απρόκλητη επίθεση της αστυνομίας και την απώθηση σε πανεπιστημιακό χώρο. Παρέμβαση κατά των μαθητικών παρελάσεων με κείμενα και τρικάκια πραγματοποίησε την ίδια μέρα κι η Ανοιχτή Συνέλευση Αντιεξουσιαστών στα Χανιά.

Ενημέρωση για την ιδιωτικοποίηση της λέσχης του Δ.Π.Θ.

Ένα από τα προτάγματα της κατάληψης της πρυτανείας του Δ.Π.Θ. που πραγματοποιήθηκε στις 6/9 στη Κομοτηνή ήταν η συνεχόμενη αντίσταση στην επιδίωξη του πρυτανικού συμβουλίου να ανοίξει το δρόμο στην εισβολή του κεφαλαίου στο πανεπιστήμιο με την παραχώρηση της διοίκησης της φοιτητικής λέσχης στην ιδιωτική εταιρία «Χούτος catering». Αυτό επαληθεύτηκε ακόμα μια φορά στις 27/10, όταν το πρυτανικό συμβούλιο προσπάθησε και πάλι να καταστρατηγήσει το κεκτημένο της δωρεάν σίτισης, προκηρύσσοντας νέο διαγωνισμό στις 27/10 στο πανεπιστήμιο του Δ.Π.Θ. στην Ορεστιάδα. Άμεση επιδίωξη του Π.Σ. ήταν να επιτύχει με το διαγωνισμό αυτό την ιδιωτικοποίηση μετά από πολλές ατυχείς προσπάθειες. (Βαβυλωνία #17).

Το πρυτανικό σχήμα (Καραμπίνης, Σιμόπουλος, Σταματόπουλος, Τοπμακίδης) θέλοντας να εξασφαλίσει πως αυτή τη φορά η «Χούτος catering» θα αναλάβει ανενόχλητη τη λέσχη, δεν δημοσίευσε τον νέο διαγωνισμό ο οποίος ορίστηκε να γίνει στο πιο απομακρυσμένο τμήμα του Δ.Π.Θ. στην Ορεστιάδα, μακριά από τους φοιτητές της Ξάνθης και της Κομοτηνής που αντιστάθηκαν και στις προηγούμενες ενέργειες του Π.Σ. Να σημειώσουμε ότι η λέσχη της Ορεστιάδας και της Αλεξ/πολης έχουν περιέλθει στην «Χούτος catering».

Ο διαγωνισμός θα διεξάγονταν στην γραμματεία του τμήματος δασολογίας του Δ.Π.Θ. στην Ορεστιάδα από τις 10.00 ως τις 11.30. Το πρωί της 27ης Οκτωβρίου 50 άτομα (μια που πλειοψηφία αυτών πληροφορήθηκε τον διαγωνισμό το απόγευμα της 26/10 και βρέθηκε στην Ορεστιάδα παρά τις δύσκολες συνθήκες μεταφοράς) συγκεντρώθηκαν στο κτήριο για να υπερασπιστούν και πάλι το κεκτημένο της δωρεάν σίτισης και για να σταθούν αλληλέγγυοι στους εργαζόμενους της λέσχης οι οποίοι κινδυνεύουν άμεσα με απόλυση ή μετάθεση αν η «Χούτος catering» αναλάβει την διοίκηση. Η Γραμματεία του τμήματος Δασολογίας καταλήφθηκε από τους φοιτητές με στόχο να παρθούν οι προσφορές του διαγωνισμού και την ακύρωση του. Οι υπεύθυνοι του διαγωνισμού για να αποφύγουν μια ακόμα ματαίωσή του –όπως στις 16/9 στη Νομική Κομοτηνής επιστράτευσαν περίπου 30 τραμπούκους, φοιτητές και μη, από τις αντιδραστικές ΠΑΣΠ-ΔΑΠ οι οποίοι πήραν εντολή να εισβάλλουν στο γραφείο και να μας εκδιώξουν. Παραμείναμε στην γραμματεία αφού αποκρούστηκαν οι τραμπούκοι μετά από αψιμαχίες. Στις 12.30 αποχωρήσαμε από το πανεπιστήμιο έχοντας πετύχει την ματαίωση του διαγωνισμού λόγω παρέλευσης του νόμιμου χρόνου διεξαγωγής του. Παρά την διεξοδική αναζήτηση τα έγγραφα των προσφορών δεν ήρθαν στα χέρια μας, προφανώς δεν μεταφέρθηκαν καν από την πρυτανεία της Κομοτηνής. Το θέμα μένει ανοιχτό. Η παράνομη λέσχη της «Χούτος catering» λειτουργεί ακόμα στη Κομοτηνή έξω από τα όρια του ασύλου και το ενδεχόμενο διεξαγωγής νέου διαγωνισμού είναι ανοιχτό. Οι επιθέσεις των εντολοδόχων του κεφαλαίου στο Πανεπιστήμιο της Θράκης είναι συνεχείς όπως και η Αντίσταση μας σ' αυτές.

Νίκος Νικοπολιτίδης

«Σκουπίζουν» λαθραίους ανθρώπους

Την Κυριακή 30/10 στις 7:30 το απόγευμα πραγματοποιήθηκε άλλη μία «επιχείρηση σκούπα» από την ΕΛ.ΑΣ για τη σύλληψη και απομάκρυνση λαθρομεταναστών από τη χώρα. Στόχος τους περίπου 60 «λαθραίοι άνθρωποι» κάθε ηλικίας από παππούδες μέχρι μωρά, προερχόμενοι κυρίως από το Ιράκ και την Παλαιστίνη που κατάφεραν να μπουν στη χώρα, άλλοι στριμωγμένοι στα σαπιοκάραβα και άλλοι διασχίζοντας επί μέρες τα ναρκοπέδια και είχαν βρει το τελευταίο διάστημα καταφύγιο σ' ένα εγκαταλελειμμένο κτίριο απέναντι από το ΤΙΤΑΝ στη βιομηχανική περιοχή της Σίνδου Θεσ/νίκης. Φυσικά δεν επετράπη η πρόσβαση των ΜΜΕ στο χώρο όπου η ΕΛ.ΑΣ «σκούπιζε» τους λαθρομετανάστες-μιάσματα για να τους μεταφέρει κακήν κακώς στο τμήμα αλλοδαπών και στα κέντρα κράτησης λαθρομεταναστών του Κορδελιού και της Λητής και να δεχτεί κατόπιν τα ευχαριστήρια αμερικανικά τηλεγραφήματα. Η κατά το δυνατόν αμεσότερη απέλασή των μεταναστών θεωρείται δεδομένη καθώς η εξουσία θέλει να διατηρήσει κρυφή την έννοια του πολιτικού ασύλου και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Χαρά Χαρμπίδου.

Κόκκινη κλωστή δεμένη...

Εργοδοτικής τρομοκρατίας συνέχεια στη Νάουσα με την επισημοποίηση τον περασμένο μήνα των απολύσεων 110 εργαζομένων στο εργοστάσιο Β' των Κλωστηρίων Ναούσης και της Ολυμπιακής, επίσης του Ομίλου Κλωνατέξ ιδιοκτησίας Θωμά Λαναρά. Μολονότι οι εργαζόμενοι την Παρασκευή 15/10 κράτησαν για ώρες ομήρους εντός του εργοστασίου τους διευθυντές Παπαπάνο - Κατή, σκίζοντας τις απολύσεις τους, δεν κατάφεραν να τις εμποδίσουν αφού τους επιδόθηκαν από δικαστικό κλητήρα κατ' οίκον την Δευτέρα 17/10. Ταυτόχρονα ξεκίνησαν κατάληψη του εργοστασίου ενώ αποδοκίμασαν τους πολιτικούς κατά τις εκδηλώσεις της απελευθέρωσης της Νάουσας, την επομένη, με πανό και συνθήματα στο ηρώο της πόλης. Ανάμεσα στις κινητοποιήσεις και τις απέλπιδες προσπάθειες των απολυμένων ήταν η συμμετοχή τους στην πανελλαδική απεργία του κλάδου Κλωστοϋφαντουργίας - Ιματισμού - Δέρματος στις 19/10, ο αποκλεισμός της εθνικής οδού στο ύψος της Σκύδρας στις 27/10 αλλά και η πορεία στην παρέλαση της 28ης Οκτώβρη.

Η παρέμβαση όμως που προκάλεσε αίσθηση ήταν η κυκλοφορία αφισσέτας κατά του «ευεργέτη» της Νάουσας, Λαναρά, και των υποτακτικών του διευθυντών των εργοστασίων του για τα οποία οι τελευταίοι κατέθεσαν μήνυση κατά παντός υπευθύνου αναγκάζοντας(;) τον «συμπαραστάτη» δήμαρχο Νάουσας να τις αποκαθηλώσει με συνεργείο του!

Ο αγώνας των απολυμένων πια, συνεχίζεται. Με μόνο σκοπό πλέον τη διασφάλιση επιμέρους αιτημάτων αναφορικά με δάνεια ή πρόωρες συνταξιοδοτήσεις αφού το αίτημα για δανεισμό κι επαναλειτουργία του εργοστασίου πέρασε, με ευθύνη και κομματικών γραμμών, στην Ιστορία.

Γι αυτό πρέπει να συνεχιστεί κι η αλληλεγγύη μας. Μποϋκοτάροντας, γι' αρχή, εταιρείες αλλά και υπηρεσίες συμφερόντων Λαναρά, αρχής γενομένης με τη «ναυαρχίδα», όπως πάει να εξελιχθεί, του ομίλου, την εταιρεία παροχής τηλεπικοινωνιακών υπηρεσιών LANNET ή ακόμη και των προϊόντων της Κλωνατέξ. Τέτοιο καιρό πέρυσι ο Λαναράς έκλεινε την ΤΡΙΚΟΛΑΝ, πρόπερσι την FANCO του χρόνου ποιος ξέρει τι. Μαύρος Σεπτέμβρης!

Δεκάδες απολύσεις όμως έχουν ανακοινωθεί και στη ΣΟΦΤΕΞ, ενώ συνεχίζεται η επίσχεση εργασίας στη ΣΕΞ ΦΟΡΜ. Στην καπνοβιομηχανία ΚΕΡΑΝΗΣ δόθηκε δάνειο προκειμένου να συνεχιστεί η λειτουργία του, ανέστειλε όμως τη δική του αντίστοιχο στη Θεσσαλονίκη με 350 εποχικούς και μόνιμους εργαζόμενους. Η ΑΔΕΔΥ διοργανώνει απεργία στις 10 Νοέμβρη για το νέο μισθολόγιο των δημοσίων υπαλλήλων με εισαγωγικό μισθό 1200 ευρώ, την ακρίβεια και την επέκταση των βαρέων - ανθυγιεινών στο Δημόσιο, ενώ ΚΚΕ και ΠΑΜΕ συνεχίζουν στο γνωστό μοναχικό μονόδρομο με πανελλαδικό συλλαλητήριο στην Αθήνα για την ανεργία, την ακρίβεια κλπ στις 12/11. Πάντως δεν κλείνουν και όλα τα εργοστάσια. Το άδειο πια εργοστάσιο ελαστικών της PIRELLI στη Πάτρα αλλά κι ένα υπό κατασκευή στην Λάρισα θα δώσουν δουλειά σε 1000 άτομα σύμφωνα με υπολογισμούς. Τι θα παράγουν; Όπλα υψηλής τεχνολογίας (και του ΝΑΤΟ) από την AXON-SOUKOS HI TEC, των Θ. Λιακουνάκου και Κ. Σούκου αντίστοιχα.

Σάκης Κηπουρός

Με κεντρικό σύνθημα «Όχι στο ξεχείλωμα του ωραρίου-Σκέψου σαν εργαζόμενος, όχι σαν καταναλωτής» περίπου 30 άτομα συμμετείχαν στην πρωτοβουλία της Α.Κ. Πάτρας να μπλοκάρει τη λειτουργία του πολυκαταστήματος Lidl το Σάββατο 15 Οκτώβρη. Με πανό αποκλείστηκε η πρόσβαση των πελατών από τις 6μ.μ. μέχρι τις 8μ.μ., ενώ με ντουντούκα, συνθήματα, προκηρύξεις και τρικάκια ενημερώθηκαν οι υπάλληλοι, οι καταναλωτές και οι περαστικοί για τις συνέπειες του «απελευθερωμένου» ωραρίου στο σύνολο των εργαζομένων. Οι αντιδράσεις του κόσμου θα μπορούσαν, εκτός μεμονωμένων περιστατικών, να χαρακτηριστούν θετικές. Παρά τη διακοπή της λειτουργίας του καταστήματος, η εργοδοσία υποχρέωσε τους υπαλλήλους –οι οποίοι εργάζονται με σπαστό τετράωρο– να παραμείνουν στο χώρο εργασίας τους μέχρι τις 8. Οι μπάτσοι έκαναν την εμφάνισή τους δύο φορές και αφού τους έγινε σαφές ότι δεν θα αποχωρήσει κανείς μέχρι να κλείσει το κατάστημα, αποχώρησαν και παρακολουθούσαν διακριτικά από παρακείμενη πλατεία. Οι αποκλεισμοί των καταστημάτων που εφαρμόζουν το νέο ωράριο και η συλλογική αντίσταση των εργαζομένων είναι πλέον μονόδρομος, αφού η ΟΙΥΕ (Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδος) ακολουθεί ηττοπαθή και συμβιβαστική γραμμή, ενώ τα πρωτοβάθμια σωματεία που ελέγχει το Π.Α.ΜΕ. παραπέμπουν στις ...ελληνικές καλένδες (ή αλλιώς στις διαδηλώσεις-παρελάσεις που καλεί το ίδιο). Μπλόκο στα καταστήματα που εφαρμόζουν το νέο ωράριο! Μπλόκο στο νεοφιλελεύθερο οικονομικό αγριανθρωπισμό! Ο ωραριότρομος τους δεν θα περάσει!

Γιάννης Κουρκουλής

Η εκπαίδευση στο άρμα του κεφάλαιου

Στο ευρύτερο πλαίσιο των αλλαγών, το οποίο προσπαθεί να προωθήσει η κυβέρνηση, το υπουργείο Παιδείας έχει αναθέσει στο Ε.Σ.Υ.Π (Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας) τη μελέτη ορισμένων ζητημάτων και την καταβολή απόψεων με θέματα που αφορούν την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Μερικά από τα θέματα που θα συζητηθούν είναι η συμμετοχή των φοιτητών στην ανάδειξη των διοικητικών θέσεων σε Α.Ε.Ι. και Τ.Ε.Ι., το πανεπιστημιακό άσυλο, οι «αιώνιοι» φοιτητές, η επαναφορά της έδρας κ.α.

Σύμφωνα με το νόμο-πλαίσιο 1268/82,το ποσοστό των φοιτητών στην εκλογική διαδικασία προς ανάδειξη των πρυτανικών αρχών είναι 80% επί του αριθμού των καθηγητών. Η πρόθεση των «υπευθύνων» επί του ζητήματος είναι η μείωση αυτού του ποσοστού που μπορεί να φτάσει έως και το 20% με αποτέλεσμα για την εκλογή των διοικητικών θέσεων να έχουν λόγο σχεδόν μόνο οι καθηγητές. Βέβαια με το ισχύον 80% παρατηρούνται φαινόμενα διαφθοράς και αδιαφάνειας αφού οι καθηγητές ζητούν τη στήριξη των φοιτητικών παρατάξεων για την εκλογή τους, παραχωρώντας φυσικά ειδικά προνόμια στους συγκεκριμένους φοιτητές (πέρασμα μαθημάτων με λευκές κόλλες, ευνοϊκές συνθήκες στα μεταπτυχιακά κ.τ.λ).

Το πρόβλημα δεν είναι ποσοτικό αλλά ποιοτικό. Δηλαδή το 80% των φοιτητών που έχουν λόγο στις διοικητικές εκλογές αποτελείται από «επαγγελματίες συνδικαλιστές, άτομα των φοιτητικών παρατάξεων, οι οποίοι φυσικά ενεργούν προς όφελος των ίδιων παρά του συνόλου των φοιτητών. Κι αυτό συμβαίνει ανεξαρτήτως του πολιτικού χώρου που αντιπροσωπεύει η κάθε παράταξη. Το βασικότερο όμως πέρα από τις όποιες ποσοστιαίες μειώσεις, είναι ότι αποδυναμώνεται όλο και περισσότερο η δύναμη των φοιτητικών συλλόγων, από τους οποίους η πλειοψηφία των φοιτητών, είτε δε συμμετέχει σε παρατάξεις, είτε αντιδρά στις υπάρχουσες συνθήκες λήψης των αποφάσεων και προσπαθεί με κινηματικό τρόπο να προωθήσει τα ζητήματα. Πάντως άξια προσοχής είναι η δήλωση του καθηγητή Γιάννη Πανούση στην εφημερίδα τα ΝΕΑ (1/10/05), ο οποίος προτείνει να παραμείνει το 80% αλλά να μοιραστεί, δηλαδή 40% στις παρατάξεις και 40% στους μη παραταξιακά οργανωμένους με κλήρωση.

Ένα άλλο ζήτημα το οποίο θα συζητηθεί είναι η κατάργηση του φοιτητικού ασύλου. Το άσυλο παρόλο που αποτελεί μέρος του θεσμικού πλαισίου των παν/μίων, εντούτοις έχει κατακτηθεί με αγώνες από τους φοιτητές. Παρέχει μια δυνατότητα ώστε να μπορούν οι φοιτητές να εξελιχθούν ελεύθερα μέσα στον κοινωνικοπολιτικό χώρο του παν/μίου. Δίνει τη δυνατότητα της ελεύθερης διακίνησης ιδεών και πρακτικών χωρίς να επεμβαίνει οποιοδήποτε μέσο καταστολής καθώς και πλήθος άλλων δυνατοτήτων που είναι γνωστές και δε χρειάζεται να αναφερθούν. Βέβαια ορισμένοι, όπως ο καθηγητής Νίκος Μουζέλης (εφ. Ελευθεροτυπία 10/10/05) το βρίσκουν τελείως αντιδημοκρατικό θεσμό και μέσο για την καταστροφή της πανεπιστημιακής περιουσίας! Τα τελευταία χρόνια με την πλήρη ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων, παρατηρείται η δημιουργία καταστημάτων μέσα στο χώρο του πανεπιστημίου. Τα καταστήματα βέβαια είναι αποτέλεσμα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και η συνεπαγωγή είναι η τοποθέτηση καμερών στον πανεπιστημιακό χώρο καθώς και πρόσληψη ομάδων security. Είναι γνωστό βέβαια ότι αρκετοί έχουν πάρει μερίδιο (μίζα) από τους ιδιώτες ώστε να επιστρέψουν την εισροή των μαγαζιών. Έτσι γι' αυτούς το άσυλο πρέπει να επανεξεταστεί, αφού δεν παρέχει ασφάλεια στον εκάστοτε επενδυτή.

Βέβαια τα προβλήματα τα οποία ανακύπτουν στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, εκτός των παραπάνω, είναι αρκετά, όπως οι «αιώνιοι φοιτητές» (συζητιέται η τοποθέτηση ενός ορίου στα χρόνια σπουδών), η αφαίρεση βαθμίδας στους καθηγητές με αποτέλεσμα τη δημιουργία καθηγητών δυο «ταχυτήτων», το ζήτημα της αξιολόγησης, τα ΙΔΒΕ (ινστιτούτα δια βίου εκπαίδευσης), τα οποία χρήζουν ιδιαίτερης συζήτησης (θα υπάρξει άνοιγμα των ζητημάτων σε επόμενα τεύχη). Το βασικότερο είναι η αδυναμία του φοιτητικού κινήματος να δώσει απαντήσεις. Οι παρατάξεις (δεξιάς και αριστεράς) ήταν και είναι εγκλωβισμένες στις μικροπολιτικές τους τακτικές, στις ανούσιες ρητορείες, στην ικανοποίηση προσωπικών συμφερόντων και στην τυφλή υπακοή των εντολών από τους κομματάρχες και τα πολιτικά τους γραφεία. Υπάρχει η ανάγκη ενός ριζοσπαστικού φοιτητικού κινήματος το οποίο θα είναι ικανό να δώσει απαντήσεις και τους αγώνες για την καλυτέρευση και την ανατροπή του καθεστώτος που επικρατεί στα πανεπιστήμια, αλλά και την συμμετοχή στους ευρύτερους κοινωνικούς αγώνες.

Νίκος Κατσιαούνης

Ναυτεργάτες: η εκμετάλλευση τότε και τώρα

Λιμενεργάτες και cabotage

Σύμφωνα με το κανονισμό αριθ. 3577/92 η Ευρωπαϊκή Ένωση ενέκρινε ψήφισμα για την ελεύθερη κυκλοφορία τω θαλάσσιων μεταφορών από κράτη-μέλη της. Οι πλοιοκτήτες μπορούν πλέον να εκμεταλλεύονται εμπορικά θαλάσσιες περιοχές οποιασδήποτε χώρας της Ε.Ε. με πλοία που θα φέρουν «σημαία» από χώρα της κοινότητας. Έτσι έχουμε τη λεγόμενη «άρση του cabotage". Δηλαδή, αίρεται η δυνατότητα που είχε μέχρι το 1992 το ντόπιο εφοπλιστικό κεφάλαιο να εκμεταλλεύεται τη μεταφορά επιβατών και εμπορευμάτων αποκλειστικά στην ενδοχώρα.

Διαμορφώνεται ένα καινούριο είδος ναυτεργάτη με πολλές τεχνολογικές γνώσεις, αντοχές και υπομονή, κάτι μεταξύ σκλάβου και υπερανθρώπου

Αυτό το ψήφισμα άνοιξε τους «ασκούς του Αιόλου» και τα κόμματα για άλλη μια φορά παίζουν παιχνίδια στις πλάτες των ναυτεργατών. Η Ν.Δ και το ΠΑΣΟΚ ως γνήσιοι εκφραστές του κεφαλαίου συνυπογράφουν τόσα χρόνια κανονισμούς, διατάξεις, σχέδια και νομοσχέδια τα οποία εξυπηρετούσαν και εξυπηρετούν το «ντόπιο» εφοπλιστικό κεφάλαιο.
Η «παλιά» γενιά των ναυτεργατών έχει βιώσει στο πετσί της τι θα πει δεξιά και εφοπλιστής. Ήταν τότε που μπαρκάνανε με τα στρώματα και τα κουταλοπίρουνά τους για 18μηνα και μοιράζονταν μεταξύ τους τη σαρδέλα στα δύο. Τότε που κατέβαιναν στα τάνκια χωρίς τον απαραίτητο εξοπλισμό ασφαλείας και τους έβγαζαν νεκρούς. Τότε που μπαρκάρανε στα σαπιοκάραβα, που οι εφοπλιστές προόριζαν για «φούντο», αφού πρώτα κάποιος «τσόγλανος», άνθρωπος της εταιρίας, κλείδωνε κάποιον ναυτεργάτη στην καμπίνα του την ώρα που κοιμόταν (κατά προτίμηση αλλοδαπό) για να μπορέσει να πάρει περισσότερα ασφάλιστρα η εταιρία και να φτιάξει έτσι το καινούργιο της καράβι. Τότε, που εκμεταλλευόμενοι την ανέχεια και την ανεργία των ναυτεργατών τους έστελναν να «σπάσουν» το εμπάργκο σε εμπόλεμες περιοχές, σε θάλασσες γεμάτες νάρκες, όπως στον Περσικό το '91 και ξάγρυπνοι οι ναυτικοί μετέφεραν τα πετρέλαια για να γίνουν οι εφοπλιστές πλουσιότεροι και οι ναυτεργάτες «ζόμπι».Τότε με τις σκληρές απεργίες.
Και ήρθε το ΠΑΣΟΚ, ο άλλος εκφραστής του κεφαλαίου με το «σοσιαλίζον» προσωπείο και μαζί του στα καράβια μπήκε και η «νέα» φουρνιά ναυτεργατών.
Μας λέγανε τότε οι «παλιοί», εσείς ταξιδεύετε με καλύτερες συνθήκες, έχετε καλύτερο φαΐ από μας, δε γίνονται πλέον ναυάγια, «εκ του ασφαλούς» (ευτυχώς που οι ασφαλιστικές εταιρίες είχανε πάρει χαμπάρι τι κάνανε οι εφοπλιστές).
Το σοσιαλιστικό κατά τα άλλα ΠΑΣΟΚ έπρεπε κα αυτό με τη σειρά του να εξυπηρετήσει το ντόπιο εφοπλιστικό κεφάλαιο με μείωση των οργανικών θέσεων εργασίας και με το να εξασφαλίσει στους εφοπλιστές φτηνό εργατικό δυναμικό και πειθαρχημένο.
Βγαίνοντας στη παραγωγή διαπιστώσαμε ότι η ανεύρεση της εργασίας δεν ήταν εύκολη. Χρησιμοποιήθηκε και η τεχνολογία, ως δικαιολογία για την μείωση οργανικών θέσεων. Λες και η τεχνολογία υπάρχει για να εξυπηρετεί μόνο το κεφάλαιο και όχι για να βελτιώσει στις συνθήκες εργασίας, να υπάρξει μείωση των εργατοωρών και πιο ποιοτική ζωή για το ναυτεργάτη.
Στην ποντοπόρο ναυτιλία χάθηκε ο μαρκόνης –«άχρηστος πλέον», είπε το λόμπυ του εφοπλιστικού κεφαλαίου– ο ναύτης αντικαταστάθηκε με φτηνό πλέον ναυτεργάτη, ο καμαρότος έγινε μαγειρο-καμαρότος. Συρρίκνωση των θέσεων εργασίας –αύξηση των κερδών για τους εφοπλιστές.
Αρχίζουμε έτσι να βιώνουμε την υπερεντατικοποίηση της εργασίας στο καράβι και τις ολοένα αυξανόμενες απαιτήσεις της εργοδοσίας. Ο ναυτικός έχασε την παλιά του ταυτότητα και τη σχέση που είχε με το καράβι, αφού διαμορφώνεται ένα καινούριο είδος ναυτεργάτη με πολλές τεχνολογικές γνώσεις, αντοχές και υπομονή, κάτι μεταξύ σκλάβου και υπερανθρώπου.
Στο όνομα της δήθεν «ασφαλούς πλεύσης» ο ναυτικός γίνεται γραφειοκράτης. Το πλοίο γίνεται ένα κινητό γραφείο που λειτουργεί με γραφειοκρατικά δεδομένα. Το πλοίο ταξιδεύει, κουνάει, γέρνει, αλλάζει κλίμακες και καιρικές συνθήκες, πρέπει να είσαι πολύ προσεκτικός σε ό,τι κάνει και να υπάρχει ετοιμότητα.
Υποχρεωτική τήρηση κανονισμών, «πάκο τα χαρτιά» που πρέπει να φτιάξεις, 15 ώρες δουλείας στην καλύτερη των περιπτώσεων. Και πως να βάλεις την υπογραφή σου σε κάτι που δεν τηρείται σωστά μέσα στο καράβι.

Αυτό ελάχιστη σημασία έχει για το κεφάλαιο, με την απειλή της απόλυσης και την ανεργία να σε περιμένει μαθαίνεις όλα να τα κάνεις. Και τους «έξω» ξέρει να τους λαδώνει.
Από στατιστικές έρευνες τα ναυάγια δε μειώθηκαν. PRESTIGE, ΕΞΠΡΕΣ ΣΑΜΙΝΑ, ΔΥΣΤΟΣ και τόσα άλλα για τα οποία η γραφειοκρατία τα έβγαζε αξιόπλοα.
Στην ακτοπλοΐα «μια από τα ίδια» μειωμένες συνθέσεις, πάγωμα των μισθών, το ξενοδοχειακό προσωπικό «παίρνει πόδι». Η εκάστοτε εξουσία δίνει επιδοτήσεις στους δικούς της εφοπλιστές έτσι ώστε να «εξυπηρετήσουν» όσο γίνεται περισσότερα λιμάνια. Και αυτοί τρίβουν τα χέρια τους. Το πλοίο να κινείται, να φτάνει στον προορισμό του με οποιοδήποτε κόστος αρκεί «το χρήμα να πέφτει». Ποιος νοιάστηκε για το ναυτεργάτη που «πιάνει» 20 λιμάνια την ημέρα, εάν έχει χρόνο για ξεκούραση και είναι σε θέση να ταξιδεύει με ασφάλεια; «Αναλώσιμο» είδος είναι γι' αυτούς.

Ποιος νοιάστηκε για το ναυτεργάτη που «πιάνει» 20 λιμάνια την ημέρα, εάν έχει χρόνο για ξεκούραση και είναι σε θέση να ταξιδεύει με ασφάλεια; «Αναλώσιμο» είδος είναι γι' αυτούς

Και μέσα σε όλα αυτά έχουμε και τους συνδικαλιστές της κοινοβουλευτικής αριστεράς, να μας βαυκαλίζουν με τα ίδια και τα ίδια. Ως γνήσιοι ρυθμιστές κεφαλαίου και εργαζομένων αποφασίζουν πότε θα γίνουν απεργίες και τι χαρακτήρα θα έχουν –ερήμην των ναυτικών– και όταν βλέπουν ότι η σπίθα εξελίσσεται σε πυρκαγιά τότε ως πυροσβέστες αποφαίνονται ότι δεν είναι ευνοϊκές οι συνθήκες κλπ. Με αυτόν τον τρόπο θέλουν να κρατήσουν τους ναυτικούς ελεγχόμενους και πειθαρχημένους μέσα στο καπιταλισμό και συκοφαντείται όποιος δεν υπακούει στις εντολές τους.
Δημιουργούν επιτροπές ανέργων χωρίς να τις πλαισιώνουν άνεργοι ναυτικοί αλλά κάποια άτομα από το κόμμα.
Είναι ανήμποροι να συσπειρώσουν τους ναυτεργάτες, είναι η αριστερά που κοιμίζει, αποβλακώνει και απογοητεύει τους εργαζόμενους. Μας λένε, συν τοις άλλοις, ότι με την κατάργηση του cabotage (απελευθέρωση θαλάσσιων μεταφορών) θα πληγεί η εθνική κυριαρχία, η οικονομία, θα υπάρξει αφελληνισμός και αναρωτιόμαστε τι αριστερά είναι αυτή που την έχει «πιάσει» εθνικιστική υστερία ή μήπως έτσι είναι η κοινοβουλευτική αριστερά.
Ή στραβός είναι ο γιαλός ή στραβά αρμενίζουν. Από πότε ο ναυτεργάτης ένιωσε ότι ο κόπος της δουλειάς του έχει να κάνει με τη δική του οικονομική άνοδο και όχι των αφεντικών του, άραγε για ποια οικονομία μας ζητούν να ΠΑΛΕΨΟΥΜΕ;
Από πότε θα πρέπει να βγούμε ΕΜΕΙΣ υπερασπιστές του ντόπιου εφοπλιστικού κεφαλαίου; Για ποια εθνική κυριαρχία μας μιλάνε μέσα στον καπιταλισμό; Και από πότε πρέπει να παλεύουμε ΕΜΕΙΣ, οι ναυτεργάτες, ώστε να μην υπάρξει αφελληνισμός στη ναυτιλία; Δε γνωρίζουν, ότι δεν είναι στους προβληματισμούς του ναυτεργάτη, εάν δουλεύει για εγχώρια ή ξένα αφεντικά; Πρώτοι διδάξαντες οι έλληνες μετανάστες.
Εάν μιλάνε για αφελληνισμό των πληρωμάτων, ξεχνούν ότι αυτό καλλιεργεί το ρατσισμό. Χρέος μας είναι να δημιουργούμε την αλληλεγγύη μεταξύ των εργατών ανεξαρτήτου χρώματος ή εθνικότητας.
Δε μας χωρίζει τίποτα, απεναντίας έχουμε να παλέψουμε την εκμετάλλευση, την καταπίεση και την ανεργία.
Γνωρίζουμε ότι η νεοφιλελεύθερη πολιτική προστάζει εργάτες πολλών ταχυτήτων. Καθήκον μας είναι πια η διαδικασία της αυτοργάνωσής μας χωρίς κρατικοδίαιτους συνδικαλιστές. Πρέπει να είμαστε αλληλέγγυοι στα κοινά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε. Να υψώσουμε τη φωνή και την αξιοπρέπειά μας απέναντι στους «προστάτες» και τα αφεντικά μας. Μπορούμε με τη συσπείρωση να βρούμε τρόπους δράσης. Νομίζω ότι είναι επίκαιρο όσο ποτέ άλλοτε απέναντι στη νεοφιλελεύθερη πολιτική το σύνθημα: ΕΡΓΑΤΕΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΝΩΘΕΙΤΕ.

Μάγδα Μάντζου

Λουκέτα, απολύσεις, δημοσιονομική τρομοκρατία και φτώχεια

Το μεγάλο σαφάρι των αρπακτικών του κεφάλαιου

Η πολιτικοοικονομική εξουσία των κεφαλαιοκρατών-τεχνοκρατών σήμερα, απαιτεί όλο και πιο έντονα τον επανασχεδιασμό της κυβερνητικής - πολιτικής διαχείρισης του συστήματος από την Ν.Δ, με βάση τα δικά της κερδοσκοπικά συμφέροντα και τη δική της «αναπτυξιακή - επιχειρηματική» στρατηγική. Αυτή η στρατηγική των αρπακτικών του κεφαλαίου, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η συστηματική επίθεση στο εισόδημα και στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, της νεολαίας, των σημερινών κολασμένων.

Πρόσφατα, ο ΣΕΒ και ο εντολοδόχος διοικητής της ΤτΕ Γκαργάνας, εμμέσως πλην σαφώς, πρότειναν τη μείωση των μισθών και των συντάξεων, ενώ πιο πριν οι βιομήχανοι της Β. Ελλάδας (ΣΒΕΕ), που ευθύνονται για μπαράζ μεταναστεύσεων των εργοστασίων τους, πήγαν ένα βήμα πιο πέρα προτείνοντας τη σταδιακή σύγκλιση των μισθών και των συντάξεων με τους Βαλκανικούς μισθούς, εκβιάζοντας και τρομοκρατώντας ανοιχτά τις τοπικές κοινωνίες : « ή μειώνονται οι μισθοί των εργαζομένων και οι ασφαλιστικές εργοδοτικές εισφορές προς το ΙΚΑ ή απολύουμε τους εργαζόμενους, κλείνουμε τις επιχειρήσεις και τις πάμε στα Βαλκάνια».

Δηλαδή η κυβέρνηση προσπαθεί να κλείσει τις «μαύρες τρύπες» («δημόσια» ελλείμματα), που δημιούργησαν με την ανοχή της οι τραπεζίτες και οι βιομήχανοι με τα εκατοντάδες δισ. επιδοτήσεων που έπαιρναν από το κράτος, μετακυλώντας ταυτόχρονα τα βάρη στους εργαζόμενους και στην κοινωνία αντί στους κεφαλαιοκράτες, και καταστρατηγώντας βίαια, εκεί που δεν υπάρχει συναίνεση, το σύνολο των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων

Σήμερα μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι ένα μέρος των προτάσεων της ιεράς συμμαχίας βιομηχάνων-τραπεζιτών εισακούστηκε από την κυβέρνηση. Ο προϋπολογισμός του 2006 όχι μόνο προβλέπει μικρότερες αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, αλλά και μείωση των προσλήψεων σε υγεία, παιδεία, επέκταση των ιδιωτικοποιήσεων και αύξηση των ειδικών φόρων για να καλυφθούν οι «μαύρες τρύπες» του λεγόμενου «δημοσιονομικού ελλείμματος». Δηλαδή η κυβέρνηση προσπαθεί να κλείσει τις «μαύρες τρύπες» («δημόσια» ελλείμματα), που δημιούργησαν με την ανοχή της οι τραπεζίτες και οι βιομήχανοι με τα εκατοντάδες δισεκατομμύρια επιδοτήσεων που έπαιρναν από το κράτος, μετακυλώντας ταυτόχρονα τα βάρη στους εργαζόμενους και στην κοινωνία, αντί στους κεφαλαιοκράτες, και καταστρατηγώντας βίαια , εκεί που δεν υπάρχει συναίνεση, το σύνολο των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Αξίζει να αναφερθεί ότι φέτος οι μισθωτοί και συνταξιούχοι θα πληρώσουν αυξημένο φόρο εισοδήματος κατά 9,2% ή 750εκατ. ευρώ, ενώ οι επιχειρηματίες αυξημένο φόρο εισοδήματος μόνο κατά 2,5% ή 120 εκατ. ευρώ -λόγω φοροελαφρύνσεων- παραπάνω από το 2005. Αυτό σημαίνει ότι η πραγματική μείωση των ελλειμμάτων θα προέλθει μονομερώς από τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους.

Η δημοσιονομική τρομοκρατία είναι εδώ! ενώ προβλέπεται διπλασιασμός των ιδιωτικοποιήσεων για το 2006. Προ των πυλών είναι η ΔΕΗ, η Ολυμπιακή, τα λιμάνια, το Μετρό, το Τράμ και ο προαστιακός σιδηρόδρομος. Επειδή βασικό χαρακτηριστικό των βιομηχάνων είναι η απληστία τα παραπάνω δεν τους αρκούν. Για τούτο ο ΣΕΒ επαναφέρει πιο κομψά την αρχική πρόταση του ΣΒΕΕ, μιλώντας για τη «δημιουργία γκρίζων ζωνών μειωμένου κόστους» των επιχειρήσεων στη Μακεδονία και Θράκη, με παράλληλη μείωση των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών κάτω του 1/3. Τη δε απώλεια εσόδων του ΙΚΑ, που θα προκύψει από τη μείωση του κόστους των εισφορών, προτείνουν να την επιδοτήσει ο κρατικός προϋπολογισμός (sic). Δηλαδή οι εργαζόμενοι πάλι. Όταν είναι γνωστό ότι τα τελευταία δέκα χρόνια, εκατοντάδες επιχειρηματίες επιδοτήθηκαν δωρεάν και αφού «έφαγαν» το ζεστό χρήμα ή άρπαξαν κεφάλαια από το χρηματιστήριο κήρυξαν «πτώχευση» στα εργοστάσιά τους και απόλυσαν χιλιάδες εργαζόμενους, είτε έβαλαν λουκέτο μεταφέροντας τις παραγωγικές τους μονάδες στα Βαλκάνια, αυξάνοντας τις στρατιές ανέργων. Αρκεί να αναφέρουμε ότι μέχρι τώρα 2950 περίπου επιχειρήσεις εγκαταστάθηκαν στις γειτονικές χώρες, ενώ την τελευταία διετία 300 επιχειρήσεις έβαλαν λουκέτο, αφήνοντας στην ανεργία περισσότερους από 150.000 εργαζόμενους.

Η ένταση της νέας φτώχειας είναι πια γεγονός. Τα επίσημα στοιχεία, σύμφωνα με έρευνα του ΕΚΚΕ, είναι ενδεικτικά. Το 21% του πληθυσμού στην Ελλάδα (2 εκατομ), προσεγγίζει ή βρίσκεται κάτω από το όριο φτώχειας. Αν συνυπολογίσουμε τις κατασχέσεις μισθών και συντάξεων σε 500.000 οφειλέτες του «δημοσίου», η νέα φτώχεια θα πάρει τεράστιες διαστάσεις.

Οι βιομήχανοι τα θέλουν όλα. θα τους αφήσουμε;

Στο διάστημα των 19 μηνών διαχείρισης της κυβερνητικής εξουσίας από τη ΝΔ, το κράτος πριμοδότησε και στήριξε εμπράκτως όλες τις στρατηγικές επιλογές των κεφαλαιοκρατών. Τους τα έδωσε όλα με την μείωση της φορολογίας των κερδών τους (από 35% σε 25%), με το νέο αναπτυξιακό νόμο που τους χρηματοδοτεί για να μεταναστεύσουν τα εργοστάσιά τους και να κάνουν επενδύσεις, με την αποσύνδεση των κρατικών επιδοτήσεων από τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας, με το ελαστικό οχτάωρο, το νέο ωράριο των καταστημάτων, το ασφαλιστικό των τραπεζοϋπαλλήλων και...έπονται κι άλλα. Είναι ενδεικτικό ότι, μόνο από την εφαρμογή του ελαστικού ωραρίου και των μειωμένων υπερωριών σε 850.000 εργαζόμενους, η ετήσια συνολική κερδοφορία των εργοδοτών θα ενισχυθεί με 1,3 δις ευρώ.

Η απληστία των κεφαλαιοκρατών όμως, για την μεγιστοποίηση των κερδών τους, δεν έχει όρια και κλείνουν το μάτι στην κυβέρνηση, για την κατάργηση του 2% το μήνα στις ομαδικές απολύσεις και το άνοιγμα συνολικά του ασφαλιστικού. Η απληστία τους εναρμονίζεται απόλυτα με την απληστία της UNICE (Ευρωπαϊκή Ένωση Επιχειρήσεων) ή αλλιώς το συνδικάτο του ευρωπαϊκού κεφαλαίου. Η UNICE επικεντρώνει το ενδιαφέρον της στο μεγαλύτερο άνοιγμα των αγορών στο διεθνές εμπόριο, στην αναδιάρθρωση του συστήματος κοινωνικής πρόνοιας, στη μεγαλύτερη εργασιακή ευελιξία και τον ανταγωνισμό, ενώ η επίτροπος ανταγωνισμού της Ε.Ε. Νέλι Κρος, επιδιώκει να φαλκιδέψει την ετήσια ενιαία καλοκαιρινή άδεια των εργαζομένων με το μοίρασμά της και την περίοδο του Χειμώνα.

Υπάρχει ένας πίνακας του Ιερώνυμου Μπος «Το κάρο και τα άχυρα» που απεικονίζει τη λαγνεία της απληστίας. Αυτή η λαγνεία της απληστίας (της αισχοκέρδειας) που σήμερα συγκαλύπτεται κάτω από το «όραμα» των αναδιαρθρώσεων των αφεντικών, ευθύνεται για τη νέα φτώχεια, την ανεργία, τον εργασιακό μεσαίωνα, τον κοινωνικό αποκλεισμό.

Θα τους αφήσουμε να αλωνίζουν παίρνοντας το σιτάρι και αφήνοντάς μας τα άχυρα, οχυρωμένοι πίσω από τα καθεστωτικά κόμματα , τις εθιμοτυπικές κινητοποιήσεις των κρατικοσυνδικαλιστικών οργανώσεων των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ εν όψη της κατάθεσης του προϋπολογισμού και τις κομματικοκεντρικές πυροσβεστικές κινητοποιήσεις της καθεστωτικής αριστεράς και του ΠΑΜΕ;

Θα ηδονιζόμαστε αυτάρεσκα πίσω από τα ψέματα, την εξαπάτηση, τις ρητορικές πιρουέτες, τη διαφθορά, και τις εξαγγελίες των εθνοπατέρων πολιτικών; Ή ήρθε η αποφασιστική στιγμή, από ΕΜΑΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ σημερινούς κολασμένους, να πάρουμε τη ζωή μας και τους αγώνες στα χέρια μας στην κατεύθυνση του οργανωμένου κοινωνικοπολιτικού εκβιασμού κράτους-κυβέρνησης-κεφαλαίου;

Γιατί τα ξέρουμε καλά κι αυτοί ακόμα καλύτερα, ότι «εμείς δεν έχουμε λόγο να διστάζουμε κι αυτοί δεν έχουν λόγο να κοιμούνται ήσυχοι.» Οψόμεθα...!

Θ. Θ.

Το ρέκβιεμ της αστικής δικαιοσύνης

Τώρα που έχει περάσει ένα χρονικό διάστημα από την έναρξη της εξάρθρωσης παρα-δικαστικών κυκλωμάτων, μπορούμε να βγάλουμε μερικά συμπεράσματα

Μια θεμελιώδης αρχή...

Η αρχή της διάκρισης των λειτουργιών, δηλ. το ότι η νομοθετική, εκτελεστική και δικαστική λειτουργία ως επιμέρους εκφάνσεις της κρατικής εξουσίας πρέπει σε ένα κράτος δικαίου να είναι χωρισμένες, είναι θεμέλιο του δυτικού πολιτισμού κι υπάρχει σε όλα τα ευρωπαϊκά συντάγματα.
Αλλά σχεδόν πάντα παραλείπεται η αναφορά στο 2ο σκέλος αυτής της αρχής, ότι οι 3 αυτές λειτουργίες ποτέ δεν είναι εντελώς ανεξάρτητες μεταξύ τους και πάντα είναι αδιαίρετα κομμάτια μιας εξουσίας, της κρατικής. Οι πυλώνες της κρατικής εξουσίας έχουν διαύλους επικοινωνίας μεταξύ τους, είτε πρόκειται για ευρωπαϊκό κράτος, είτε για τριτοκοσμικό, απλώς στα πιο οργανωμένα κράτη αυτό προβλέπεται από το νόμο, λ.χ. τα μέλη του ανώτατου δικαστηρίου να επιλέγει η κυβέρνηση (ΗΠΑ, Ελλάδα κλπ.). Οπότε, ό,τι προκύπτει, δηλαδή η πεποίθηση ότι υπάρχει «ανεξάρτητη δικαιοσύνη», είναι θέμα χρόνου να διαλυθεί. Άλλωστε, για την πλειοψηφία η δικαιοσύνη όπως και η θρησκεία είναι συχνά ένα σημείο αναφοράς που καλύπτει την ανάγκη του κόσμου να πιστεύει και να προσμένει να φέρει την κάθαρση κάποιος μεσσίας, μητροπολίτης ή εφέτης.

...φέρνει κοινωνική καταξίωση...

Στη συνείδηση της πλειοψηφίας ο δικαστής θεωρούνταν ένα τρίτο πρόσωπο: δεν τον διόριζε κανείς, με την αξία του έπαιρνε τη θέση του, δεν ήταν κομματικά ή επιχειρηματικά ενταγμένος, οι διάδικοι του ήταν άγνωστοι και δεν είχε λόγο να μεροληπτήσει, είχε αρκετά χρόνια μελέτης στην πλάτη του, απέφευγε τις κακοτοπιές και κρατούσε συνήθως χαμηλό κοινωνικό προφίλ. Συνεπώς, ήταν ο καταλληλότερος να κρίνει επί κάποιου θέματος, απολαμβάνοντας καθολικού σεβασμού. Επιστέγασμα αυτής της αντίληψης είναι η επωδός «όποιος έχει στοιχεία και αποδείξεις, ας τα πάει στον εισαγγελέα», μια συναίνεση των πολιτευτών ότι ο χώρος επίλυσης διαφωνιών είναι βέβαια το κοινοβούλιο, αλλά ακόμα πιο αξιόπιστα είναι τα δικαστήρια. Κατά κάποιον τρόπο, οι δικαστές θεωρούνταν διαιτητές.

...και φυσικά, συντεχνιακή ασυλία...

Είναι φυσικό φαινόμενο τα μέλη μιας κοινωνικής ομάδας να αναπτύξουν συντεχνιακή αλληλεγγύη μόλις συνειδητοποιήσουν ότι αποτελούν ένα σύνολο με κοινά χαρακτηριστικά. Και θα υπερασπιστούν αλλήλους ακόμα κι αν πρόκειται για υποθέσεις που δεν συγχωρούνται σε άλλους. Οι συνήθεις περιπτώσεις που σπάει η συντεχνιακή ασυλία και η ομάδα θυσιάζει μέλος της, είναι λόγω εσωτερικών αντιπαλοτήτων ή όταν εξ αιτίας του μέλους κινδυνεύει να πάθει ανεπανόρθωτη ζημιά η ομάδα. Όπως και έγινε με τους δικαστικούς. Κυνήγησαν τους επίορκους των οποίων τη δράση τόσα χρόνια γνώριζαν μόλις κινδύνευσε όλο το δικαστικό σώμα.

...ακολουθεί κρίση θεσμών...

Βαρυσήμαντες κουβέντες όπως «κρίση θεσμών» κλπ. ακολούθησαν την εξάρθρωση του παρα-δικαστικού κυκλώματος. Ανοησίες. Κρίση είναι μια κατάσταση που προκύπτει ενόσω όλα εξελίσσονται ομαλά. Τίποτε όμως απ' όσα έγιναν γνωστά δεν είναι καινούργιο –αυτά τα φαινόμενα είναι σύμφυτα με τη λειτουργία της αστικής δικαιοσύνης, τα γράφουν οι εφημερίδες εδώ και 100 χρόνια τουλάχιστον. Δηλαδή ήταν άγνωστο ότι το οργανωμένο έγκλημα που σήμερα σχετίζεται με ναρκωτικά, όπλα και σωματεμπορία έχει πολιτικές και δικαστικές διασυνδέσεις; Είναι καινούργιο φαινόμενο δικηγόροι να χρηματίζουν δικαστές; Ή μήπως είναι άγνωστος ο φαρισαϊσμός του να απαξιώνουν το πολιτικό έγκλημα αυτοί που διαπλέκονται με το κοινό έγκλημα; Τα κηρύγματα στα παράθυρα περί ηθικής από τον Ταουξή (δικηγόρος πολιτικής αγωγής στη δίκη της 17Ν, συνήγορος μετά του αρχιμανδρίτη Γιοσάκη), τρομοκρατίας από τον Σ. Κεχαγιόγλου (δικηγόρος πολιτικής αγωγής στη δίκη 17Ν, εμπλεκόμενος στο παρα-δικαστικό κύκλωμα) πρόσφατα βρήκαν το ταίρι τους: τον Π. Μαντούβαλο, δικηγόρο και βουλευτή της Ν.Δ. Εμ ποιος ξέρει να καταπολεμήσει το οργανωμένο έγκλημα καλύτερα από αυτόν που το δημιουργεί...

...και έρχεται να συνδράμει η 4η εξουσία.

Φυσικά, το φαινόμενο των τηλεδικείων είναι σχετικά πρόσφατο. Χωρίς να απομακρύνονται από τον ψυχαγωγικό και ενημερωτικό τους ρόλο, χωρίς να χρειάζεται να προπαγανδίζουν επί 24ώρου βάσεως ένα ζήτημα (μια παρουσίαση στο δελτίο ειδήσεων και μια εκπομπή «αποκαλύψεων» αρκούν), χωρίς να τοποθετηθούν φανερά πολιτικά και με το ευλογοφανές «ένα ρεπορτάζ κάνουμε, με στοιχεία και αποδείξεις», τα τηλεοπτικά κανάλια έχουν γίνει αδιάσπαστο μέρος της πολιτικής ζωής. Είναι τόση η πολιτική πίεση που ασκούν που οι ίδιοι οι πολιτευτές θεωρούν ότι το έτερον ήμισυ της κοινοβουλευτικής δραστηριότητας είναι η παρουσίαση της στα ΜΜΕ. Τα γαβγίσματα στο κοινοβούλιο πλέον αποκτούν νόημα μόνον αν έχουν τηλεοπτικό αντίκρισμα. Ο χαρακτηρισμός των ΜΜΕ «4η εξουσία» δικαιολογείται απόλυτα.

Όπως όμως και οι υπόλοιπες τρεις εξουσίες, τα ΜΜΕ δεν είναι μια αυτονομημένη εξουσία. Όσο ισχυρά κι αν φαίνονται, υπακούν στις ίδιες αρχές. Μόλις υπάρξει ανάγκη για συστράτευση των κυριάρχων του καπιταλιστικού συστήματος, τα κεφάλια μέσα –όσοι χαίρονται που το τάδε κανάλι κατέστρεψε την πολιτική καριέρα ενός υποκριτή πολιτικού, ας θυμηθούν την μεθοδευμένη τηλε-τρομολαγνεία που ξεκίνησε από το καλοκαίρι του 2002 με αφορμή την υπόθεση της 17Ν. Ας μην έχουμε αυταπάτες, η ανεξαρτησία των ΜΜΕ φτάνει έως εκεί που φτάνει και η ανεξαρτησία της δικαιοσύνης. Η τηλεόραση έγινε ένα νέο φόρουμ πολιτικής αντιπαράθεσης. Τα ίδια κέντρα εξουσίας που συγκρούονται στο κοινοβούλιο και στα δικαστήρια, συγκρούονται πια και στα παράθυρα.

Έτσι κι αλλιώς η διαφθορά είναι αδιάσπαστο κομμάτι του αστικού κοινοβουλευτισμού

Οι «δαιμόνιοι ρεπόρτερ» δεν κρύβουν ότι η πλειοψηφία των στοιχείων που «αποκαλύπτουν» είτε είναι απλώς κοινά δημόσια έγγραφα είτε τους τα δίνουν αντίπαλοι πολιτικοί ή οι διωκτικές αρχές (σιγά τις αποκαλύψεις, δηλαδή). Ούτε ποτέ εξεπλάγησαν τα στελέχη ενός κόμματος με τις «αποκαλύψεις» στα τηλεπαράθυρα για την παράνομη δράση των μελών και παραγόντων τους. Η μόνη ανακάλυψη στην όλη υπόθεση των τηλεδικείων είναι το ότι σε σχέση με την κοινοβουλευτική, η τηλεοπτική αντιπαράθεση είναι καλύτερος τρόπος από να πληγεί το κύρος ενός πολιτικού, διότι η αποκάλυψη ενός εγγράφου στη βουλή ή στον εισαγγελέα έχει λιγότερη δημοσιότητα από την παρουσίασή του στην τηλεόραση, διότι σε πραγματικό χρόνο (ζωντανά) γίνεται γνωστό σε εκατομμύρια τηλεθεατές.

Περασμένα μεγαλεία

Όταν τελειώνει κάτι, πρέπει να έχουμε το σθένος να ομολογούμε τη λήξη του. Διότι μόνο τότε θα μπορούμε να ξαναξεκινήσουμε. Αλλιώς, η παρακμή είναι κάτι αναπόφευκτο και η κατρακύλα δεν έχει τέλος, όπως αποδείχτηκε με τις παλινωδίες των δικαστών, που φοβούμενοι μην κατηγορηθούν ότι συναλλάσσονται με τον κατηγορούμενο, επιβάλλουν εδώ και ένα χρόνο εξοντωτικές ποινές σε όποιον άτυχο βρεθεί μπροστά τους, καταστρέφοντας εφ' όρου ζωής μικρο-κακοποιούς ώστε να είναι ήσυχοι ότι δεν θα γίνουν θέμα στα κανάλια. Έχει περάσει ανεπιστρεπτί η εποχή που αναγνώριζε στους δικαστές το ρόλο ενός ουδέτερου κριτή, τιμητή του τι γίνεται στην κοινωνία. Η εξάρθρωση όχι μόνο ενός αλλά περισσοτέρων παραδικαστικών κυκλωμάτων απλώς επιβεβαίωσε ξανά ότι η διαφθορά- ως συναλλαγή ανάμεσα σε πόλους οικονομικής, πολιτικής και δικαστικής εξουσίας- είναι εγγενής στον αστικό κοινοβουλευτισμό.

Φελεσάκης Άγγελος

Επιμέλεια : Ν. Ν.

Μια γενοκτονία για την ευημερία της Δύσης...

Κάποιοι από τους πολίτες της πολιτισμένης Δύσης ίσως να διαβάσαμε για τις δολοφονίες μεταναστών στα σύνορα Μαρόκου-Ισπανίας. Πόσοι αναρωτηθήκαμε για τις αιτίες που οδηγούν χιλιάδες αφρικανούς στα σύνορα ζωής και θανάτου; Ορισμένες αναφέρονται στις επόμενες σελίδες. Το γράμμα του Michele λέει περισσότερα…

Κυρίες και κύριοι της ισπανικής κοινωνίας: οι λέξεις δεν φτάνουν για να μεταδώσω τα αισθήματά μου τη στιγμή αυτή που με τη βία με μεταφέρουν πίσω στον τόπο απ' τον οποίο ήρθα. Δε μου δόθηκε χρόνος για να σας πω τους λόγους που με οδήγησαν να ξεκινήσω αυτό το μεγάλο και οδυνηρό ταξίδι, κατά τη διάρκεια του οποίου πέθαναν πολλοί από τους συντρόφους μου στη δυστυχία. Ήθελα να σας πω αυτούς τους λόγους μιλώντας μαζί σας πρόσωπο με πρόσωπο· να δείτε έναν άνθρωπο που στο κορμί του έχουν αποτυπωθεί τα βάσανα και η καταπίεση ενός λαού που τον εκμεταλλεύονται και τον λεηλατούν. Όμως τα τείχη που έχουν υψωθεί αναμέσα σε μένα και σε σας δεν επιτρέπουν καμία πραγματική ανθρώπινη συνάντηση ανάμεσά μας και μένουμε να κοιταζόμαστε από μακρυά σα το σκύλο με τη γάτα, παρόλο που είμαστε πολίτες του ίδιου κόσμου. Αφού δεν μπορούμε πια να μιλήσουμε, αφήστε με να σας κοτάξω στα μάτια, μέσ' απ' το συρματόπλεγμα που χωρίζει την Αφρική απ' την Ευρώπη και συμβολίζει το ψέμα των σχέσεων ανάμεσα στο Βορρά και στο Νότο που έχουν φτιάξει οι κυβερνήσεις μας. Αυτό το συρματόπλεγμα, αυτό το διαχωριστικό τείχος αποκαλύπτει το ψέμα: οι πρώτες ύλες από το Νότο και τα βιομηχανικά προϊόντα από το Βορρά, ανάμεσά τους τα όπλα, μπορούν να το διασχίσουν, όχι όμως και οι άνθρωποι. Γι' αυτό είναι πραγματικά αδύνατο να συναντηθούμε.

Έτσι, διαβάστε στα μάτια μου τον πόνο και τα βάσανα που φέρνω απ' τη γη μου· εκεί, όπου οι πολυεθνικές σπέρνουν το θάνατο και την ερήμωση για να δημιουργήσουν έναν τόπο κατεστραμένο, όπου θα υπάρχουν μόνο πρώτες ύλες για εκμετάλλευση και δάση κι άγρια ζώα για τους τουρίστες. Τα μάτια μου είναι το μόνο μέσο που μου μένει για να μάθετε τα βάσανά μας και τους λόγους που μας τα επέβαλαν. Ξέρω ότι τα ΜΜΕ δεν θα μου δώσουν φωνή και ότι οι πολιτικοί δεν θα μιλήσουν για τα ανθρώπινα δικαιώματα στις συναντήσεις τους, γιατί, τελικά η ζωή μου, όπως και η ζωή όλων των φτωχών του κόσμου δεν μετράει γι' αυτούς. Μας θυσιάζουν χωρίς δισταγμό ή ντροπή.

Κυρίες και κύριοι της ισπανικής κοινωνίας, είμαι αφρικανός. Έρχομαι από μια χώρα που την έχουν καταδικάσει στη φτώχεια. Μια χώρα που οι πολυεθνικές της Δύσης τη λεηλατούν εδώ και αιώνες, που έχει υποστεί φρικτούς πολέμους, τους οποίους παρουσιάζουν ως εμφύλιους, ενώ στην πραγματικότητα δεν είναι παρά οικονομικοί πόλεμοι, με αποκλειστικό σκοπό τη λεηλασία και τον πλουτισμό, το δικό τους αλλά και αφρικανών ηγετών· πόλεμοι που έχουν στοιχίσει τη ζωή εκατομμυρίων αδερφών μου. Δε θα μπορούσαμε να φτιάξουμε ένα άλλο κόσμο όπου κάθε άνθρωπος θα ζει ειρηνικά; Καταλαβαίνετε; Είμαστε θύματα μιας διαρκούς φτώχειας που οργανώνεται από τη Δύση κι εκτελείται από τους ηγέτες μας, στην υπηρεσία των πολυεθνικών. (…) Γι' αυτό βρισκόμαστε σε μια κατάσταση όπου δεν μπορούμε ούτε τη γη μας να καλλιεργήσουμε, ούτε να κοιμηθούμε χωρίς φόβο, ούτε να σκεφτούμε το μέλλον των παιδιών και των αδερφών μας. Όλα όσα παράγουν οι χώρες μας τα αρπάζουν οι πολυεθνικές, με τη βοήθεια των κυβερνήσεων της Ευρώπης και της Αμερικής, αλλά και των δικών μας. Την ίδια στιγμή εμείς πεθαίνουμε της πείνας. Στις χώρες μας, ο θάνατος έχει γίνει κάτι συνηθισμένο. Βλέπουμε καθημερινά τα παιδιά μας να πεθαίνουν από την πείνα ή από αρρώστιες που με λίγα χρήματα θα μπορούσαν εύκολα να θεραπευτούν. Μπορείτε να φανταστείτε τον πόνο όταν κρατάς στα χέρια σου ένα παιδί που πέθανε από πείνα, όπως μου έχει συμβεί, ή όταν ο πατέρας μου πέθανε από ελονοσία, που θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί σε οποιοδήποτε κέντρο υγείας; Σίγουρα θα έχετε δει παρόμοιες σκηνές κάποιες φορές στην τηλεόραση. Για εμάς όμως αυτή είναι η ζωή μας. Πόσο μπορεί ν' αντέξει κανείς μια τέτοια ζωή; (…)

Τη νύχτα, ενώ περιμέναμε την κατάλληλη στιγμή για να πηδήξουμε το συρματόπλεγμα, αποχαιρετιστήκαμε όλοι μεταξύ μας. Κανείς μας δεν ήξερε τι πυρομαχικά θα χρησιμοποιούσαν εναντίον μας οι συνοριοφύλακες, αν θα μας πυροβολούσαν και σε ποιο μέρος του κορμιού μας. Ούτε ξέραμε πως θα πέφταμε στο έδαφος έχοντας σκαρφαλώσει πάνω από ένα συρμάτινο φράχτη ύψους έξι μέτρων. Και αναρωτιόμουν: θα είναι σήμερα η τελευταία μέρα της ζωής μου; Και έφερνα στο μυαλό μου τους συντρόφους που έχουν ήδη πεθάνει στην προσπάθεια κι αποκαρδιωνόμουνα. Σκεφτόμουν την οικογένειά μου, τους φίλους μου που έμειναν στην Αφρική. Το μέλλον. Ποιό μέλλον; Δεν έχω. Ένιωθα χαμένος, χωρίς ύπαρξη, σα να μην έχουμε καμία αξία στα μάτια αυτού του κόσμου, σα να μην είμαστε τίποτα παραπάνω από ζώα, καλοί μόνο για τη σφαγή. Αυτό είναι άδικο! Πρέπει να πηδήξω το φράχτη. Δεν έχω επιλογή. Σκέφτομαι τη χώρα μου, όλο τον πλούτο που υπάρχει εκεί. Ποιός πλούτος; Τίποτα από ό,τι υπάρχει στις χώρες μας δεν μας ανήκει!

Κάθε μέρα που περνά παρακολουθούμε τη λεηλάτησή μας χωρίς να μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Όποιος ανοίγει το στόμα του, δέχεται ένα πυροβολισμό στο σβέρκο. Και η Δύση συνεχίζει να μας χαρίζει όπλα και οι σφαγές συνεχίζονται στη γη μου. Γιατί, αντί να μας βοηθήσουν να βγούμε απ' την κόλαση, μας χώνουν όλο και πιο βαθειά; Η εξαθλίωση στις χώρες μας αντί να μειώνεται αυξάνεται καθημερινά. Τα παιδιά μας είναι καταδικασμένα να ζουν με το τραύμα της φτώχειας και τη συνεχή απειλή του πολέμου. Όσοι γλυτώνουν απ' τον πόλεμο πεθαίνουν απ' την πείνα. Είμαστε καταδικασμένοι στη φτώχεια σε χώρες πλούσιες σε χρυσό, διαμάντια, κολτάνιο, χαλκό και πετρέλαιο –που πάντα προορίζονται για την ευημερία άλλων. Ο κόσμος είναι ένα έγκλημα, έτσι δεν είναι; Μην απορείτε που κλαίω όταν σας μιλάω. Είναι φρικτή η ζωή μας. Έτσι, με πικρία, θα ξαναπροσπαθήσω να πηδήξω το φράχτη. Θα ζήσω, θα πεθάνω, το ίδιο κάνει. Κανείς δε θα νοιαστεί για την τύχη μου. Πείτε μου κυρίες και κύριοι της ισπανικής κοινωνίας, για ποιο έγκλημα με τιμωρούν μ' αυτό τον τρόπο;

Πίσω απ' τα τείχη της Melilla, Michel Bashige, μετανάστης

φάκελος / οι άγνωστοι πόλεμοι της κυριαρχίας

Σουδάν - Νταρφούρ

Ένας *(ακόμα)* πόλεμος για το πετρέλαιο

Το Σουδάν ή **"Bilad al Sudan"** (η "Γη των Μαύρων") είναι η μεγαλύτερη σε έκταση χώρα της Αφρικής. Μια χώρα πλούσια σε πρώτες ύλες (χρυσός, πετρέλαιο, διάφορα μεταλλεύματα) η οποία διατρέχεται από το Νείλο και τους παραποτάμους του, που καθιστούν τις μεγάλες σε έκταση πεδιάδες ιδιαίτερα εύφορες, ενώ συγχρόνως προσφέρουν τεράστιες δυνατότητες για παραγωγή υδροηλεκτρικής ενέργειας. Οι εύφορες κοιλάδες του Νείλου είχαν παλαιότερα προσδώσει στο Σουδάν το χαρακτηρισμό του "σιτοβολώνα της Αφρικής". Ωστόσο, η χώρα είναι κατεστραμένη από δεκαετίες πολέμων και το μεγαλύτερο τμήμα του πληθυσμού μαστίζεται από πείνα και φτώχεια. Η καταγωγή των τραγικών για τους κατοίκους του συνθηκών στις οποίες βρίσκεται το Σουδάν ανάγεται στην εποχή της αποικιοκρατίας και της βρετανικής πολιτικής του "διαίρει και βασίλευε". Από το 1899 ως το 1956, οι βρετανοί αποικιοκράτες λεηλατούσαν τις πρώτες ύλες της χώρας βασιζόμενοι σε αυτό το δόγμα. Το σύνολο των εξουσιών βρισκόταν στο βόρειο τμήμα της χώρας, ωστόσο το μεγαλύτερο μέρος του πλούτου (αγροτικά προϊόντα και μεταλλεύματα) προερχόταν από το Νότο, όπως και χιλιάδες σκλάβοι. Η μητροπολιτική οικονομική οργάνωση της εκμετάλλευσης δημιούργησε μια χώρα βαθειά διαιρεμένη ανάμεσα στο βόρειο, αραβικό κυρίως, πληθυσμό και στις νότιες αφρικανικές φυλές. Ως αντάλλαγμα για την άγρια εκμετάλλευση του Νότου, οι βρετανοί αποικιοκράτες προσέφεραν το μαζικό εκχριστιανισμό, μέσω του οποίου οι αυτόχθονες πληθυσμοί του Νότου ήλπιζαν σε παραχώρηση δικαιωμάτων και βελτίωση της θέσης τους.

Μετά από 2,5 χρόνια βιαιοτήτων και σφαγών, ο αριθμός των νεκρών στην αποκαλούμενη "κρίση του Νταρφούρ" φτάνει τις 400.000. Πάνω από 3,5 εκατομμύρια πρόσφυγες έχουν άμεση ανάγκη για τρόφιμα και νερό. Εκατοντάδες χιλιάδες προσπαθούν να επιβιώσουν χωρίς στέγη και χωρίς οποιαδήποτε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Διαίρει και βασίλευε

Μετά το τέλος της αποικιοκρατίας και την παραχώρηση ανεξαρτησίας, οι κυρίαρχες ελίτ που αναδύθηκαν στην εξουσία διατήρησαν το μοντέλο που τους είχαν κληρονομήσει οι βρετανοί. Η κεντρική εξουσία του Χαρτούμ έπρεπε, για να διατηρήσει τα προνόμιά της, να αναπαράγει τις εθνοφυλετικές διαμάχες στην περιφέρεια, από όπου απομυζούσε το σύνολο σχεδόν του πλούτου. Η συνεχής πολιτική αστάθεια και η διαρκής κατάσταση έκτακτης ανάγκης έδωσαν το έδαφος για τη συγκρότηση ενός καθεστώτος ιδιαίτερα αυταρχικού και βίαιου καθώς και τη δικαιολογία για την καταστροφή της γεωργίας και την επιβαλόμενη φτώχεια. Από την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας το 1956 μέχρι σήμερα η χώρα βρίσκεται κάτω από καθεστώτα στρατιωτικής δικτατορίας, με μερικά μικρά διαλείματα υποτυπώδους κοινοβουλευτισμού.

Η κατάσταση χειροτέρεψε ακόμα περισσότερα όταν, το 1983, ανακαλύφθηκαν μεγάλα κοιτάσματα πετρελαίου στο νότιο τμήμα της χώρας. Από τη στιγμή αυτή και μέχρι σήμερα, η διακυβέρνηση μέσω του τρόμου και η οικονομία του συνεχούς πολέμου πήρε πρωτοφανείς διαστάσεις καθώς στο ήδη πολυσύνθετο πολιτικοινωνικό τοπίο εισέβαλαν συμφέροντα διαφόρων ισχυρών παραγόντων της διεθνούς πολιτικής σκηνής.

Ο "εμφύλιος" στο Σουδάν

Το 1985, με το σχηματισμό του Απελευθερωτικού Κινήματος/Στρατού του Λαού του Σουδάν (SPLM/A) ξεκίνησε ένας αιματηρός πόλεμος που μέχρι το τερματισμό του το 2004 είχε στοιχίσει τη ζωή σε εκατομμύρια ανθρώπους. Το SPLM/A σχηματίστηκε, υποτίθεται, για να προασπιστεί τα δικαιώματα των χριστιανών αφρικανών του Νότου. Η ερμηνεία για τη σύραξη ακολουθούσε το γνώριμο σήμερα μοτίβο της "σύγκρουσης πολιτισμών" πολύ πριν το διατυπώσει επίσημα ο Χάντιγκτον: οι χριστιανοί αφρικανοί ενάντια στους μουσουλμάνους άραβες.

Εύκολα όμως μπορούσε να διακρίνει κανείς στο βάθος τις πετρελαϊκές εταιρείες, οι οποίες εκτιμούσαν ότι τα πετρέλαια του Σουδάν έπρεπε να παραμείνουν αχρησιμοποίητα, ως μελλοντική εφεδρεία. Για αρκετό καιρό το καθεστώς μπορούσε να επιβιώνει άνετα μέσα στο πεδίο του συνεχιζόμενου πολέμου με το Νότο. Εκτοπίσεις πληθυσμών, καταναγκαστική εργασία, κατάργηση κάθε δικαιώματος ήταν οι θετικές για την ελίτ συνέπειες ενός πολέμου που εμπόδιζε μεν την εκμετάλλευση του πετρελαίου, διευκόλυνε όμως την αναπαραγωγή του καθεστώτος.

Μεταφορά της σύρραξης στο Νταρφούρ

Το 1998 η κυβέρνηση Κλίντον διέταξε το βομβαρδισμό της φαρμακοβιομηχανίας El Shifa στο Χαρτούμ ως αντίποινα για τις ανατινάξεις των αμερικανικών πρεσβειών στην Κένυα και την Τανζανία (με το επιχείρημα ότι η φαρμακοβιομηχανία ήταν εργοστάσιο χημικών όπλων της Al-Qaeda) και κατέταξε το Σουδάν στις χώρες που συνεργάζονται με τη διεθνή ισλαμική τρομοκρατία. Ξεκίνησαν πιέσεις για τον τερματισμό του πολέμου και το πέρασμα των πετρελαίων του Σουδάν στη ζώνη επιρροής των ΗΠΑ. Το 2002, η κυβέρνηση Μπους προώθησε το "Σύμφωνο για την Ειρήνευση στο Σουδάν". Την ίδια περίοδο η σύγκρουση μεταφέρθηκε στο Νταρφούρ, μια επαρχία στο δυτικό Σουδάν με έκταση ίση με τη Γαλλία, όπου υπάρχουν κοιτάσματα πετρελαίου. Το Νταρφούρ επίσης συνορεύει με το Τσαντ, σημαντική πετρελαιοπαραγωγό χώρα υπό γαλλική επιρροή. Αφορμή για την έναρξη των εχθροπραξιών ήταν οι αντιθέσεις ανάμεσα σε αγροτικούς και νομαδικούς πληθυσμούς της περιοχής. Ως απάντηση σε αντάρτικες επιθέσεις σε κυβερνητικά κτίρια, το ισλαμικό Κόμμα Εθνικού Κογκρέσου (NPC) που κυβερνά το Σουδάν συγκρότησε το παραστρατιωτικό σώμα των "Janjaweed" (καβαλάρηδες του θανάτου): έφιππoι εκτελεστές που λυμαίνονται την ύπαιθρο. Μέσα σε δύο χρόνια οι "Janjaweed" έχουν εκτελέσει πάνω από 70.000 αμάχους.

Ο ανταγωνισμός Κίνας - ΗΠΑ για το πετρέλαιο

Οι ΗΠΑ αυτήν την περίοδο καλύπτουν το 15% των αναγκών τους σε πετρέλαιο από την Αφρική σε σύγκριση με το 22% που προέρχεται από τον Περσικό Κόλπο. Ωστόσο, το ποσοστό του πετρελαίου που οι ΗΠΑ παίρνουν από την Αφρική αναμένεται να φτάσει, μέσα στην επόμενη δεκαετία, στο 25% των αναγκών τους. Η Κίνα αντλεί αυτήν την περίοδο το ένα τέταρτο των εισαγωγών πετρελαίου της από την Αφρική, κυρίως από την Αλγερία, την Ανγκόλα, το Τσαντ και το Σουδάν.

Η Εθνική Εταιρεία Πετρελαίου της Κίνας (CNPC) ξεκίνησε τη συνεργασία με το Σουδάν το 1995. Όταν, δύο χρόνια αργότερα, η κυβέρνηση Κλίντον διέκοψε τις διπλωματικές σχέσεις, η κινεζική κυβέρνηση κάλυψε το κενό μετατρέποντας το Σουδάν στη μεγαλύτερη υπερπόντια παραγωγική βάση της Κίνας. Αυτή τη στιγμή, 10.000 κινέζοι υπήκοοι εργάζονται στη χώρα. Περισσότερες από τις μισές από τις εξαγωγές πετρελαίου του Σουδάν πηγαίνουν στην Κίνα. Η CNPC είναι κάτοχος του 40% της Greater Nile Petroleum Operating Company που αντλεί πάνω από 300.000 βαρέλια ημερησίως. Μια άλλη κινεζική εταιρία, η Sinopec, κατασκευάζει έναν αγωγό 1500 χιλιομέτρων προς το Port Sudan στην ερυθρά θάλασσα, όπου η Petroleum Engineering Construction Group της Κίνας κατασκευάζει ένα λιμάνι για τάνκερ. Η Κίνα είναι επίσης ο μεγαλύτερος προμηθευτής όπλων του Σουδάν. Ο στρατιωτικός προϋπολογισμός του Σουδάν, από τη στιγμή που κλείστηκαν οι συμφωνίες με την Κίνα μέχρι τη στιγμή που άρχισε να ρέει το πετρέλαιο, διπλασιάστηκε.

Η αντι-τρομοκρατική διάσκεψη

Στις 20 με 22 Σεπτέμβρη του 2005, το Σουδάν φιλοξένησε την "Περιφερειακή Σύνοδο Ενάντια στην Τρομοκρατία" όπου συμμετείχαν 16 αφρικανικά κράτη και παρατηρητές από την Αίγυπτο, τη Λιβύη, την Υεμένη, τη Σαουδική Αραβία, την Κίνα, τον ΟΗΕ, την Ε.Ε. και τις ΗΠΑ.

Κατά τη διάρκεια της διάσκεψης, ορκίστηκε η "κυβέρνηση ενότητας" που προέκυψε από το Σύμφωνο Ειρήνευσης. Το Κόμμα Εθνικού Κογκρέσου (NPC) πήρε το 52% των υπουργείων και των οργανισμών, συμπεριλαμβανομένων των υπουργείων ενέργειας και οικονομικών. Το SPLM/A συμβιβάστηκε με το υπουργείο εξωτερικών. Η δημιουργία της κυβέρνησης (με την κυριαρχία του NPC) έχει κομβική σημασία, όση και η παρουσία των ΗΠΑ στη διάσκεψη. Είχε προηγηθεί δεκάμηνη φημολογία για επέμβαση του ΝΑΤΟ στο Νταρφούρ. Το Σουδάν δεν κατατάσσεται πλέον στον άξονα της τρομοκρατίας... Στις 28 Σεπτέμβρη, μόλις μια βδομάδα μετά την "αντιτρομοκρατική διάσκεψη", 400 παραστρατιωτικοί "Janjaweed" με την κάλυψη ελικοπτέρων επιτέθηκαν σε καταυλισμούς όπου προσπαθούν να επιβιώσουν 4-5.000 πρόσφυγες. Από τους πυροβολισμούς και τις εκρήξεις δολοφονήθηκαν 34 άτομα. Φαίνεται πως η μοιρασιά των πετρελαίων προχωράει και η κυβέρνηση του Σουδάν έχει το ελεύθερο να αντιμετωπίζει τους εγχώριους τρομοκράτες ...τους πρόσφυγες.

φάκελος / οι άγνωστοι πόλεμοι της κυριαρχίας

Κογκό

Ένας πόλεμος για την ψηφιακή εποχή

Στο ανατολικό Κογκό βρίσκεται σε αφθονία ένα μετάλλευμα γνωστό ως Κολτάνιο. Το μόνο που χρειάζεται για την εξόρυξή του είναι να ανοιχτεί μια τρύπα στο τροπικό δάσος, να γίνει μια μεγάλη τρύπα με αξίνα και φτυάρι και ένα κοσκίνισμα σε πλαστική λεκάνη μέχρι το Κολτάνιο να κατακαθίσει στον πυθμένα. Ένα άτομο μπορεί να εξορύξει ένα κιλό Κολτάνιο τη μέρα.

Πάνω από 6 εκατομμύρια άνθρωποι έχουν πεθάνει στο Κογκό σε έναν πόλεμο για το Κολτάνιο, ένα ανθεκτικό στη θερμότητα μετάλλευμα που χρησιμοποιείται στα κινητά, τους φορητούς υπολογιστές και τα playstations. Το 80% των παγκόσμιων αποθεμάτων Κολτανίου βρίσκεται στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κογκό.

Το Κολτάνιο είναι η άλλη όψη της ανθρώπινης, φιλικής προς το περιβάλλον υψηλής τεχνολογίας της εποχής μας. Η τελευταία λέξη της τεχνολογίας θα έμενε άγραφη χωρίς αυτό. Το Κολτάνιο, μετά από την επεξεργασία του στα εργοστάσια των ΗΠΑ, της Κίνας και της Γερμανίας, μετατρέπεται σε Ταντάλιο, ένα μεταλλικό στοιχείο που είναι εξαιρετικός αγωγός του ηλεκτρικού ρεύματος και συγχρόνως ιδιαίτερα ανθεκτικό στη θερμότητα. Η σκόνη Ταντάλιου είναι ζωτικό συστατικό των μίνι-πυκνωτών που χρησιμοποιούνται στα κινητά τηλέφωνα, τα Play Stations, τα Palmtops και τους φορητούς υπολογιστές.

Ο πόλεμος για το Κολτάνιο άρχισε το 1998 και επίσημα τελείωσε το 2003. Στο μεγαλύτερο διακρατικό πόλεμο στη σύγχρονη αφρικανική ιστορία, ενεπλάκησαν άμεσα εννέα αφρικανικά κράτη και περίπου είκοσι ένοπλες ομάδες, δίνοντάς του τον χαρακτηρισμό "παγκόσμιος πολέμος της Αφρικής". Κατά τη διάρκεια του πολέμου έχασαν τη ζωή τους 3,8 εκατομμύρια άνθρωποι, οι περισσότεροι από το λιμό και τις ασθένειες. Εκατομμύρια άλλοι άνθρωποι έχουν εκτοπιστεί από τα σπίτια τους ή έχουν αναζητήσει άσυλο σε γειτονικές χώρες. Σήμερα, περισσότερο από δύο χρόνια μετά την ειρηνευτική συμφωνία, ο αριθμός των νεκρών συνεχίζει να αυξάνεται, ξεπερνώντας τα 6,5 εκατομμύρια. Εκατοντάδες άνθρωποι συνεχίζουν να πεθαίνουν καθημερινά ως αποτέλεσμα της δράσης των διαφόρων παραστρατιωτικών αντάρτικων ομάδων.

Ο τρομακτικός αυτός πόλεμος παραμένει άγνωστος, τα αίτιά του όμως είναι κοινό μυστικό, όπως είχε αναγνωρίσει και επίσημη αναφορά του ΟΗΕ: *«ο πόλεμος γίνεται κυρίως για την πρόσβαση, τον έλεγχο και το εμπόριο μεταλλευμάτων, με σημαντικότερο από τα οποία το Κολτάνιο»*. Αυτό που χωρίζει, αλλά και ενώνει τις αντιμαχόμενες πλευρές, είναι το Κολτάνιο: *«χάρη στην υψηλή του κερδοφορία, όλοι οι εμπόλεμοι έχουν κέρδος. Ανταγωνιστές και εχθροί είναι κατά περιόδους συνεταίροι, αγοράζουν όπλα από τους ίδιους εμπόρους και χρησιμοποιούν τους ίδιους μεσάζοντες»*.

Το σύνολο του Κολτανίου το αγοράζουν τρεις επιχειρήσεις, καθώς είναι οι μόνες σε όλο τον κόσμο που διαθέτουν την υποδομή για τη μετατροπή του Κολτανίου σε Ταντάλιο. Οι τρεις αυτές εταιρείες είναι η **Cabot Inc.** στις ΗΠΑ, η **HC Starc** στη Γερμανία και η **Nigncxia** στην Κίνα. Στη συνέχεια, το Ταντάλιο πωλείται στη **Nokia**, τη **Motorola**, την **Compaq**, την **Alcatel**, την **Ericsson** και τη **Sony**.

Η οικονομία του πολέμου

Τα εκατομμύρια των νεκρών δεν είναι η μόνη συνέπεια του πολέμου. Το σύνολο των κοινωνικών δομών και σχέσεων στη χώρα έχει καταστραφεί. Έτσι, ακόμα και αν οι εχθροπραξίες σταματήσουν, ο πληθυσμός θα παραμείνει για πολλές δεκαετίες τρομοκρατημένος και άβουλος, εξασφαλίζοντας τη συνέχιση της λεηλασίας. Στην ίδια κατεύθυνση οδηγεί και η καταστροφή της οικονομίας της χώρας. Σύμφωνα με επίσημες αναφορές, το ένα τρίτο των παιδιών της περιοχής σταματούν το σχολείο και εργάζονται στην εξόρυξη Κολτανίου.

Πέρα από όλα τα παραπάνω, η δράση των κάθε λογής παραστρατιωτικών ομάδων έχει δημιουργήσει μια τεράστια αγορά για την πορνεία. Έτσι, καθώς ολόκληροι πληθυσμοί οδηγούνται σε καταναγκαστική εργασία στα ορυχεία, γυναίκες και παιδιά πέφτουν θύματα βασανιστηρίων και βιασμών. Ο αριθμός αυτών που νοσούν με AIDS στο Κογκό υπολογίζεται στα 2 εκατομμύρια.

"Ειρήνη" στα χαρτιά

Στις 2 Απρίλη του 2003, η Λαϊκή Δημοκρατία του Κογκό υπέγραψε μια ιστορική "τελική πράξη" για να τον τερματισμό 4 χρόνων βάναυσων εχθροπραξιών. Στις 30 Ιουνίου 2003 ο πρόεδρος Kabila ανήγγειλε τη σύνθεση της κυβέρνησης "εθνικής ενότητας και μετάβασης" στην οποία θα συμμετείχαν όλα τα εμπόλεμα μέρη. Η συμφωνία για τον έλεγχο του στρατού έδωσε την ανώτατη διοίκηση στην κυβέρνηση και τον έλεγχο των χερσαίων δυνάμεων στους μέχρι πρόσφατα παραστρατιωτικούς αντάρτες. Τα υπουργεία κατανεμήθηκαν ως εξής: η κυβέρνηση πήρε τα υπουργεία εσωτερικού και οικονομικών, οι υποστηριγμένες από τη Ρουάντα ένοπλες ομάδες πήραν τα υπουργεία οικονομίας και άμυνας και οι υποστηριγμένες από την Ουγκάντα ένοπλες ομάδες τα υπουργεία συντονισμού και εξωτερικών. Η αντιπολίτευση πήρε το υπουργείο μεταλλευμάτων, μια σημαντική θέση σε μια τόσο πλούσια σε ορυκτά χώρα. Ωστόσο, η ειρήνη παραμένει στα χαρτιά, καθώς συνεχίζονται τόσο οι ένοπλες συγκρούσεις όσο και οι σφαγές αμάχων, στα πλαίσια του ανταγωνισμού των αντιμαχόμενων πλευρών αλλά και για τη συντήρηση του καθεστώτος τρόμου. Δύο χαρακτηριστικές περιπτώσεις: το Δεκέμβρη του 2004 μονάδες των ενοποιημένων υποτίθεται ένοπλων δυνάμεων του Κογκό συγκρούστηκαν μεταξύ τους· το Μάη του 2005 ομάδες παραστρατιωτικών πραγματοποίησαν εκατοντάδες εκτελέσεις και βιασμούς στην περιοχή Walungu στο ανατολικό Κογκό.

Το σύνολο του Κολτανίου το αγοράζουν τρεις επιχειρήσεις, καθώς είναι οι μόνες σε όλο τον κόσμο που διαθέτουν την υποδομή για την επεξεργασία του. Οι τρεις αυτές εταιρείες είναι η *Cabot Inc.* στις ΗΠΑ, η *HC Starc* στη Γερμανία και η *Nigncxia* στην Κίνα. Το επεξεργασμένο μετάλλευμα πωλείται στη *Nokia*, τη *Motorola*, την *Compaq*, την *Alcatel*, την *Ericsson* και τη *Sony*.

Προς αναζωπύρωση των μαχών;

Ένας νέος παράγοντας αυξάνει την ένταση κατά μήκος των συνόρων Κογκό-Ρουάντα: ο κασσίτερος που βρίσκεται σε αφθονία στην περιοχή. Οι τιμές του έχουν ανέλθει στο υψηλότερο σημείο των τελευταίων δέκα ετών, καθιστώντας τον έλεγχο των ορυχείων βασικό στόχο για τις οπλισμένες ομάδες στο ανατολικό Κογκό. Ο λόγος για τη νέα αυτή κατάρα για τον πληθυσμό του Κογκό είναι οι καινούργιοι περιβαλλοντικοί κανονισμοί που ισχύουν στην Ιαπωνία και την Ευρωπαϊκή Ένωση *"για την προστασία του καταναλωτή και του περιβάλλοντος"*. Σύμφωνα με αυτούς, οι κατασκευαστές ψηφιακών κυκλωμάτων οφείλουν να χρησιμοποιούν κασσίτερο αντί για μόλυβδο.

Οι έμποροι όπλων και οι μεταπράτες του θανάτου τρίβουν τα χέρια τους...

φάκελος / οι άγνωστοι πόλεμοι της κυριαρχίας

Στο μέτωπο της Ceuta και της Melilla...

Η **Ισπανία διατηρεί εδώ και αιώνες** δύο θύλακες στο βόρειο Μαρόκο: την πόλη Ceuta (Θέουτα, πληθυσμός 76.000 κάτοικοι) και τη Melilla (Μελίγια, πληθυσμός 69.000 κάτοικοι). Από την εποχή που σταμάτησαν οι προσπάθειες αφρικανών μεταναστών για πέρασμα στο "ευρωπαϊκό όνειρο" με αυτοσχέδιες βάρκες (μετά την ενίσχυση του ισπανικού λιμενικού και τους συνεχόμενους πνιγμούς) αυτές οι δύο πόλεις αποτελούν τη μοναδική διέξοδο για χιλιάδες κολασμένους της Αφρικής. Οι δύο πόλεις είναι περιφραγμένες με δύο σειρές από συρματόπλεγμα ύψους 6 μέτρων. Ανάμεσά τους περιπολούν συνοριοφύλακες. Ας σημειωθεί ότι οι δυνάμεις καταστολής στη Ceuta και τη Melilla έχουν ιδιαίτερα μελανή ιστορία, καθώς οι δύο πόλης αποτελούσαν ορμητήρια του Φράνκο κατά την έναρξη του ισπανικού εμφυλίου και ανταμοίφθηκαν ανάλογα κατά την 40χρονη δικτατορία.
Σήμερα, οι αφρικανοί που περιμένουν στην Αλγερία και το Μαρόκο για να περάσουν με τον ένα ή άλλο τρόπο στο ισπανικό έδαφος υπολογίζονται στις 30.000. Αυτό τον αριθμό έδωσε στις 14 Οκτώβρη ο Επίτροπος ασφάλειας της Ε.Ε. Franco Frattini, κατά τη διάρκεια της συνάντησης των υπουργών δικαιοσύνης και δημόσιας τάξης της Ε.Ε.
Τους τελευταίους δύο μήνες οι συλλογικές προσπάθειες πάνω από 4.000 μεταναστών να διασχίσουν τα σύνορα ανάμεσα στην Ευρώπη και την Αφρική απέδειξαν τη βαρβαρότητα της πολιτισμένης Δύσης· δεκάδες άνθρωποι δολοφονήθηκαν από σφαίρες συνοριοφυλάκων. Το ίδιο διάστημα, οι μαροκινές αρχές συνέλαβαν και απέλασαν πάνω από 2.500 μετανάστες, εγκαταλείποντάς τους χωρίς τρόφιμα και νερό στην έρημο της Σαχάρα, όπου πέθαναν από δίψα και πείνα 36 άτομα. Τα σύνορα της Ευρώπης είναι αδιάβατα: κάθε χρόνο εκατοντάδες μετανάστες πεθαίνουν σε ναυάγια δουλεμπορικών, από ασφυξία σε καρότσες φορτηγών ή στα ναρκοπέδια του Έβρου. Η Ευρωπαϊκή Ένωση θέλει να κρύψει την πραγματικότητα, γι' αυτό καταστρώνει σχέδια για δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης μακρυά από τα σύνορά της κι ενισχύει περιφερειακές χώρες για να "χειρίζονται" αυτές το "πρόβλημα της λαθρομετανάστευσης". Και αμοίβονται για τις προσπάθειές τους. Η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει δώσει στην μαροκινή κυβέρνηση 40.000.000 ευρώ για "να ενισχύσει τη φρούρηση των συνόρων"...

Το χρονικό του τρόμου

29 Αυγούστου

Δύο μετανάστες νεκροί από σφαίρες συνοριοφυλάκων στην πρώτη μαζική προσπάθεια 300 αφρικανών να περάσουν τα σύνορα.

12 Σεπτέμβρη

Ένας μετανάστης νεκρός μετά από βασανιστήρια μαροκινών συνοριοφυλάκων, που έχουν αρχίσει ανθρωποκυνηγητό ενάντια στους εκατοντάδες αφρικανούς μετανάστες που κρύβονται σε διάφορα σημεία της χώρας.

15 Σεπτέμβρη

Νιγηριανός μετανάστης νεκρός από πλαστική σφαίρα.

27- 29 Σεπτέμβρη

Σύνοδος κορυφής Ισπανίας - Μαρόκου στη Σεβίλλη. Βασικό θέμα της συνάντησης η ενίσχυση των συνόρων.

28 Σεπτέμβρη

Πέντε μετανάστες νεκροί σε νέα μαζική απόπειρα διέλευσης των συνόρων. Εβδομήντα τραυματίες μεταφέρονται σε νοσοκομεία σε Ισπανία και Μαρόκο. Η αντιπρόεδρος της ισπανικής κυβέρνησης, Μαρία Τερέσα ντε λα Βέγα διευκρίνισε ότι δύο από τους Αφρικανούς σκοτώθηκαν σε ισπανικό έδαφος, ενώ οι άλλοι τρεις βρέθηκαν νεκροί στο Μαρόκο.

7 Οκτώβρη

Έξι μετανάστες έπεσαν νεκροί από πυρά μαροκινών στην προσπάθειά τους να περάσουν στο ισπανικό έδαφος. Ο κυβερνήτης της επαρχίας Ναντόρ, Αμπντελά Μπεντίμπα, δήλωσε ότι οι αφρικανοί μετανάστες επιτέθηκαν στα σημεία ελέγχου των μαροκινών κοντά στη Μελίγια, με αποτέλεσμα οι στρατιώτες να ανοίξουν πυρ. Ο ίδιος συμπλήρωσε ότι συνελήφθησαν 290 άτομα.

Την ίδια μέρα, οι "Γιατροί Χωρίς Σύνορα" καταγγέλουν ότι περισσότεροι από 500 Αφρικανοί μετανάστες εγκαταλείφθηκαν στη μαροκινή έρημο μετά την απέλασή τους από τους ισπανικούς θύλακες Θέουτα και Μελίγια. Οι μετανάστες εγκαταλείφθηκαν σε απόσταση εκατοντάδων χιλιομέτρων από τους θύλακες, δίχως πρόσβαση σε τροφή και νερό. Οι ίδιοι οι μετανάστες ανέφεραν ότι εισήλθαν ή επιχείρησαν να εισέλθουν στους θύλακες Θέτουτα και Μελίγια, όμως απωθήθηκαν, τους επιβίβασαν σε φορτηγά και τους οδήγησαν στα σύνορα με την Αλγερία.
Το ισπανικό παράρτημα των Γιατρών Χωρίς Σύνορα καταγγέλλει ότι οι μετανάστες της υποσαχάριας Αφρικής «αφέθηκαν στην τύχη τους» εκατοντάδες χιλιόμετρα νότια των θυλάκων. Μεταξύ των μεταναστών βρισκόταν μία έγκυος και παιδιά. Η οργάνωση έδωσε τις πρώτες βοήθειες σε περισσότερα από 50 άτομα που υπέστησαν τραύματα κατά την προσπάθειά τους να περάσουν τους φράκτες των θυλάκων και προσθέτει ότι πολλά από τα τραύματα των μεταναστών προκλήθηκαν από την ισπανική και τη μαροκινή αστυνομία.

8 Οκτώβρη

Η οργάνωση SOS Racismo ανακοινώνει ότι 24 από τους μετανάστες μετανάστες που είχαν εκτοπιστεί στη Σαχάρα πέθαναν από δίψα. Ο αριθμός των ανθρώπων που μεταφέρθηκαν από τις μαροκινές αρχές κι εγκαταλείφθηκαν στην έρημο φτάνει τους 800.

9 Οκτώβρη

Η οργάνωση SOS Racismo καταγγέλει ότι τουλάχιστον 2.400 αφρικανοί μεταφέρθηκαν από τις μαροκινές δυνάμεις ασφαλείας με λεωφορεία στη νότια περιοχή της μαροκινής ερήμου τις τελευταίες ημέρες. *«Κατευθύνονταν προς άγνωστο προορισμό που μπορεί να είναι τα σύνορα με την Αλγερία ή τη Μαυριτανία, νοτιότερα από την περιοχή όπου οι μαροκινές στρατιωτικές δυνάμεις εγκατέλειψαν εδώ και μία εβδομάδα ομάδα από τουλάχιστον 500 αφρικανούς στην έρημο»*, δήλωσε στη Μαδρίτη εκπρόσωπος της οργάνωσης. Σύμφωνα με πληροφορίες, οι μετανάστες, ανάμεσά τους γυναίκες και παιδιά, ταξίδευαν δεμένοι με χειροπέδες, χωρίς νερό και τρόφιμα.

16 Οκτώβρη

Οι εκτοπίσεις συνεχίζονται, αλλά αλλάζουν προορισμό. Αυτή τη φορά πάνω από 100 μετανάστες μεταφέρονται κι εγκαταλείπονται στη Δυτική Σαχάρα.

...κάποιες (λίγες) αντιστάσεις

Απέναντι στη φρίκη μιας γενοκτονίας για τη διαφύλαξη του "ευρωπαϊκού ονείρου", υπήρξαν λίγες, δυστυχώς, αντιδράσεις από τη μεριά των (οργανωμένων και μη) αντιστεκόμενων. Έγιναν πορείες και συγκεντρώσεις σε δεκάδες ευρωπαϊκές πόλεις (ανάμεσά τους και σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη), που όμως δεν διακρίνονταν ούτε για τη μαζικότητα ούτε για το δυναμισμό τους. Μεγαλύτερη ήταν η πορεία που έγινε στις 15 Οκτώβρη στη Βαρκελώνη, με συμμετοχή 2.000 ατόμων. Για τις 29 Οκτώβρη είχε καλεστεί πανευρωπαϊκή ημέρα δράσης, μάλλον όμως τέτοιες πρωτοβουλίες έχουν χάσει τη γοητεία τους. Φαίνεται πως ο κόσμος δεν κατεβαίνει στο δρόμο αν δεν τον καλέσουν οι τηλεοράσεις... Την ημέρα που θα κυκλοφορήσει η εφημερίδα θα βρίσκεται σε εξέλιξη ένα πανευρωπαϊκό καραβάνι που θα επιχειρήσει να φτάσει στα συρματοπλέγματα της Θέουτα και της Μελίγια.

2.225 ανήλικοι ισοβίτες στις ΗΠΑ

Το κράτος τους στέρησε το δικαίωμα στην ελευθερία

Όσοι είναι κάτω των 18 ετών στις ΗΠΑ χαρακτηρίζονται πολύ νέοι για να ψηφίσουν ή για να αγοράσουν τσιγάρα και οινοπνευματώδη ποτά, αλλά οι αρχές έχουν το δικαίωμα να τους οδηγούν πίσω από τα κάγκελα της φυλακής για το υπόλοιπο της ζωής τους.

Συνολικά 2.225 άνθρωποι που καταδικάστηκαν σε ισόβια ενώ ήταν ανήλικοι, εκτίουν την ποινή τους χωρίς δικαίωμα αναστολής στις ΗΠΑ, την ώρα που σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο ο αντίστοιχος αριθμός είναι μόλις 12 παιδιά. Αυτό σημαίνει ότι οι ΗΠΑ, η μοναδική χώρα στον πλανήτη με τόσο μεγάλο αριθμό ισοβιτών που καταδικάστηκαν για εγκλήματα που διέπραξαν ανήλικοι, αποτελούν το μεγαλύτερο "παραβάτη" της Διεθνούς Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού. Μόνο οι ΗΠΑ και η Σομαλία δεν έχουν επικυρώσει τη Σύμβαση. Η πρακτική της επιβολής ισοβίων σε ανηλίκους εφαρμόζεται εκτός από τις ΗΠΑ, μόνο στο Ισραήλ, στη Νότια Αφρική και την Τανζανία, ενώ η καταδίκη ανηλίκων σε ισόβια κατοχυρώνεται νομικά σε συνολικά μόλις 14 χώρες.

Σε κοινή έκθεσή τους, η οποία είναι η πρώτη γύρω από το ζήτημα στις ΗΠΑ, το Διεθνές Παρατηρητήριο για τα Ατομικά Δικαιώματα και η Διεθνής Αμνηστία αναφέρουν ότι η συχνότητα επιβολής της ισόβιας κάθειρξης σε ανηλίκους τριπλασιάστηκε στις ΗΠΑ από το '90 και ότι οι μαύροι ανήλικοι που κατηγορούνται για εγκλήματα καταδικάζονται δέκα φορές συχνότερα σε αυτή την ποινή από ότι οι λευκοί. Το 26% των ανηλίκων που καταδικάστηκαν σε ισόβια στις ΗΠΑ ήταν συνεργοί σε δολοφονίες και τιμωρήθηκαν βάσει ενός νόμου, που θεωρεί ότι οποιοδήποτε άτομο έχει αναμειχθεί με οποιονδήποτε τρόπο σε έγκλημα που περιλαμβάνει δολοφονία, είναι ένοχο για συνεργεία. Αυτό σημαίνει ότι παιδιά που απλώς ήταν παρόντα σε μια δολοφονία καταδικάστηκαν να σαπίσουν μέσα στο κελί.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του Πίτερ Α, 15 ετών, που καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη διότι εκτελούσε χρέη οδηγού αυτοκινήτου κατά τη διάρκεια ένοπλης επίθεσης, κατά την οποία σκοτώθηκαν δύο άνθρωποι. Ο Πίτερ δήλωσε ότι *"αν και ήμουν παρών, δεν σκότωσα κανέναν"*.

Πέρα από την καταδίκη, μια εφιαλτική ζωή περιμένει πολλούς νεαρούς καταδικασθέντες στις φυλακές, καθώς πέφτουν θύματα κακομεταχείρισης και βιασμών. Ο Ρίτσαρντ, ο οποίος ήταν 14 ετών κατά την τέλεση του εγκλήματος εισήλθε στη φυλακή σε ηλικία 16 ετών και διηγήθηκε στους ερευνητές ότι η κακομεταχείριση τον έσπρωξε σε πολλαπλές απόπειρες αυτοκτονίας. *"Όταν μπήκα στη φυλακή, είπα ότι δεν μπορώ να μείνω εδώ για όλη μου τη ζωή. Τότε, σκέφτηκα την αυτοκτονία. Πρέπει να πεθάνω, πρέπει να πεθάνω· είχα τόσα κοψίματα στο σώμα από τις ξυριστικές λεπίδες. Μας δίνουν ξυραφάκια μιας χρήσεως οπότε..."*

Το 59% των ανηλίκων που καταδικάστηκαν σε ισόβια στις ΗΠΑ είχαν λευκό ποινικό μητρώο

Η έρευνα των δύο οργανώσεων πραγματοποιήθηκε για δύο χρόνια σε 42 αμερικανικές Πολιτείες, όπου εφαρμόζεται το μέτρο.

Οι οργανώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα κάλεσαν την αμερικανική κυβέρνηση *"να αναγνωρίσει ότι αυτοί οι κακοποιοί είναι ανήλικοι και ότι πρέπει να έχουν δικαίωμα να ζητήσουν αναστολή ποινής"*. Ακόμη, κάλεσαν τους εισαγγελείς να πάψουν να ζητούν την καταδίκη παιδιών σε ισόβια χωρίς δικαίωμα αναστολής και όλοι οι ανήλικοι να δικάζονται από δικαστήριο ανηλίκων και όχι κακουργοδικείο. Πίσω, όμως, από την καταδίκη τόσων πολλών ανηλίκων σε ισόβια κρύβεται η αδιαφορία της αμερικανικής κοινής γνώμης για το ζήτημα. Μολονότι οι ποινές αυτές τριπλασιάστηκαν το '90, ενώ μέχρι τη δεκαετία του '70 επιβάλλονταν σπάνια, οι οργανώσεις και ακτιβιστές για τα δικαιώματα των ανηλίκων δεν πέτυχαν να αφυπνίσουν τους αμερικανούς πολίτες, οι οποίοι είχαν εκφράσει ανησυχία για την αύξηση της παιδικής εγκληματικότητας, ειδικά μετά τα μακελειά σε σχολεία, όπως το Κόλουμπαϊν. Πολλοί πολίτες θεωρούν μέχρι και σήμερα ότι οι ανήλικοι ισοβίτες είχαν πλούσια εγκληματική δράση, μολονότι η έρευνα απέδειξε ότι το 59% των ανηλίκων που τιμωρήθηκαν με ισόβια είχαν λευκό ποινικό μητρώο.

Δημήτρης Ουζουνίδης

Άμστερνταμ:

Έντεκα μετανάστες νεκροί σε πυρκαγιά

Έντεκα μετανάστες νεκροί μετά από πυρκαγιά σε θαλάμους κράτησης ατόμων στο αεροδρόμιο του Σίπχολ στο Άμστερνταμ.

Η φωτιά ξέσπασε, από άγνωστα αίτια, τα μεσάνυχτα της 27/10 και τέθηκε υπό έλεγχο αρκετές ώρες αργότερα. Στους θαλάμους βρίσκονταν 350 άνθρωποι που κρατούνταν για να απελαθούν. Πρώτο μέλημα της αστυνομίας ήταν να διασφαλίσει ότι δεν θα δραπετεύσουν κάποιοι από τους μετανάστες, εκμεταλλευόμενοι την αναταραχή, και όχι η διασφάλιση της ζωής των κρατούμενων, όπως φαίνεται και στη φωτογραφία, όπου διακρίνονται μετανάστες συνωστισμένοι στην περίφραξη του στρατοπέδου, ενώ τα κτίρια πίσω τους καίγονται. Η Ολλανδία, ακολουθώντας τις νέες επιταγές της Ε.Ε., έχει αποφασίσει την απέλαση 25.000 ατόμων που ζούσαν στη χώρα με προσωρινό προσφυγικό άσυλο.

Clichy-sous-Bois, Γαλλία:

Δύο ανήλικοι νεκροί και οδομαχίες

Το απόγευμα της 28ης Οκτωβρίου, στο Clichy, δύο νέοι 15 και 17 ετών πέθαναν από ηλεκτροπληξία όταν προσπάθησαν να κρυφτούν σε μετασχηματιστή υψηλής τάσης που βρισκόταν στο τέλος ενός αδιεξόδου, μετά από καταδίωξη από την αστυνομία, που τους είχε θεωρήσει ύποπτους για διάρρηξη. Ένας ακόμα νέος 21 ετών έπαθε βαρειά εγκαύματα και νοσηλεύεται σε άσχημη κατάσταση. Οι δύο νεκροί είχαν καταγωγή από το Μαλί και την Τουρκία και ζούσαν στις εργατικές συνοικίες του Clichy, μιας πόλης 30.000 κατοίκων βορειοανατολικά του Παρισιού.

Μόλις έγινε γνωστό το γεγονός, εκατοντάδες εξοργισμένοι νεολαίοι βγήκαν στους δρόμους. Οι συμπλοκές ξεκίνησαν λίγο μετά τις 8.00. Σύντομα αναπτύχθηκαν ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις: γύρω στους 300 μπάτσους κάθε λογής που έριξαν δακρυγόνα και χρησιμοποίησαν πλαστικές σφαίρες ενάντια στους εξεγερμένους που τους πετούσαν μολότωφ. Η "τάξη αποκαταστάθηκε" μετά τις 2.00 τα ξημερώματα. Ο απολογισμός της επόμενης ημέρας: 23 καμένα αυτοκίνητα, μεγάλες φθορές στο εμπορικό κέντρο, το δημαρχείο, το ταχυδρομείο, σε ένα σχολείο και σε αμαξοστάσια λεωφορείων. Ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις έχουν μεταφερθεί από άλλες περιοχές και περιπολούν σε κεντρικά σημεία της πόλης που *"θύμιζε Βαγδάτη"*, όπως δήλωσε ένας κάτοικος.

Το “φαινόμενο Τσάβες”

1 Ο Ούγο Τσάβες αποκαλεί την πολιτική διαδικασία της οποίας ηγείται στη Βενεζουέλα «Μπολιβαριανή Επανάσταση». «Επαναστατικό Μπολιβαριανό Κίνημα 200» λεγόταν η παράνομη ομάδα στην ηγεσία της οποίας συμμετείχε ο Τσάβες, που στις 4 Φεβρουαρίου του 1992 προσπάθησε να ανατρέψει τη διεφθαρμένη κυβέρνηση του Κάρλος Αντρές Πέρες.

Η σκιά του Σιμόν Μπολίβαρ, γεννημένου το 1783 στο Καράκας, είναι βαριά στη Βενεζουέλα. Ο «Απελευθερωτής» ανέλαβε το 1810 την ηγεσία των δυνάμεων που πολεμούσαν τους Ισπανούς. Χρειάστηκαν εννιά χρόνια και πολλοί αιματηροί αγώνες μέχρι να πάρει σάρκα και οστά, προσωρινά, ένα κομμάτι από το παναμερικανικό όνειρο του Μπολίβαρ. Στις 17 Δεκεμβρίου του 1819 δημιουργήθηκε η ανεξάρτητη Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Μεγάλης Κολομβίας, η οποία έζησε περίπου δέκα χρόνια πριν διαλυθεί στα σημερινά ανεξάρτητα κράτη (Βενεζουέλα, Κολομβία, Εκουαδόρ).

Δεν είναι δυνατόν εδώ να συζητηθούν οι διάφορες πολιτικές παράμετροι της εποχής: το ταξικό ζήτημα, η δουλεία, το ποιες κοινωνικές δυνάμεις επιδίωξαν την ανεξαρτησία και γιατί, το πόσο αυταρχικός ήταν ή δεν ήταν ο Μπολίβαρ. Το γεγονός είναι ότι σήμερα λατρεύεται, σε βαθμό σχεδόν θρησκευτικό, από τους λαούς της περιοχής. Και την πολιτική του κληρονομιά τη διεκδικούν όλοι σχεδόν οι πολιτικοί.

2 Το γεγονός ότι ο 20ός αιώνας ξεκίνησε στη Βενεζουέλα με τη μακρόχρονη χούντα του Χουάν Βισέντε Γκόμες (1908-1935) είναι απλώς ενδεικτικό. Στις δυνάμεις που το 1958 ανέτρεψαν τη χούντα του Πέρες Χιμένες βαρύνοντα ρόλο είχε το Κ.Κ. Βενεζουέλας. Τα υπόλοιπα κόμματα, όμως, υπέγραψαν αμέσως το σύμφωνο της Νέας Υόρκης, το οποίο απέκλειε το Κ.Κ. από τις διαδικασίες της πολιτικής ζωής της χώρας. Το αποκορύφωμα ήταν η συμφωνία του Πούντο Φίχο (31/10/1958), η οποία ορίζει –παγκόσμια πρωτοτυπία– την αποκλειστική εναλλαγή των δύο μεγάλων κομμάτων (AD και COPEI) στη διακυβέρνηση της χώρας. Φυσική συνέπεια, ειδικά εκείνη την εποχή, η ανάδυση ανταρτικών κινημάτων, με ηγέτες όπως ο Ντ. Μπράβο.

3 Στις αρχές του 1989, η –πρωταθλήτρια της διαφθοράς– κυβέρνηση του Κάρλος Αντρές Πέρες επιβάλλει, σε έναν λαό που το 81% του ζει κάτω από το όριο της φτώχειας, ακόμα ένα πρόγραμμα λιτότητας. Αποτέλεσμα, το καρακάσο, η εξέγερση του Καράκας, στις 27 Φεβρουαρίου του 1989, στην οποία έχασαν τη ζωή τους πάνω από 5.000 άτομα.

Ο Πέρες αποπέμφθηκε λόγω διαφθοράς τον Μάιο του 1993. Ενδιάμεσα, όμως, είχαν εμφανιστεί πολλές αντιστάσεις εναντίον του· μία από αυτές, η απόπειρα πραξικοπήματος από μια ομάδα προοδευτικών αξιωματικών, με ηγέτη τον Ούγο Τσάβες. Δεν υπάρχει εδώ ο χώρος για να συζητήσουμε τον ειδικό ρόλο του στρατού σε ορισμένες χώρες της Λατινικής Αμερικής και τις περίπλοκες αιτίες που πολλές φορές οδηγούν σε απρόσμενα γεγονότα, έξω από τα γνωστά στερεότυπα. Το θέμα είναι, ωστόσο, ότι ήδη από τότε, ο Τσάβες μετατράπηκε σε σύμβολο της αντίστασης απέναντι στη διαφθορά και της ελπίδας για κάτι διαφορετικό.

4 Οι προεδρικές εκλογές του 1998 γίνονταν μέσα σε κλίμα πλήρους απαξίωσης κομμάτων και πολιτικών. Κανείς όμως δεν φανταζόταν τι θα επακολουθούσε. Ο Ούγο Τσάβες ανατρέπει όλα τα προγνωστικά και εκλέγεται με 56%. Αμέσως κηρύσσει δημοψήφισμα για σύγκληση συντακτικής συνέλευσης, το οποίο κερδίζει. Στις εκλογές γι' αυτήν, οι περί τον Τσάβες δυνάμεις κερδίζουν τις 120 από τις 131 έδρες. Το νέο σύνταγμα εγκρίνεται με 71%. Στις «μεγα-εκλογές» του 2000, ο Τσάβες επανεκλέγεται πρόεδρος.

Μετά από όλα αυτά, ο Τσάβες αρχίζει να παίρνει κάποια πραγματικά μέτρα αναδιανομής, με αποκορύφωμα τους «49 νόμους» (Δεκέμβριος 2001), μεταξύ των οποίων και ο νόμος για τον αναδασμό γης. Αμέσως μετά γίνεται το πραξικόπημα των 48 ωρών (Απρίλιος 2002). Η επόμενη απόπειρα ανατροπής, με το δημοψήφισμα του Αυγούστου του 2004, καταλήγει σε συντριπτική νίκη του Τσάβες και στην κατάρρευση της αντιπολίτευσης.

5 Τι εστί Τσάβες; Η σύγκριση με τον Περόν, που κάνουν πολλοί, είναι μάλλον άστοχη, αφού λαμβάνει υπόψη της μόνο επιφανειακές ομοιότητες. Κάποια στοιχεία της πολιτικής του Τσάβες είναι τα εξής: (α) μέτρα αναδιανομής του πλούτου (αναδασμός, φορολόγηση ξένων πετρελαϊκών εταιρειών, στήριξη συνεταιρισμών) και βελτίωσης της ζωής (αλφαβητισμός, προγράμματα υγείας). Η εφαρμογή τους είναι άλλο πράγμα· το τελευταίο διάστημα έχουν δολοφονηθεί από παρακρατικούς 138 αγρότες που επιχείρησαν να εφαρμόσουν το νόμο του αναδασμού· (β) εξωτερική πολιτική προσανατολισμένη στην ανεξαρτησία από τις Η.Π.Α. και στη συνεργασία των περιφερειακών χωρών. Οι σχέσεις με την Κούβα και η επίσκεψη στο Ιράκ είναι δείγματα, όπως και η χορήγηση φτηνού πετρελαίου στις φτωχές χώρες της Καραϊβικής· (γ) η μη λήψη μέτρων καταστολής, ακόμα και απέναντι στους πραξικοπηματίες.

Οι κριτικές προς τον Τσάβες είναι πολλές: μεσσιανισμός, μη συλλογική δράση, ανεπαρκή μέτρα στήριξης των φτωχότερων στρωμάτων, αδυναμία να πατάξει τη διαφθορά κ.ά. Το θέμα χωράει πολλή συζήτηση, και το γεγονός αυτό από μόνο του είναι ενδιαφέρον. Παράλληλα με τις όποιες κριτικές και επιφυλάξεις, όμως, το σίγουρο είναι πως στη Βενεζουέλα συντελείται μια διαδικασία με μεγάλη λαϊκή απήχηση, η οποία νομίζω πως μπορεί να καταλήξει σε πολύ ενδιαφέροντα πράγματα, με την προϋπόθεση ότι θα συνοδευτεί από την οργανωμένη συλλογική συμμετοχή πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων.

Κώστας Αθανασίου

Ο τυφώνας “Σταν” και οι Ζαπατίστας

Μετά από συνάντηση και συζήτηση με το Συμβούλιο Καλής Διακυβέρνησης της Ρεαλιδάδ, έξι σύντροφοι από διάφορες ευρωπαϊκές ομάδες επισκεφτήκαμε την περιοχή που έχει πληγεί από τον τυφώνα Σταν και στην οποία υπάρχουν βάσεις στήριξης των ζαπατίστας. Φτάσαμε στο Βελισάριο Ντομίνγκες και επισκεφθήκαμε την κοινότητα Τσε Γκεβάρα που ανήκει στον Αυτόνομο Δήμο “Τιέρρα υ Λιμπερτάδ”. Η κοινότητα εκτείνεται σε 30 εκτάρια που επανακτήθηκαν το 1992 από κάποιον κτηματία που τα είχε σφετεριστεί δέκα χρόνια πριν. Συναντήσαμε τις έντεκα ζαπατιστικές οικογένειες που ζουν εκεί, σύνολο 48 άτομα, όλοι στοιβαγμένοι σε ένα σπίτι. Παρόλο που ήταν πολύ αργά μας περίμεναν ξύπνιοι. Το πρωί, μοιράστηκαν μαζί μας το λιγοστό φαγητό που είχαν –και που είχε σταλεί από το Συμβούλιο Καλής Διακυβέρνησης– και μας συνόδεψαν για να δούμε τα ερείπια της κοινότητάς τους.

Μετάφραση: Μάριος Τουρσουνίδης

Πρώτα φτάσαμε σε ένα πλάτωμα ερημωμένο. Πριν τον τυφώνα εκεί ήταν το σπίτι και το χωράφι του λειτουργού υγείας (μας είπαν πως κάθε κοινότητα διαθέτει ένα λειτουργό υγείας), από τα οποία δεν μένει ούτε ίχνος, κυριολεκτικά. Εκεί επίσης υπήρχε ένα Κέντρο Υγείας που εξυπηρετούσε τρεις ζώνες της περιοχής. Λίγο μετά συναντήσαμε, απολύτως κατεστραμμένο, το Κέντρο Επιμόρφωσης Λειτουργών Υγείας και Εκπαίδευσης το οποίο λειτουργούσε εδώ και τρεις μήνες μετά από οργανωτική προσπάθεια ενός χρόνου. Εκτός από τις αίθουσες διδασκαλίας διέθετε κοιτώνες, κουζίνα και μπάνια. Το μόνο που προεξείχε από το αυτόνομο σχολείο ήταν η στέγη, όλο το υπόλοιπο ήταν εντελώς θαμμένο.

Μας έδειξαν τον τάφο όπου έθαψαν το μοναδικό, μέχρις στιγμής, θύμα: μία ηλικιωμένη που δεν μπορούσε να περπατήσει και που δεν πρόλαβαν να την φυγαδεύσουν. Άλλος ένας σύντροφος που δεν θέλησε να φύγει και να εγκαταλείψει το καλαμπόκι και τα ζώα του, ήταν βαριά τραυματισμένος και νοσηλεύεται.

Στην επιστροφή στο σπίτι όπου στοιβάζονται οι έντεκα οικογένειες, μας αφηγήθηκαν την ιστορία: *«Την τρίτη μέρα της βροχής το νερό άρχισε να καταστρέφει τα πάντα. Δεν είχαμε χρόνο να κουβαλήσουμε τίποτα, μόνο τα ρούχα που φορούσαμε και τα παιδιά. Τα σπίτια γκρεμίζονταν πίσω μας. Στην κοινότητα βρίσκονταν και κάποιοι λειτουργοί που παρακολουθούσαν μαθήματα και όλοι μαζί πάνω από 60 άνθρωποι, ανεβήκαμε στο βουνό, νύχτα. Πίσω μας ακούγαμε το θόρυβο από τις στέγες που έπεφταν. Ο λόφος άρχισε να κατολισθαίνει και χρειάστηκε να βαδίσουμε πιο μέσα. Περάσαμε όλη τη νύχτα γαντζωμένοι από κάτι δέντρα, κάτω από τη βροχή».*

Η μοναδική βοήθεια που, μέχρι στιγμής, έχουν δεχτεί είναι η βοήθεια που έστειλε το Συμβούλιο Καλής Διακυβέρνησης της Ρεαλιδάδ. Ήδη έχουν ξεκινήσει την ανοικοδόμηση. Πρώτα είναι να χτίσουν προσωρινά καταλύματα και ένα ξύλινο γεφυράκι. Σε ερώτησή μας για τις πλέον επείγουσες ανάγκες, μας είπαν: για το γεφυράκι χρειάζονται χοντρά σχοινιά και τροχαλίες. Βασικά είδη διατροφής: φασόλια, καλαμποκάλευρο, ζάχαρη, λάδι. Επίσης σαπούνι, σταγόνες χλωρίασης του νερού, σωλήνες, παρακεταμόλη (για ενήλικες και παιδιά), ναπροξέν, θερμόμετρα, αντιβιοτικά, ασπιρίνες. Ο λειτουργός υγείας μας είπε πως μετά την νύχτα στο βουνό πολλοί έχουν πυρετό, διάρροια, βήχα, γρίπη –κυρίως τα παιδιά.

Η κατάσταση επιβαρύνεται λόγω του ότι χάθηκαν όλα τα γεωργικά εργαλεία (συμπεριλαμβανομένων όλων των μηχανών για την επεξεργασία του καφέ), η αποθήκη, οι κυψέλες και τα ζώα τους. Εάν δεν ενεργήσουν αμέσως θα χαθεί και ένα μικρό μέρος της παραγωγής που σώθηκε. Τελικά, οι ανάγκες είναι κατεπείγουσες και σύμφωνα με τα όσα μας διηγούνται κάποιοι σύντροφοι, οι κοινότητες που θα επισκεφτούμε τις επόμενες μέρες βρίσκονται σε ακόμα χειρότερη κατάσταση. Παρόλα αυτά, μας εξέπληξε η ηρεμία των συντρόφων. Μας είπαν: *«θα ψάξουμε να βρούμε ένα μέρος πιο ψηλά. Θα είμαστε ασφαλείς; Δεν είμαστε σίγουροι. Βρισκόμαστε στο σημείο μηδέν, δεν έχουμε τίποτα. Αλλά η ζωή συνεχίζεται, δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς να αγωνιζόμαστε»*

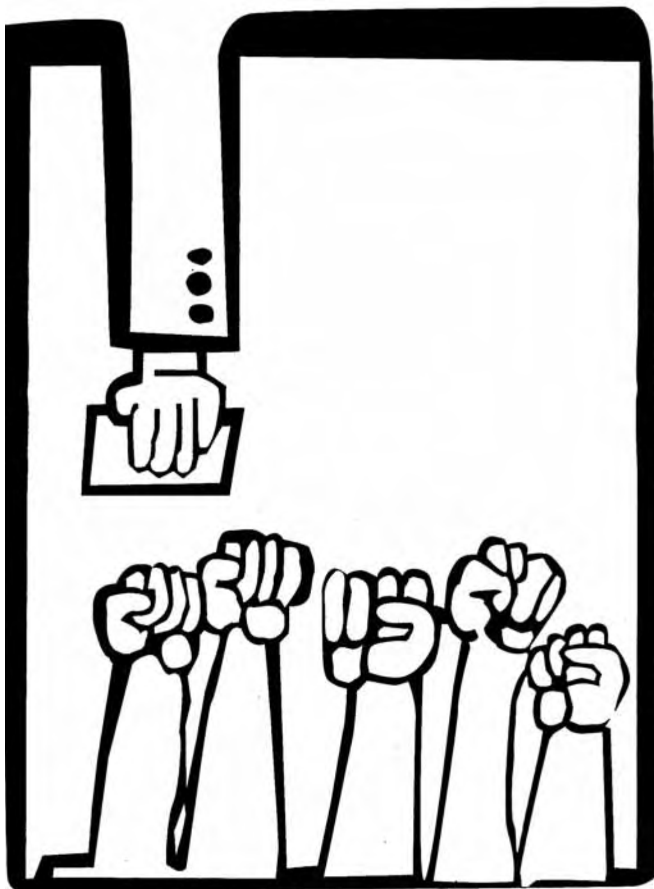
Μέλη τεσσάρων ομάδων από την Ευρώπη:
Colectivo de Solidaridad con la Rebelion Zapatista (Βαρκελώνη), *Καμπάνια: Ένα Σχολείο για την Τσιάπας* (Αθήνα), *CSPCL* (Παρίσι), *Terres a terres* (Χάβρη)

Το παιχνίδι είναι στημένο (οι μάζες απουσιάζουν)

Το χειρότερο εκλογικό αποτέλεσμα των δύο μεγάλων κομμάτων της Γερμανίας, γι αυτόν τον αιώνα, στις εκλογές του Σεπτεμβρίου ήρθε να προστεθεί σε μια αλυσίδα αντίστοιχων που αναδεικνύουν την κρίση των μηχανισμών εκπροσώπησης και ενσωμάτωσης. Σαν τέτοια αρκεί να αναφέρουμε τις προεδρικές εκλογές στη Γαλλία όπου στον δεύτερο γύρο βρέθηκε ο φασίστας Λεπέν, ξεπερνώντας το απίστευτο ποσοστό του 15,8% του υποψήφιου των σοσιαλιστών Ζοσπέν, αργότερα έχουμε τα δημοψηφίσματα για το Ευρωσύνταγμα σε Γαλλία και Ολλανδία όπου οι ψηφοφόροι αγνόησαν το σύνολο του επίσημου πολιτικού φάσματος. Είναι μια κρίση που έχει ήδη διαβρώσει τις νεότευκτες δημοκρατίες των ανατολικών χωρών με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα την Πολωνία όπου το μέχρι πρόσφατα κυβερνόν αριστερό κόμμα κατόρθωσε να απολέσει 33% και να έχει μονοψήφιο ποσοστό και καθόλου εκπροσώπηση στο κοινοβούλιο. Δεν αναφερόμαστε καθόλου στο θέμα της συμμετοχής στις δημοκρατικές διαδικασίες καθώς θεωρούμε ότι η διαδικασία αποστοίχισης έχει ήδη προχωρήσει πέρα από εκεί. Για όσους, δε, είχαν τη διάθεση να κάνουν λόγο για επανεκκίνηση, για ένα συγκυριακό φαινόμενο που ούτε η εξουσία επιθυμεί, ήρθε η απόφαση του ιστορικότερου σοσιαλδημοκρατικού κόμματος της Ευρώπης, του Γερμανικού SPD, για συγκυβέρνηση με τους χριστιανοδημοκράτες της νέας καγκελαρίου Μερκέλ να διαλύσει τον παρωχημένο τρόπο ανάλυσης των πολιτικών εξελίξεων. Ακόμα πιο εύλογος ήταν ο τρόπος με τον οποίο επετεύχθη η συμφωνία. Οι διαπραγματεύσεις για τον καθορισμό του προγράμματος διήρκεσαν ΜΙΑ μέρα ενώ για την συμφωνία στο πρόσωπο του νέου καγκελάριου ένα μήνα!!

Η αγορά έχοντας αποδεσμευτεί από την κυριαρχία του κοινωνικού προβάλει ως ο μόνος νομοθέτης καθορίζοντας ένα νέο παράδειγμα. Οι εταιρείες προσπαθούν να γίνουν αναπόσπαστο τμήμα της ζωής του πελάτη, πανταχού παρούσες, ένα συμπλήρωμα ύπαρξης λειτουργώντας για λογαριασμό του στην εμπορική σφαίρα. Ο συνεχώς ελεγχόμενος, διαρκώς ορατός πολίτης, μετατρέπεται σε ένα υποκείμενο στατιστικών μελετών, σε έναν πελάτη. Ο έλεγχος του πελάτη είναι το ίδιο σημαντικός με τον έλεγχο του εργάτη, η οργάνωση της κατανάλωσης είναι το ίδιο σημαντική με την οργάνωση της παραγωγής. Η πώληση της κουλτούρας, με τη μορφή επί πληρωμής ανθρώπινης δραστηριότητας, αντικαθιστά το σύνολο των κοινωνικών σχέσεων με χρηματικές. Ο καπιταλισμός μετέφερε στην εμπορική αρένα το σύνολο, σχεδόν, της ανθρώπινης δραστηριότητας και ιδιωτικοποίησε σημαντικούς τομείς κρατικών λειτουργιών (μεταφορές, τηλεπικοινωνίες, ηλεκτρισμό). Έτσι, κάθε δεσμός με μια κοινή συνισταμένη ξεθώριασε. Το άτομο έχει εκμηδενιστεί μπροστά στις οικονομικές δυνάμεις, έχει γίνει το κέντρο όπου συναντώνται οι γενικές τάσεις. Ακόμα και ο καταμερισμός της εργασίας δεν προσδίδει σαφή χαρακτηριστικά στον διαρκώς εκπαιδευόμενο απασχολήσιμο. Όλα αυτά έχουν καταστήσει το κράτος πρόνοιας, καθώς και όλους τους μηχανισμούς ενσωμάτωσης και εκπροσώπησης, απαρχαιωμένα απομεινάρια της μεταπολεμικής περιόδου.

Τα μαζικά κόμματα έχουν χάσει την αξία τους ακόμα και ως εκφραστές ενός διαλόγου μεταξύ εξουσίας και κοινωνίας. Η πολιτική εκπροσώπηση διαμέσου της κοινωνικής μεσολάβησης των κομμάτων έχει στην ουσία εκλείψει με την έννοια ότι αυτή προβλέπει ένα μηχανισμό πληρεξουσιοδότησης που διαμορφώνεται στην κοινωνία, καθετοποιείται στο κράτος και επιλέγει πολιτικό προσωπικό. Αυτός ο τύπος της αντιπροσώπευσης ανήκε στην κοινωνία στην οποία η υπαγωγή της στο κεφάλαιο δεν ήταν ακόμα πλήρης. Το πολιτικό τείνει να ακυρωθεί στο συστημικό, τερματίζοντας την εικόνα της σοσιαλδημοκρατικής εκδοχής. Προκρίνεται η δημιουργία χώρων-παρατάξεων χωρίς ξεκάθαρες διαχωριστικές γραμμές. Διαχειριστικοί μηχανισμοί όπου οικονομία και πολιτική θα ενοποιούνται. Το πολιτικό προσωπικό ως manager θα πλασάρει ένα περίπου κοινό προϊόν με διαφορετικό περιτύλιγμα. Μέσω της χειραγώγησης της κοινής γνώμης από τα ΜΜΕ, πλαισιωμένης από την κοινωνία ελέγχου, τις σφυγμομετρήσεις που περιχαρακώνουν τις τάσεις, τις ψυχαναλυτικές ερμηνείες που ποσοτικοποιούν την πραγματικότητα, η εξουσία

προσπαθεί να προαπεικονίσει την ίδια την κοινωνική της βάση. Η παθητικότητα της νέας συναίνεσης γίνεται ο θεμελιώδης κανόνας. Κάθε παρέκκλιση εντάσσεται στα ποινικά αδικήματα καθώς η εξουσία επανακαθορίζει το δίκαιο με βάση το δίκαιο της αστυνομίας. Το κράτος επιτελεί τον ρόλο μυθοποίησης της δημοκρατίας. Αν στη μεταπολεμική περίοδο το ζητούμενο ήταν η δημιουργία καταναλωτικής συνείδησης, σήμερα είναι η ίδια η συνείδηση ο στόχος.

Η εξουσία της πραγματικής υπαγωγής δεν ενδιαφέρεται πια για τη μεσολάβηση αλλά για τον διαχωρισμό, λειτουργεί με βάση την εξαίρεση. Έτσι οι θεσμοί της λεγόμενης κοινωνίας των πολιτών χάνουν βαθμιαία τη σημασία τους. Όχι το κράτος, αλλά η κοινωνία των πολιτών διαλύεται. Τα σύγχρονα κοινωνικά υποκείμενα είναι ανίκανα να πραγματώσουν ισχυρές ταυτότητες, και η μη συνοχή του κοινωνικού εργοστασίου είναι σε τελική ανάλυση η αιτία της αδυναμίας του έθνους και των πρακτικών συνολικής ιδεολογικής, μεσσιανικού τύπου, εκπροσώπησης. Όλα αυτά καθιστούν άκρως επικίνδυνη την νέα έκφραση μιας αριστεράς εξουσιαστικής και γαντζωμένης στο έθνος, ως συνεκτικό ορισμό αντίστασης στην παγκοσμιοποίηση. Το παράδειγμα της σύμπραξης του Λαφοντέν με τους πρώην κομουνιστές γρήγορα βρίσκει μιμητές παντού, παρά την σαφώς επικίνδυνα ρατσιστική ρητορική. Τα σημεία σύγκρουσης απαλείφονται για πρώτη φορά από το κέντρο των κοινωνικών διεργασιών.

Στην εγχώρια πολιτική σκηνή οι χειραγωγοί της κοινής γνώμης βρίσκονται ενώπιον του 80% των δυσαρεστημένων από την ασκούμενη πολιτική, χωρίς ταυτόχρονα να αλλάζει το πολιτικό σκηνικό ούτε στο ελάχιστο. Το ιδιότυπο καπιταλιστικό παράδειγμα της Ελλάδας απαιτεί την αρωγή του κράτους για τη διατήρηση της κερδοφορίας. Η επιβολή της συναίνεσης κτίστηκε πάνω στους αντιτρομοκρατικούς, όπου ο φόβος διατήρησης της νομιμότητας άγγιξε μέχρι και την άκρα αριστερά. Τα μεγάλα κόμματα ταυτίζονται πλέον απολύτως στις πτυχές της επιβολής των νόμων της αγοράς, στην ιδιωτικοποίηση των πάντων, και στην επιβολή της οικονομίας ως μέτρου των πάντων. Έτσι έχουμε το παράδοξο εδώ όπου το κράτος πρόνοιας δεν ήρθε ποτέ αυτό τώρα να αποδομείται!! Στην Ελλάδα οι μεγάλοι κοινωνικοί αγώνες είχαν κυρίως πολιτικά αιτήματα, θεσμικές ρήξεις. Ήταν πολιτειακοί κατά βάση. Έτσι ώστε σήμερα που είναι εμφανής η ανάγκη κοινωνικής αντιπολίτευσης, οι δυσκολίες να είναι τεράστιες. Η ταύτιση κομμάτων και συνδικάτων με τη μονοδιάστατη σκέψη είναι συσσωρευτής τόσο παθητικότητας όσο όμως και δυνατοτήτων. Οι ηγέτες είναι πλέον αναλώσιμες διαχειριστικές φιγούρες και το σύστημα στηρίζει πολλά στην ιδιωτικοποίησης της αντίστασης όπως αυτή εκφράζεται από τις μη κυβερνητικές οργανώσεις.

Το άτομο έχει εκμηδενιστεί μπροστά στις οικονομικές δυνάμεις, έχει γίνει το κέντρο όπου συναντώνται οι γενικές τάσεις. Ακόμα και ο καταμερισμός της εργασίας δεν προσδίδει σαφή χαρακτηριστικά στον διαρκώς εκπαιδευόμενο απασχολήσιμο. Όλα αυτά έχουν καταστήσει το κράτος πρόνοιας, καθώς και όλους τους μηχανισμούς ενσωμάτωσης και εκπροσώπησης, απαρχαιωμένα απομεινάρια της μεταπολεμικής περιόδου

Επειδή είναι πλέον σαφές ότι κάθε κοινωνική κριτική ρήξης είναι εκτός «δημοκρατικού» πλαισίου, πρέπει αυτή να αναζητήσει το δικό της. Χωρίς τη μεσσιανική λύση των πρωτοποριών, καθώς δεν υπάρχει πλέον τίποτα ενιαίο να εκπροσωπηθεί από ένα κόμμα, μια αλήθεια. Το ζητούμενο είναι ο διάλογος για τη δημιουργία του χώρου ρήξης, η κίνηση για τη συνεύρεση όσων πλήττονται στη βάση της διαδικασίας δημιουργίας κοινωνικής αντιπολίτευσης στο καθεστώς. Καμιά αυτοϊκανοποιητική ιδεολογική καθαρότητα δεν μπορεί να προσφέρει προς αυτή την κατεύθυνση, μόνο η διαρκής σμίλευση του όχι πάνω στον καμβά που συνθέτει η ίδια η επίθεση του καθεστώτος.

Φιλήμονας Πατσάκης

Νέα Ορλεάνη, δύο μήνες μετά...

Ανοικοδόμηση και κοινωνική πολιτική Bush

*Ανταπόκριση του Dennis Fox για την Βαβυλωνία**

Μετά τις επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου, η κυβέρνηση Bush, έκανε πολύ περισσότερα πράγματα από το να επιτεθεί σε «πραγματικούς» ή φανταστικούς εχθρούς στο εξωτερικό, με πρόσχημα την διεθνή τρομοκρατία. Για να προστατέψει τις ομοσπονδιακές και τοπικές αρχές και να ανταποκριθούν καλύτερα την επόμενη φορά, δημιούργησε το Τμήμα Εθνικής Ασφαλείας, για τη χρηματοδότηση του οποίου για αγορά επικοινωνιακού εξοπλισμού, όπλων καταστολής και άλλων τέτοιου είδους υπερτεχνολογιών, έγιναν περικοπές από έργα κοινωνικής προστασίας όπως αυτά της Νέας Ορλεάνης. Η σύγχυση την περίοδο που ο τυφώνας Κατρίνα χτυπούσε την πολιτεία του Μισισιπή, έφερε στην επιφάνεια την κενότητα της κυβερνητικής υπόσχεσης ότι θα ήταν στο εξής έτοιμη να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε καταστροφή.

Αντίθετα με τα ηρωοποιημένα θύματα της 11ης Σεπτεμβρίου, οι κάτοικοι της Νέας Ορλεάνης και ειδικά εκείνοι που δεν μπόρεσαν να μετακινηθούν εκτός πόλης, θεωρήθηκαν συχνά από τα ΜΜΕ ως οι βασικοί υπεύθυνοι για το κακό που τους βρήκε. Το αμερικανικό ατομικιστικό ήθος, καλλιέργησε την ιδέα, ότι όλοι αυτοί που χρήζουν βοηθείας στις πλημμυρισμένες περιοχές θα έπρεπε να κατηγορούν πρώτα τον εαυτό τους, που δεν κατάφεραν να σωθούν όπως οι υπόλοιποι. Η φτώχια, η αδυναμία μετακίνησης, οι οικογενειακές υποχρεώσεις και άλλοι παράγοντες που μπορεί να κράτησαν εκατοντάδες κατοίκους στα σπίτια ή στον τόπο εργασίας τους, τις περισσότερες φορές αγνοήθηκαν, καθώς το κόστος μετακίνησης για μια τέτοια οργανωμένη προσπάθεια βοήθειας θεωρήθηκε εκτός από ασύμφορο ως μη αναγκαίο.

Τα ΜΜΕ περιέγραψαν την κυβερνητική αποτυχία να μεταφέρουν άμεσα βοήθεια στην πληγείσα περιοχή, αλλά φρόντισαν να εμπλουτίσουν τις ανταποκρίσεις τους με υπερβολικές αναφορές για ανεπιβεβαίωτα «περιστατικά βίας και αναρχίας» και έχασαν το πιο ενδιαφέρον στοιχείο της όλης ιστορίας: την παρεμπόδιση από τις κυβερνητικές υπηρεσίες, αυθόρμητων και εθελοντικών ομάδων απλών ανθρώπων, από τις τοπικές και όχι μόνο περιοχές, να οργανώσουν και να βοηθήσουν τους γείτονές τους και να προσφέρουν ανθρωπιστική βοήθεια. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της ομάδας με αναρχικό προσανατολισμό, Food not Bombs (Τροφή, Όχι Βόμβες), η οποία αγνοώντας τις κυβερνητικές οδηγίες και με κίνδυνο συλλήψεων, έκανε πράξη το αυτονόητο: την αλληλεγγύη, φέρνοντας από την πρώτη στιγμή τρόφιμα και εθελοντές, στήνοντας τα πρώτα κοινοτικά συσσίτια στις πληγείσες περιοχές.

Ο τυφώνας Κατρίνα αποκάλυψε κάτι περισσότερο από την δύναμη της Φύσης. Οι εικόνες καταστροφής και θανάτου, μαζί με τους αδέξιους κυβερνητικούς χειρισμούς, προκάλεσαν σοκ στην Αμερικανική κοινή γνώμη, η οποία θεωρούσε τις ΗΠΑ, χώρα άτρωτη και ικανή να αντιμετωπίσει τέτοιες καταστροφές. Όπως ήταν αναμενόμενο, οι κυβερνητικές προσπάθειες να ανασκευάσουν τις εντυπώσεις από την καταστροφή, με την βοήθεια των ΜΜΕ, μετέτρεψαν τον τρόμο και την αγωνία σε κρατική αυταρέσκεια, εφόσον δεν έγινε το χειρότερο.

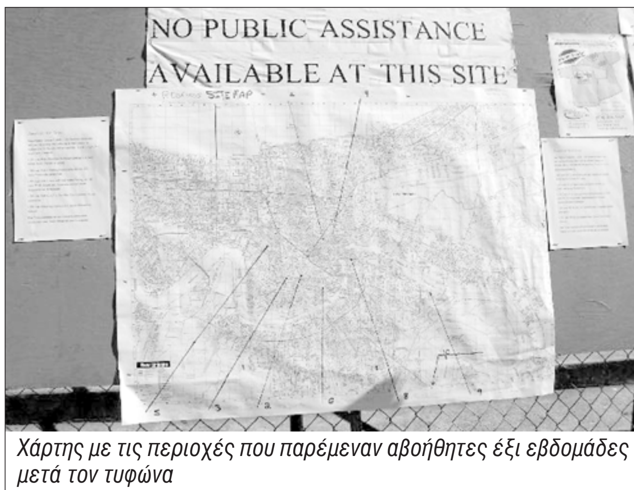
Η κυβερνητική συνταγή για την αποκατάσταση των ζημιών φαίνεται ότι θα είναι, μία από τα ίδια. Οι συντηρητικοί ζητάνε να γίνει αυτοχρηματοδότηση, χαμηλότερους φόρους ώστε να βοηθηθεί η κατασκευαστική ανασυγκρότηση, μείωση των δαπανών για κοινωφελή έργα, ότι δηλαδή έλεγαν και πριν τον τυφώνα, και φυσικά πολύ προσευχή. Οι φιλελεύθεροι από την άλλη προτείνουν, έργα και προγράμματα ενάντια στην φτώχια, τα οποία είχαν μικρό ποσοστό αποτελεσματικότητας στο παρελθόν.

Είναι σχεδόν ανύπαρκτος ο λόγος για πιο δραστικές προτάσεις ανακατασκευής της όλης περιοχής και της συνολικής κοινοτικής δόμησης, η οποία θα έλυνε μεν το αντιπλημμυρικό πρόβλημα της περιοχής αλλά κοστολογικά είναι ασύμφορο και με μικρό η ανύπαρκτο κέρδος για τις εργοληπτικές εταιρείες.

Το πιο πιθανό και ρεαλιστικό σενάριο, με τις επικρατούσες συνθήκες είναι ότι, η κυβέρνηση, συνεπικουρούμενη από τις κατασκευαστικές και εμπορικές εταιρείες, θα προσπαθήσουν με αυτήν την ευκαιρία να μετατρέψουν την Νέα Ορλεάνη σε μια πιο «καθαρή»και πληθυσμιακά λευκή πόλη από ό,τι ήταν. Οι περιοχές που καταστράφηκαν από το νερό θα δομηθούν εκ νέου με τα χρήματα που προέρχονται όχι από την φορολόγηση των εταιρειών και των πλουσίων, αλλά από περικοπές στις δαπάνες υποστήριξης των φτωχών και το άρμεγμα της μεσαίας τάξης.

Αν και ο πρόεδρος Bush ανακάλυψε, έστω και με το πιο δραματικό τρόπο, ότι στην χώρα του ζει αρκετός μαύρος πληθυσμός ο οποίος είναι κάτω από τα όρια της φτώχιας, η αλήθεια είναι ότι όσοι εγκατέλειψαν την Νέα Ορλεάνη για να σωθούν, έχουν αμελητέο λόγο στο πως θα αναδομηθεί εκ νέου η πόλη τους. Με την φτώχια και το χαμηλό βιοτικό επίπεδο που αυτή επιφέρει, είναι απόλυτα σίγουρο ότι θα δεχθούν ως μόνη επιλογή την μετεγκατάσταση σε άλλες περιοχές ή πολιτείες από το να επιστρέψουν πίσω. Η κυβέρνηση Bush, με αυτή την ευκαιρία, θέλει να προσδώσει στον στρατό ένα νέο πιο ενδυναμωμένο ρόλο. Με αυξημένη την άδεια δράσης του, ο στρατός θα μπορεί να επιχειρεί και να παρεμβαίνει στις τοπικές κοινότητες σε ό,τι μελλοντικά ονομαστεί φυσική ή άλλη καταστροφή: από τους τυφώνες και τους σεισμούς μέχρι και την γρίππη των πουλερικών! Η στρατικοποίηση αυτή θα βοηθήσει σημαντικά τις κυβερνητικές αρχές να καταστείλουν την λαϊκή οργή, ειδικά σε περιόδους κοινωνικής αναταραχής στο εγγύς μέλλον.

* Ο Dennis Fox είναι αμερικανός ακαδημαϊκός, αναρχικός και πολιτικός ακτιβιστής.

Χάρτης με τις περιοχές που παρέμεναν αβοήθητες έξι εβδομάδες μετά τον τυφώνα

Συσσίτιο από την αναρχική κολλεκτίβα "Food not Bombs"

Ενημέρωση από μέλη της CNT

Την εμπειρία από τους αγώνες των εργαζομένων κι ανέργων στην Ισπανία μέσα και από την δράση ή τις κινητοποιήσεις της CNT μετέφεραν σύντροφοι και συντρόφισσες της αναρχοσυνδικαλιστικής οργάνωσης από Μαδρίτη και Βαγιαδολίδ σε εκδήλωση - συζήτηση που πραγματοποιήθηκε στο στέκι της «ΒΑΒΥΛΩΝΙΑΣ» στη Θεσσαλονίκη, στις 14/10, με θέμα την ελαστικοποίηση της εργασίας και την ανεργία. Τα 4 μέλη της CNT, βρέθηκαν στην πόλη με αφορμή την δίκη 6 διαδηλωτών ενάντια στη Σύνοδο Κορυφής της ΕΕ τον Ιούνη του 2003.
Πέρα από την γενική διαπίστωση της αύξησης των δεικτών ανεργίας, επισφαλούς εργασίας, ημιαπασχόλησης κλπ αλλά και της μεταφοράς δραστηριοτήτων ισπανικών εταιρειών στη Λατινική Αμερική ή τη Βόρεια Αφρική, τα μέλη της CNT αναφέρθηκαν ειδικά σε τρόπους άμεσης δράσης κατά εταιρειών που απολύουν και σε παραδείγματα νικηφόρων (κι όμως υπάρχουν ακόμα!) εργατικών αγώνων.

Διεκδικητικοί αγώνες και πώς μπορούν να διεξαχθούν

Μερικοί από τους τρόπους παρέμβασης που γίνονται από την οργάνωση -και όχι μόνο- προκειμένου να πιέσει για επαναπρόσληψη, καταβολή δεδουλευμένων ή άλλη εργοδοτική ασυδοσία, ίσως παραξενέψουν τα ελληνικά δεδομένα αλλά, εκεί τουλάχιστον, αποδίδουν σε κάποιες περιπτώσεις.
Πρώτο βήμα η πίεση με δικηγόρους και διεκδίκηση τουλάχιστον αυτών που προβλέπει ο εργατικός κώδικας. Το αίτημα μεταφέρεται άμεσα στον εργοδότη χωρίς μεσολάβηση υπουργείων ή συνδικαλιστών. Την υποστήριξη αναλαμβάνουν δωρεάν δικηγόροι, μέλη ή μη της CNT.
Ακολούθως, κι αν αποτύχει η παρέμβαση, προχωρούν σε δημοσιοποίηση με μορφή καταγγελίας στην κοινωνία μέσω αφισών και προκηρύξεων του αντεργατικού γεγονότος και καλούν σε συμπαράσταση.
Επόμενο βήμα η άμεση δράση. Αποκλεισμός του εργασιακού χώρου ή των δραστηριοτήτων της επιχείρησης προκειμένου να πληγεί και το οικονομικό συμφέρον του εργοδότη. Τις περισσότερες φορές υιοθετούνται αφίσες και κείμενα όπου ζητείται το μποϋκοτάζ της εταιρείας και των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσφέρει.
Αν πάλι όλα αυτά δεν έχουν αποτέλεσμα υπάρχουν κι άλλες ενέργειες όπως συμβολικές καταστροφές σε περιουσιακά στοιχεία της εταιρείας ή σαμποτάζ σε μηχανήματα και λοιπά για ν' αυξηθεί η πίεση.
Σε περιπτώσεις γενικών ή κλαδικών απεργιών τα μέλη της CNT επιλέγουν συνήθως να προχωρούν σε αποκλεισμούς εργασιακών χώρων με πολλούς υπαλλήλους για να επιτύχουν την συμμετοχή στην απεργία ή, μπαίνοντας σε καταστήματα, προκαλούν ένταση και φασαρία για να επιφέρουν το όποιο οικονομικό πλήγμα και απώλεια πελατών στους ιδιοκτήτες τους.

Το νικηφόρο παράδειγμα των εργαζομένων στην καθαριότητα της πόλης Τομάρες

Περίπου 50 υπάλληλοι στην καθαριότητα του δήμου Τομάρες της Σεβίλλης προχώρησαν σε μια μαχητική απεργία που διήρκεσε 117 μέρες και στην οποία βρήκαν συμπαραστάτες σχεδόν το σύνολο των δημοτικών υπαλλήλων. Ήταν η δεύτερη μεγαλύτερη απεργία μετά της ΙΝΤΕΛ, στην οποία συμμετείχαν πάνω από 1000 άτομα αλλά δέχθηκε την καταστολή από ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις κι ο αγώνας χάθηκε αφού το συνδικάτο απέσυρε τελικά την απεργία. Αυτό απέδειξε ότι για την ηγεσία το συνδικάτο ήταν αυτοσκοπός κι όχι μέσο διεκδίκησης σε αντίθεση μ' αυτό που έγινε στην περίπτωση της Τομάρες. Στη διάρκεια της απεργίας οι οδοκαθαριστές δέχθηκαν επιθέσεις της αστυνομίας όταν πια το πρόβλημα της συσσώρευσης των σκουπιδιών μεγάλωσε. Ωστόσο, οι εργαζόμενοι κι οι αλληλέγγυοι άντεξαν και εκπληρώθηκαν στο σύνολό τους τα αιτήματα της απεργίας.

Πρεκαριάτο, το πρόβλημα της επισφαλούς εργασίας…

Κύρια δράση ενάντια στην επισφαλή εργασία γίνεται από πλευράς CNT με κινήσεις κατά των ιδιωτικών εταιρειών «ενοικίασης» εργαζομένων, τύπου MAN POWER κα. Αυτές οι εταιρείες είναι βασικοί συμμέτοχοι του προβλήματος. Ωστόσο, τις περισσότερες φορές είναι δύσκολη μια νικηφόρα παρέμβαση αφού τα περισσότερα «θύματά» τους είναι οι μετανάστες. Πολλοί μετανάστες βρίσκονται να δουλεύουν χωρίς επίσημα χαρτιά κι έτσι ούτε να συνδικαλιστούν μπορούν, ούτε να απεργήσουν και φυσικά ζουν υπό το φόβο καταγγελίας στο αλλοδαπών. Αυτό που ως ελάχιστο παρέχει η CNT είναι να εγγράφει όσους επιθυμούν ως μέλη προκειμένου να τύχουν νομικής υποστήριξης ως συνδικαλιζόμενοι αν προκύψει δίωξη.

Και δυο λόγια περί παγκοσμιοποίησης…

Ερωτώμενοι για το ζήτημα, οι σύντροφοι/ες μετέφεραν βασικά προσωπικές εκτιμήσεις. Σύμφωνα μ' αυτές η παγκοσμιοποίηση είναι ο μεταμοντέρνος καπιταλισμός που μεταφέρεται κύρια μέσω της τηλεοπτικής εικόνας κι έχει γίνει μέρος του θεάματος. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι λογής αντιδιαδηλώσεις δεν έχουν κάποια μικρά αποτελέσματα. Επειδή οι κοινωνικές αλλαγές, η αδικία κι η συσσώρευση πλούτου σε ολοένα και λιγότερα χέρια είναι απόρροια του καπιταλιστικού συστήματος πρέπει κι οι διαδηλωτές ενάντια στην παγκοσμιοποίηση να δρουν εξίσου μαζικά, δυναμικά κι οργανωμένα στους χώρους εργασίας ή την καθημερινότητά τους, στην εκπαίδευση όσο και κατά τη διάρκεια των αντιπαγκοσμιοποιητικών συναντήσεων. Μόνο έτσι γίνονται επικίνδυνοι για κράτος κι αφεντικά οι αγώνες. Σύμφωνα με τους συντρόφους/ες της CNT, εάν το κίνημα δεν θέσει και οικονομικά ζητήματα, τότε κινδυνεύει όπως παλαιότεροι κοινωνικοί αγώνες και κινήματα να αφομοιωθεί, με παραδείγματα τους οικολόγους, τους αντιμιλιταριστές, το αντιπυρηνικό κλπ.

Μετάφραση: Μάριος Τουρσουνίδης, Επιμέλεια: Σ.Κ.

Μπαστιά, το λιμάνι της οργής!

Έως και 20 χρόνια φυλάκιση με τις κατηγορίες της πειρατείας, στάσης, επικίνδυνων σωματικών βλαβών, πρόκλησης σε εξέγερση και πολλές άλλες αντιμετωπίζουν εκατοντάδες ναυτικοί της Κορσικής μετά και τη συμμετοχή τους σε δυναμική απεργία, συνοδεία κατάληψης, επιβατηγού πλοίου και συγκρούσεων με την γαλλική αστυνομία.

Οι απεργοί ναυτικοί, αντιδρώντας στην ιδιωτικοποίηση της κρατικής εταιρείας SNCM (Εθνική Μεσογειακή Εταιρεία Κορσικής) όπου εργάζονται, προχώρησαν σε απεργιακές κινητοποιήσεις και στις 27/9 πέρασαν σε αποκλεισμό του λιμανιού της Μασσαλίας, όπου και η έδρα της εταιρείας.
Ακολούθησαν σφοδρές συγκρούσεις με τα γαλλικά ΜΑΤ (τα οποία έκαναν εκτεταμένη χρήση χημικών και δακρυγόνων) στη διάρκεια των οποίων οι απεργοί ναυτικοί έριξαν φορτηγά αυτοκίνητα στο λιμάνι της Μασσαλίας προκειμένου να εμποδίσουν την είσοδο σε πλοία.

Τραυματίστηκαν πολλοί απεργοί και αστυνομικοί, αφού οι συγκρούσεις διήρκεσαν όλο το βράδυ. Την επομένη (28/9) οι ναυτικοί, με μια εντυπωσιακή κίνηση, κατέλαβαν το επιβατηγό πλοίο «Pascal Paoli», κενό επιβατών σύμφωνα με τους απεργούς, και από τη Μασσαλία το οδήγησαν στο λιμάνι της Μπαστιά.

Την ώρα που το σκάφος έκανε ελιγμούς για να εισέλθει στο λιμένα της Μπαστιά, δεκάδες πάνοπλοι κομάντος των γαλλικών ειδικών δυνάμεων, με πέντε ελικόπτερα μεταφοράς προσωπικού, κατέβηκαν με σκοινιά και ανακατέλαβαν αναίμακτα το πλοίο.

Συνελήφθησαν, όπως ήταν επόμενο, όλοι οι απεργοί, ενώ από γαλλικά μέσα ενημέρωσης τις επόμενες μέρες αφέθηκαν υπονοούμενα για υποκίνηση και συμμετοχή στην απεργία και στις συγκρούσεις αυτονομιστικών στοιχείων της Κορσικής!

Η Εθνική Μεσογειακή Εταιρεία της Κορσικής είναι η κρατική ναυτιλιακή εταιρεία, η οποία ελέγχει τα οχηματαγωγά σκάφη που συνδέουν την ηπειρωτική Γαλλία με την Κορσική καθώς και με τα λιμάνια της Τυνησίας και της Αλγερίας.

Η γαλλική κυβέρνηση βρίσκεται σε διαπραγματεύσεις πώλησης της SNCM σε μεγάλο διεθνή επενδυτικό όμιλο, αλλά όπως συμβαίνει διεθνώς σε αυτές τις περιπτώσεις μέσα στους όρους μεταβίβασης είναι και οι περικοπές θέσεων εργασίας και μειώσεις μισθών καθώς και μείωση ή συγχώνευση δρομολογίων.

Μια τέτοια συμφωνία, εκτός του ότι αλλάζει το εργασιακό καθεστώς στην γαλλική ναυτιλία, αφήνει και άνεργους εκατοντάδες ναυτικούς σε μία από τις φτωχότερες και λιγότερο αναπτυσσόμενες περιοχές της Ευρώπης όπως η Κορσική.

Αξίζει, τέλος, να αναφέρουμε ότι στην Κορσική εδώ και δεκαετίες είναι έκδηλες οι τάσεις αυτονόμησης από την γαλλική κυριαρχία και δεν είναι λίγες οι φορές που έχουν κατασταλεί βίαια διαδηλώσεις ή έχουν προκληθεί επεισόδια και συγκρούσεις με την γαλλική αστυνομία στη διάρκεια αθλητικών ή πολιτιστικών γεγονότων.

Σάκης Κηπουρός

Ψηφίζοντας για το ιρακινό σύνταγμα

Η χαρά της δημοκρατικής συμμετοχής

Άρθρο του άγγλου αναρχικού και πολιτικού ακτιβιστή Iain McKay

Όπως επαναλάμβαναν διαρκώς οι αναρχικοί πολύ πριν την αμερικανοβρετανική κατοχή στο Ιράκ, το επιχείρημα ότι η εισβολή είχε στόχο την απελευθέρωση του Ιρακινού λαού ήταν απολύτως λανθασμένο και ψεύτικο. Η εισβολή δεν ήταν τίποτα παραπάνω από έναν ιμπεριαλιστικό πόλεμο, με στόχο οι νικητές να ελέγξουν την περιοχή, σύμφωνα με τα αλλότρια από την κοινωνία συμφέροντα τους. Η λαϊκή αντίσταση οδήγησε τους κατακτητές να παρουσιάσουν έστω και μια επίφαση δημοκρατίας, χωρίς όμως κανένα κοινωνικό έλεγχο.

Η πρώτη φάση του κίβδηλου εκδημοκρατισμού του Ιράκ πραγματοποιήθηκε με τις εκλογές τον προηγούμενο Ιανουάριο. Παρόλο που η γενναιότητα των Ιρακινών να προσέλθουν στις κάλπες κάτω από αυτές τις συνθήκες είναι αξιομνημόνευτη, η όλη εκλογική διαδικασία δεν ήταν παρά μια αναμενόμενη φάρσα. Με τα ονόματα των υποψηφίων να μην ανακοινώνονται στο εκλογικό σώμα, είναι πρακτικά αδύνατο, ακόμα και για τον πιο αφελή, να μην αναρωτηθεί για το τι τελικά οι ψηφοφόροι κλήθηκαν να ψηφίσουν. Η απάντηση είναι πολύ απλή. Εφόσον η Αμερική έπρεπε να εκλέξει μια τοπική φερέφωνη κυβέρνηση ήταν κάτι παραπάνω από δεδομένο ότι αυτό θα γινόταν όπως και έγινε.

Ακόμα μια φορά ο Ιρακινός λαός ζητείται να φανεί γενναίος και να ψηφίσει ένα σύνταγμα που φτιάχτηκε αποκλειστικά από τους κατακτητές του, για το οποίο δεν είχε καμία γνώμη και εξυπηρετεί τα συμφέροντα της διεθνούς πολιτικής ελίτ

Είναι άσκοπο να πούμε ότι οι εκλογές δεν αποτελούν κρίσιμη καμπή στο Ιρακινό πολιτικό σκηνικό. Φυσικά αυτό δεν έγινε εμπόδιο για την εφαρμογή της επόμενης φάσης, την διεξαγωγή του δημοψηφίσματος για το Ιρακινό σύνταγμα. Το προς αποδοχή σύνταγμα δομήθηκε στα μέτρα της Αμερικανικής κατοχής, η οποία προσδιόρισε τι είναι και τι δεν είναι ανεκτό. Με αποκορύφωμα την ένταση της αμερικανικής διπλωματικής πίεσης για την ελαχιστοποίηση των αντιρρήσεων των Σουνιτών η οποία μπορούσε να ανατρέψει το δημοψήφισμα.

Στην πραγματικότητα κανένας Ιρακινός δεν έχει καν ένα αντίγραφο του προτεινόμενου συντάγματος, και στην ουσία ζητάνε από το Ιρακινό λαό να ψηφίσει, κάτι που ούτε καν στο ελάχιστο δεν γνωρίζει. Τα σιιτικά και κουρδικά κόμματα έχουν συμφωνήσει, ότι το νεοεκλεγμένο κοινοβούλιο, μετά τις 15 Δεκεμβρίου θα ξανανοίξει τις διαπραγματεύσεις με τους Σουνίτες σχετικά με το σύνταγμα. Πολύ απλά, οι Ιρακινοί καλούνται να ψηφίσουν ένα σύνταγμα το οποίο σε λίγο καιρό μπορεί να αλλάξει, και όσοι το έχουν διαβάσει γνωρίζουν ότι δεν θα εφαρμοστεί στην πράξη!

Αυτό δεν σημαίνει ότι πολλοί Ιρακινοί δεν πρόκειται να συμμετέχουν στην ψηφοφορία. Οι περισσότεροι θέλουν να αποκτήσουν τον έλεγχο της χώρας τους και πιστεύουν ότι το σύνταγμα θα λειτουργήσει προς την κατεύθυνση αυτή. Το να ψηφίσουν όμως κάτι που δεν γνωρίζουν και που θα αλλάξει κατά το πολιτικό δοκούν, στην ουσία λειτουργεί αντίθετα προς αυτή την κατεύθυνση, απλά βοηθώντας την επικοινωνιακή πολιτική των κατακτητών, που φαίνεται να κερδίζουν τις εντυπώσεις αφού συμβάλουν στον Ιρακινό εκδημοκρατισμό παρ' όλες τις δικές τους απώλειες.

Ενα πράγμα είναι απολύτως σίγουρο. Το σύνταγμα είτε γίνει αποδεκτό είτε όχι, δεν πρόκειται να δώσει τέλος στην εξεγερτικότητα του Ιρακινού λαού. Τι θα μπορούσε να γίνει ώστε να διορθωθεί η κατάσταση στην περιοχή; Τίποτα εκτός από το να φύγουν οι αμερικανικές δυνάμεις κατοχής, κάτι το οποίο φυσικά δεν πρόκειται να γίνει. Επιπλέον το σύνταγμα δεν υπόσχεται καμιά αυτοδιάθεση του ιρακινού λαού, ακόμα και αν φύγουν οι συμμαχικές δυνάμεις κατοχής, αφού εν λευκώ παραδίνει τις τύχες του ιρακινού λαού σε ένα καθεστώς μαριονέτα πολιτικών και γραφειοκρατών. Δυστυχώς το μόνο που θα πάρουν είναι απογοήτευση και συνέχιση της κατοχής, εκτός εάν δημιουργήσουν αυτοδιευθυνόμενες εναλλακτικές λύσεις στην αστειότητα του επιχειρήματος της δημοκρατίας κάτω από τον καπιταλισμό.

Παρωδία μεσαιωνικού τύπου

Το δημοψήφισμα στο Ιράκ κέρδισε τον τίτλο της πιο πρωτότυπης αναπαλαίωσης. Αντιγράφοντας την τακτική κάθε ολοκληρωτικού καθεστώτος που σέβεται τον εαυτό του, ψηφίστηκε ένα έγγραφο που ποτέ κανείς δε διάβασε. Το αποτέλεσμα ανακοινώθηκε πριν ακόμα κλείσουν οι κάλπες από την υπουργό εξωτερικών των δυνάμεων κατοχής κα Ράις. Η καταμέτρηση των ψήφων σε μια χώρα υπό κατοχή είναι φυσικά μια γελοία διαδικασία που πρέπει όμως για λόγους προπαγανδιστικούς να μείνει στο σκοτάδι. Ο αντιπερισπασμός ακούει στο όνομα «δίκη Σαντάμ». Μια δίκη μνημείο πραγματικά, καθώς κάθε αντίστοιχο παράδειγμα χάνεται πίσω στην εποχή της Ιεράς Εξέτασης. Η αγχόνη έχει ήδη στηθεί καθώς τα πάντα στηρίζονται στην ταχύτητα. Δεν πρέπει να δοθεί χρόνος για να καταδειχθεί η ανάμειξη ή η ανοχή της Δύσης στα εγκλήματα για τα οποία κατηγορείται ο Σαντάμ. Οι προληπτικοί πόλεμοι είναι κυρίως ιδεολογικοί καθώς ανασυντάσσουν ολόκληρες περιοχές υπό το βάρος "καθολικών" αξιών. Η αγορά καθίσταται το μόνο Δίκαιο, η ομογενοποίηση υπό τα κελεύσματά της η μόνη αρετή. Ο εγκλωβισμένος δανειολήπτης οφείλει να υπακούσει καθώς η ταυτότητα ανασκευάζεται υπό το καθεστώς του φόβου. Είναι τόσες οι αντιφάσεις της μονοδιάστατης σκέψης του καπιταλισμού που κάνουν την ήττα του αντιπολεμικού κινήματος δείκτη στρατηγικής αδυναμίας. Η πολιτική των "δυνατοτήτων της ειρήνης" πρέπει να δώσει τη θέση της σε έναν συνολικό διάλογο για τη δημιουργία χώρων ρήξης με το καθεστώς. Από την αρχή λοιπόν!

Φ. Π.

Φουστανέλα, τσαρούχι, φούντα, φέσ'

Εθνικά υπερφίαλοι *κοινωνικά ηττημένοι*

Τον τελευταίο καιρό γινόμαστε ολοένα και περισσότερο μάρτυρες μιας σειράς γεγονότων, τα οποία μέσα από την ασημαντότητα τους, ανεβάζουν ψηλότερα τον πήχη του υπερφίαλου εθνικοπατριωτικού μεγαλείου.

Οι «εθνικές» πρωτιές της Ελλαδίτσας, που ξαφνικά μεταμορφώνεται σε «Ελλαδάρα», στους πάσης φύσεως αθλητικούς αγώνες ή μουσικούς διαγωνισμούς, είναι πλέον η μόνη περίπτωση ανάδειξης του εθνικού μεγαλείου. Ενώ την ίδια στιγμή, η κοινωνία, ηττάται σε πολιτικό, οικονομικό και ανθρώπινο επίπεδο.

Χρειάζεται μια Ελλάδα νικητής ως άλλοθι, για να συντηρηθεί ο μύθος και η νοοτροπία του Ελληναρά, αυτού του υπερβατικού όντος με το εθνικό μεγαλείο της χλαμύδας και του φιλότιμου της φουστανέλας. Το να ξαναειπωθεί ότι μια κοινωνία στην εποχή της ασημαντότητάς της, επιλέγει τον πιο εύκολο δρόμο, αυτόν την κενότητας, θα ήταν απλά μια ακόμα γραφική κοινοτυπία, την οποία γνωρίζουμε όλοι .

Άλλωστε ο εθνικός μεγαλοϊδεατισμός, κρύβει μέσα του μια ενδελεχή υποκρισία και μια γνωστική ασυμφωνία: αυτή της δικαιολόγησης του ένδοξου παρελθόντος, με το άδοξο παρόν και το πιο αβέβαιο μέλλον. Όπως σε όλες τις ψυχικές διαταραχές (ατομικές ή ομαδικές), η συγκάλυψη της αναντιστοιχίας λειτουργεί ως εσωτερικός καταπιεστής, ο οποίος εξωτερικεύεται συλλογικά ως εθνικό ασυνείδητο.

Με τον εθνικοκεντρισμό, ο άνθρωπος βρίσκεται στην χειρότερή του στιγμή. Βιώνει την μισαλλοδοξία μιας ανύπαρκτης φυλετικής, ή πατριωτικής ανωτερότητας που τον διαχωρίζει από τις πρωταρχικές κοινωνικές και οργανικές αξίες της συνεργασίας, της συμβίωσης και της αλληλεγγύης.

Βρισκόμαστε λοιπόν σε μια χαρακτηριστική περίπτωση ψυχοκοινωνικής ασυμβατότητας. Από την μία έχουμε την εθνική χλιδή της Ελληνικής νίκης, με υπερήρωες, άτλαντες και τιτάνες. Και από την άλλη αποκρύπτεται η σκληρή καθημερινότητα της ανεργίας των απολύσεων της ανισότητας, του ρατσισμού, της ξενοφοβίας και της κοινωνικής υποχώρησης σε όλους τους τομείς, από δικαιώματα και κεκτημένα. Μόνο που αυτή η άγρια πραγματικότητα δεν ενδιαφέρει, ειδικά όταν δεν πλήττει τον εθνικό μεγαλοϊδεατισμό ενός, Eurobasket ή μιας Eurovision.

Ο αθλητισμός -και τα τελευταία χρόνια οι μουσικοί διαγωνισμοί (χωρίς την ίδια επιτυχία)- αποτέλεσε ανέκαθεν το μεγαλύτερο άλλοθι για την ανάδειξη του εθνικού μεγαλείου, ο οποίος συντήρησε φασιστικές δικτατορίες, στρατιωτικές χούντες και «λαϊκές» ή αστικές δημοκρατίες. Όπως και ο πατριωτισμός έτσι και η εθνική έπαρση δεν θα υπήρχαν εάν δεν υπήρχε η φυλή, το έθνος, και το κράτος ως ιδεολογικός μηχανισμός. Φυσικά η Ελληνική περίπτωση διακατέχεται και από κάποια στοιχεία μοναδικότητας σε σχέση με την φύση του εθνικοπατριωτικού μεγαλοϊδεατισμού της.

Οι Έλληνες έχουν μόνο ένδοξη προϊστορία, κρυμμένη μυθιστορία, ηρωική ιστορία και ασήμαντο σήμερα. Για τα του παρελθόντος καυχιούνται αποκλειστικά, διαμέσου μιας απροσδιόριστης, φασίζουσας αρχαιολατρίας. Στην συλλογική συνείδηση του Ελληναρά είναι ανεξίτηλα γραμμένη η ρήση που αποτελεί την κορωνίδα της εθνικής αυταρέσκειας και αυτοεπιβεβαίωσης: «Όταν οι Έλληνες έχτιζαν Παρθενώνες, οι άλλοι ήταν ακόμα στα σπήλαια».

Μόνο έτσι μπορεί ο σύγχρονος υπερέλληνας, ο ήρωας του βυζαντίου, της Αλβανίας, της μεταπολίτευσης, αυτός που κράτησε Θερμοπύλες, να ξεπεράσει το γεγονός ότι ξέμεινε πίσω στο παρελθόν. Ο σύγχρονος νεοέλληνας, μια μεταμοντέρνα μετάλλαξη δυτικών και ανατολίτικων πολιτισμικών στοιχείων κατά το δοκούν, δεν είναι στην πλειονότητα του παρά ακοινωνικός, απληροφόρητος, ανιστόρητος και ημιμαθής. Ο σημερινός Τσολιάς μπορεί να περηφανεύεται για το εθνικό του μόριο, κραυγάζοντας μόνο μπροστά στην τηλεόραση, παρακολουθώντας εκστατικά την κίνηση μιας μπάλας ή μιας χορογραφίας. Να κοινωνικοποιείται μόνο μετά την νικηφόρα λήξη ενός παιχνιδιού ή ενός διαγωνισμού, φωνάζοντας ακατάληπτα σεξιστικά ή ρατσιστικά συνθήματα. Και τέλος να αναπτύσσει μια αγελαία συμπεριφορά γύρω από πλατείες ή πάρκα. Ο αρχαιοελληνικός πολιτισμός σε όλο του το μεγαλείο!

Αλλά η νίκη και η επιστροφή των ηρώων με την πολυπόθητη κούπα ή το πρώτο βραβείο, είναι ικανή από μόνη της ως θεαματική εκτόνωση να συγκαλύψει τον σεξισμό, τον ρατσισμό και την φυλετική έπαρση που καλλιεργείται, όχι υπόγεια πλέον αλλά στο προσκήνιο του εθνικοπατριωτικού lifestyle. Μόνο έτσι μπορεί να δικαιολογηθεί η χρήση του «εθνικού συμβόλου» από καθωσπρέπει Ελληναράδες οπαδούς της εθνικής ή υπερπατριώτες φασίστες που επικαλούνται την αναγκαιότητα της φυλετικής καθαρότητας, την απέλαση των μεταναστών, τους ξυλοδαρμούς όσων δείχνουν ή είναι διαφορετικοί πολιτικά, σεξουαλικά, για μια απροσδιόριστη υπεράσπιση της εθνικής συνείδησης μέχρι θανάτου.

Άλλωστε ο φασιστικός υπερεθνικισμός δεν είναι άλλο παρά η αδιοχέτευτη λίμπιντο του κάθε πατριώτη. Αυτή η ξέφρενη εθνική βαρβαρότητα που μεταφράζεται σε ηρωισμό. Στην βάση αυτή, η βίαιη συμπεριφορά απενοχοποιείται έστω και αν αυτή τραυματίζει θανάσιμα πολλές φορές μετανάστες, νεολαίους και γενικά όσους φαίνονται διαφορετικοί. Ειδικά δε, σε περιπτώσεις όπου αυτή η πολυπόθητη νίκη δεν ήρθε, η βαρβαρότητα βαφτίζεται ως συναισθηματικό ξέσπασμα για να εκλογικευτεί στην συνέχεια με έναν πιο εύπεπτο τρόπο. Οι περιπτώσεις αυτές, που προσβάλουν την κοινωνία και τον άνθρωπο, συνήθως όχι μόνο αποκρύπτονται αλλά και συγχωρούνται, ειδικά όταν γίνονται κάτω από την ελληνική σημαία ή την επίδραση της νίκης που είναι μόνο Ελληνική. Το ενδεχόμενο ήττας αποτελεί κατάφορα έναν ανθελληνικό δάκτυλο. Σε αντίθεση φυσικά με την γενική κατακραυγή, όταν για συμβολικούς λόγους καίγεται, σκίζεται ή καταστρέφεται η σημαία, ως πράξη ενάντια στον ρατσισμό, την καταστολή ή τον φασισμό. Ο συμβολισμός τότε γίνεται ασυδοσία και προβάλλεται ως δημόσια προσβολή.

Το ερώτημα πλέον δεν τίθεται για ποια Ελλάδα. Κάθε όψη του εθνικού μεγαλείου φαντάζει αποκρουστική. Η κοινωνία δεν έχει ανάγκη το έθνος, την φυλή ή την πατρίδα. Όλες αυτές, είναι έννοιες ξεπερασμένες και ανθρωποφάγες. Σε οικονομικό επίπεδο έχουν ξεπεραστεί από την κυριαρχία, αλλά σε ιδεολογικό επίπεδο διατηρούνται ως άλλοθι για να θυμίζουν τον πάλαι ποτέ ισχυρό κοινωνικό ιστό του κράτους-έθνους. Η κοινωνία χρειάζεται να επανακαθορίσει τις ανάγκες της με βάση την αλληλεγγύη και την συνεργασία, με στόχο την απελευθέρωση της.

Ο εθνοκεντρισμός εκτός από υπερφίαλος ή γραφικός είναι κοινωνικά αποκρουστικός και πολιτικά αποτρόπαιος. Εάν η Ελλάδα θέλουν να είναι αυτή των Ελλήνων Χριστιανών, των γερμανοτσολιάδων ή των μεταδιδακτορικών χαφιέδων, αυτό δεν ενδιαφέρει παρά μια μικρή παρελθοντολογική μειονότητα, η οποία, αποχαυνωμένη, παρακολουθώντας τηλεοπτικές εκπομπές εθνικοπατριωτικού telemarketing, περιμένει να ξυπνήσει ο μαρμαρωμένος βασιλιάς για να ξαναζήσει το μεγαλείο της. Φυσικά αυτό δεν θα γίνει ποτέ.

Εάν κάποιοι θέλουν η κοινωνία να μεταβληθεί στην Ελλάδα του ελληνορθόδοξου χριστιανισμού, αυτού του ιδιότυπου φονταμενταλισμού, που κάτω από τον μανδύα της αρετής προβάλει τον κοινωνικό αναχρονισμό, τότε θα παραμείνουμε ΑΘΕΟΙ. Όσο ο εθνικισμός θα βαφτίζεται ως υπέρτατη κοινωνική αξία προτρέποντας στον διαχωρισμό των ανθρώπων βάσει του γένους, της φυλής ή του έθνους, θα συνεχίσουμε να παραμένουμε ΑΠΑΤΡΙΔΕΣ. Και φυσικά, εφόσον κυριαρχεί η δημοκρατία μια μικρής αστικής μειοψηφίας που σφετερίζεται την δύναμη των πολλών προς χάρη των συμφερόντων των λίγων, που βαφτίζει τους κοινωνικούς αγώνες τρομοκρατία και τους κοινωνικούς αγωνιστές τρομοκράτες, που στέλνει στην ανεργία μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, θα παραμείνουμε πολιτικά ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ.

Δεν χρειαζόμαστε φουστανέλα, τσαρούχι φούντα ή φέσι για να βρούμε το δικό μας μεγαλείο. Είμαστε όλοι εκτός του εθνικού οράματος και της συναίνεσής του. Είμαστε όλοι επισφαλώς εργαζόμενοι, άνεργοι, μετανάστες μα προπαντός είμαστε όλοι αντιστεκόμενοι και αλληλέγγυοι. Παραφράζοντας τα δικά τους υπερφίαλα «δυνατά και Ελληνικά» λόγια, μπορεί να μην είναι ακόμα ο «καιρός γαρ εγγύς». Αλλά όταν αυτή η στιγμή έρθει, δεν θα είναι για την επανίδρυση του κράτους-έθνους, αλλά για την κοινωνική απελευθέρωση. Αρκεί η ίδια η κοινωνία να το θελήσει. Αλλιώς θα παραμείνει εθνικά υπερφίαλη μα κοινωνικά ηττημένη

Αργύρης Αργυριάδης

Έγκλημα και Ποινή μια κριτική ματιά

Η **επιστήμη της εγκληματολογίας** και οι προτάσεις της, τις οποίες βιώνει στη πλειοψηφία του ο ανυποψίαστος και πειθήνιος κόσμος της 'αναπτυγμένης' δύσης, δε μπορεί να νοηθεί ως ένας τομέας δράσης αυτόνομος και αποκομμένος από τις εξουσιαστικές δομές. Λειτουργεί και υπάρχει, κλεισμένος μέσα σε στενά καπιταλιστικά πλέγματα και ειδικότερα σε θεσμούς και νοήματα που οι κατέχοντες κάθε μορφή εξουσίας παράγουν. Η ενασχόλησή της με τους κανόνες και τις ποινές εξαντλείται στο επίπεδο των προτάσεων αντεγκληματικής πολιτικής. Αυτό προϋποθέτει την εξ' ορισμού αποδοχή της ουδετερότητας και εγκυρότητας των κανόνων, την εξ' ορισμού αποδοχή πολιτικών θέσεων για τον εγκληματία, το έγκλημα και τις μεθόδους κοινωνικού ελέγχου. Μ' αυτόν ακριβώς τον τρόπο οι εγκληματολόγοι και το δικαστικό σώμα τροφοδοτούν και προσφέρουν τα μέσα επιβίωσης στην κάθε λογής εξουσία για να αναπαραχθεί αυτή και οι δημοκρατικές της προθέσεις. Μ' αυτή τη διαδικασία αποκτά εγκυρότητα και ηθική υπόσταση το νομοθετικό 'σώμα', το 'Σύνταγμα' της κάθε χώρας το οποίο δεν αποτελεί τίποτα παραπάνω απ' ένα πολιτισμικό κείμενο. Οι νόμοι αυτοί δεν θα μπορούσαν να σταθούν σε καμία περίπτωση σε μια κοινωνία του παρελθόντος ή του μέλλοντος γιατί απλά τα συμφέροντα διαφοροποιούνται.

Οι κριτικοί εγκληματολόγοι στις ΗΠΑ τη δεκαετία του '60 ζητούσαν την υιοθέτηση ενός πραγματικού, υπερβατικού ορισμού του εγκλήματος με αντικειμενική υπόσταση, στηριζόμενου σε ηθικά κριτήρια. Ο προσδιορισμός του εγκλήματος θα πρέπει να γίνει με βάση τη παραβίαση αναφαίρετων δικαιωμάτων του ανθρώπου όπως τροφή, κατοικία, ιατρική περίθαλψη, και ο ρόλος του εγκληματολόγου να αναζητά από ποιον, εναντίον τίνος, πως και γιατί παραβιάζονται αυτά τα δικαιώματα. Με βάση αυτόν τον ορισμό της έννοιας του εγκλήματος, στο περιεχόμενό του εντάσσονται ο ιμπεριαλισμός, ο ρατσισμός, ο σεξισμός και άλλες μορφές εκμετάλλευσης που συνδέονται με την συστηματική παραβίαση των βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Έτσι θα φανερωθεί η ιδεολογία του φιλελευθερισμού, η οποία, με την χρησιμοποίηση αξιοκρατικών κριτηρίων, νομιμοποίησε τη κοινωνική ανισότητα στο όνομα της ισότητας και θα οδηγηθούμε στον επαναστατικό μετασχηματισμό της κοινωνίας και την εξάλειψη των οικονομικο-πολιτικών συστημάτων εκμετάλλευσης.

Μια πάλι κριτική ερμηνεία θεωρεί πως σε ένα κοινωνικό σύστημα που επιβιώνει από την κοινωνική σύγκρουση, ο νόμος δεν λειτουργεί προς την κατεύθυνση της ειρηνικής επίλυση των διαφορών ανάμεσα στις κοινωνικές ομάδες που βρίσκονται σε σύγκρουση, αλλά εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ομάδων εκείνων που έχουν την εξουσία να παρεμβαίνουν στη νομοθετική διαδικασία. Η διαδικασία εγκληματοποίησης προηγείται της εγκληματικής συμπεριφοράς, ο νόμος έχει ένα δημιουργικό ρόλο, καθώς έγκλημα είναι αυτό που ορίζεται ως τέτοιο από τον ποινικό νόμο.

Από την άλλη, όσο πιο συγκεκριμένοι είναι οι νόμοι τόσο πιο συγκεκριμένες είναι και οι παραβιάσεις τους. Όταν ένα διάταγμα ορισμένο απευθύνεται σε μια άμορφη, εθνική μάζα ατόμων, μέσα στην οποία υπάρχουν απειράριθμα αντιθετικά και ετερόκλητα στοιχεία, με ιδιαιτερότητες και διαφορετικές αντιλήψεις, είναι λογικό να γεννιούνται παραβάτες. Η παρέκκλιση είναι φυσιολογική με την έννοια ότι τα άτομα συνειδητά προσπαθούν να επιβεβαιώσουν την ανθρώπινη διαφορετικότητα τους. «Καθήκον μας», λένε οι κριτικοί εγκληματολόγοι της Αγγλίας, «δεν είναι απλώς να εντοπίζουμε προβλήματα ή να δρούμε ως φορείς εναλλακτικής πραγματικότητας: καθήκον μας είναι να δημιουργήσουμε μια κοινωνία, στην οποία η ανθρώπινη διαφορετικότητα, προσωπική, οργανική ή κοινωνική δεν θα αποτελεί αντικείμενο εγκληματοποίησης». Στο επίκεντρο των κριτικών δε βρίσκονται μόνο οι ποινικοί θεσμοί αλλά όλο το σύστημα κοινωνικού ελέγχου, με ιδιαίτερη έμφαση στον ψυχιατρικό έλεγχο, καθώς η κριτική εγκληματολογία συναντάται με την αντιψυχιατρική. Τέλος, αποδίδουν πολιτικό νόημα σε κάθε συμπεριφορά μη συμμόρφωσης αναγνωρίζοντας ότι αυτές οι συμπεριφορές συνιστούν απειλή για την ισχύουσα τάξη.

Η κριτική εγκληματολογία δεν απέκτησε ένα ενιαίο μέτωπο δράσης, συνεχώς εναλλασσόταν και κάθε σχολή εμφανιζόταν με διαφορετικό οπλοστάσιο. Ένα κοινό θεωρητικό και εμπειρικό πεδίο έχει όμως αναπτυχθεί. Όλοι αναγνωρίζουν το ποινικό δίκαιο ως ένα σύστημα ταξικό, ως το κατ' εξοχήν νομοθετικό σύστημα ανισότητας το οποίο τείνει στη παγίωση και αναπαραγωγή των κοινωνικών σχέσεων. Ακόμη παραπέρα όμως, το ποινικό δίκαιο δεν είναι ένα στατικό δίκαιο κανόνων αλλά ένα δυναμικό σύστημα λειτουργιών. Γι' αυτό και η κριτική ανάλυση της λειτουργίας του δεν θα πρέπει να περιορίζεται μόνο στο επίπεδο της φαινομενολογίας της κοινωνικης ανισότητας, αλλά να εστιάζει αντίθετα στην ερμηνεία και την εμβάθυνση της λογικής των επιλεκτικών μηχανισμών εγκληματοποίησης: στον μηχανισμό παραγωγής κανόνων, στον μηχανισμό εφαρμογής των κανόνων και στον μηχανισμό εκτέλεσης των ποινών ή των μέτρων.

Κι εδώ αναλαμβάνει ο Φουκώ.

Σταμάτης Σύρακας

Για τη γέννηση, την εξέλιξη και τη σύγχρονη δυναμική της Κριτικής Εγκληματολογίας, καθώς και τη σχετική βιβλιογραφία, βλέπε: Α. Κουκουτσάκη, Σημειώσεις Κριτικής Εγκληματολογίας, Τμήμα Κοινωνιολογίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο

συνδράμετε!

Αγαπητοί φίλοι & σύντροφοι, η «Βαβυλωνία» συνεχίζει και φέτος την έκδοση, με σταθερό στόχο τη συνέχιση της προβολής απελευθερωτικών στιγμών της κοινωνίας και το άνοιγμα του κοινωνικού διαλόγου για όλα τα ζητήματα που «καίνε».

Τον τελευταίο χρόνο έκδοσης της «Β», το κόστος διανομής της εφημερίδας ανέβηκε δυσανάλογα σε σχέση με την υπηρεσία που παρέχει το πρακτορείο διανομής. Οι υπερβολικές κρατήσεις, η καθυστέρηση πληρωμής των παρελθόντων τευχών κ.α. έχουν σαν αποτέλεσμα συχνά η «Β» να μην υπάρχει σε κάποια περίπτερα, ενώ ταυτόχρονα, με τόσο υψηλό κόστος έκδοσης και διανομής, να μην μπορούμε οικονομικά να ανταποκριθούμε, με αποτέλεσμα η εφημερίδα να καθυστερεί κάποιες φορές την έκδοσή της.

Για τον λόγο αυτό, αποφασίσαμε να δυναμώσουμε την διακίνηση της «Β» μέσω συνδρομών, χωρίς να σημαίνει ότι δεν θα κυκλοφορεί και στα περίπτερα για όσους το επιθυμούν, αφού η πανελλαδική διανομή της συνεχίζεται κανονικά.

Για την χρονική περίοδο Οκτώβρης 2005 – Ιούλης 2006 αποφασίσαμε να εκδώσουμε 10 φύλλα. Μετά το τεύχος Σεπτέμβρη/Οκτώβρη, τα επόμενα 9 τεύχη θα κυκλοφορήσουν (διατηρώντας τη χρονική προδιαγραφή «την πρώτη Κυριακή κάθε μήνα») –εκτός ανωτέρας βίας– στις παρακάτω ημερομηνίες:

1. Νοέμβρης 2005, Κυριακή 6/11
2. Δεκέμβρης 2005, Κυριακή 4/12
3. Γενάρης 2006, Κυριακή 8/1
4. Φεβρουάριος 2006, Κυριακή 5/2
5. Μάρτης 2006, Κυριακή 5/3
6. Απρίλης 2006, Κυριακή 2/4
7. Μάης 2006, Κυριακή 7/5
8. Ιούνης 2006, Κυριακή 4/6
9. Ιούλης 2006, Κυριακή 2/7

Η συνδρομή για τα 10 τεύχη κοστίζει 15 ευρώ και η εφημερίδα θα φτάνει στην διεύθυνσή σας στην ώρα της. Επιπλέον, μας δίνεται η δυνατότητα να προϋπολογίσουμε τα έσοδά μας για να καλύψουμε το υψηλό κόστος έκδοσης.

Για να γίνετε συνδρομητές μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο τηλέφωνο για τις συνδρομές που είναι το 6942935628

Μπορείτε ακόμη να επικοινωνήσετε είτε μέσω e-mail, είτε μέσω ταχυδρομείου (στη διεύθυνση της «Β» στη Θεσ/νίκη) ή, ακόμα καλύτερα, να περάσετε να τα πούμε από κοντά στα κατά τόπους γραφεία των συντακτικών μας ομάδων.

“Πολύ αίμα...”

Η συμμορία Μπονό (1911-1912)

Jules Bonnot (14 Οκτωβρίου 1876 - 28 Απριλίου 1912): Διετέλεσε σωφέρ του Άρθουρ Κόναν Ντόυλ, πατέρα του Σέρλοκ Χολμς, το 1910. Σε λίγο θα γινόταν ο μεγαλύτερος πραγματικός πρωταγωνιστής στα αστυνομικά χρονικά του εικοστού αιώνα. Η συμμορία του συνέχισε τον ιλεγκαλισμό που είχε αναδυθεί από τα συντρίμμια της Παρισινής Κομμούνας. Ταλαντεύθηκε ανάμεσα στον αναρχισμό και την αυτοκαταστροφική άρνηση.
Η εικονογραφημένη ιστορία Πολύ αίμα για λίγα φράγκα, για τη σύσταση, το χειμώνα του 1911 στη Λυών και τη σύλληψη, την επόμενη άνοιξη, της συμμορίας του Μπονό, θα κυκλοφορήσει σύντομα στα ελληνικά. Παρακάτω η προδημοσίευση της εισαγωγής.

Λήστευαν, πυροβολούσαν και επινόησαν μια μέθοδο διαφυγής από τον τόπο του εγκλήματος με αυτοκίνητο -εξού και ονομάστηκαν «ληστές με το αυτοκίνητο». Ήταν χορτοφάγοι και σιχαίνονταν το κάπνισμα και το αλκοόλ.
Για να καταλάβουμε πώς προέκυψε μια ομάδα όπως αυτή του Μπονό, πρέπει να ανατρέξουμε στην αιματηρή κατάπνιξη της παρισινής Κομμούνας του 1871 και στη σκληρή καταστολή, καταστολή κυρίως οικονομική, των επόμενων χρόνων. Η δυσκολία να βρει κανείς δουλειά και η ασύδοτη εκμετάλλευση των εργατών δημιούργησαν τις βάσεις μιας ταξικής οργής με σαφείς αποδέκτες. Η γενική αμνηστία των κομμουνάρων που ψηφίστηκε από τη γαλλική κυβέρνηση το 1880 έδωσε ώθηση στο γαλλικό εργατικό κίνημα συνολικά και ειδικά στην αναρχική του πτέρυγα. Κατά χιλιάδες άρχισαν να επιστρέφουν οι εκτοπισμένοι κομμουνάροι από τη Νέα Καληδονία. Στη Γαλλία άρχισαν να ξεφυτρώνουν παντού αναρχικές ομάδες, συχνά με ονόματα όπως ‘Δυναμίτης’, ‘Το Ξίφος’, ‘Το Φίδι’, ‘Το Μίσος’ κ.ο.κ.

Στη δεκαετία του 1890 εμφανίστηκε το πρώτο κύμα "τρομοκρατίας". Στην Ευρώπη εξερράγησαν πάνω από χίλιες βόμβες από ακτιβιστές διαφόρων πολιτικών προελεύσεων που έλπιζαν να καταστρέψουν την αστική κοινωνία.
Τελείως διαφορετική εικόνα παρουσιάζουν οι δίκες και οι αστυνομικές αναφορές της δεκαετίας του 1970 (π.χ. δίκες RAF) από τις αντίστοιχες της δεκαετίας του 1890 ως προς την κοινωνική σύνθεση των "τρομοκρατών" . Επρόκειτο για εξαθλιωμένους εργάτες που είχε ξεβράσει η αγορά εργασίας, χωρίς καμία προοπτική σταθερού εισοδήματος.
Όταν άρχισε να κοπάζει το πρώτο κύμα, ξεπρόβαλε το 1905 ένα νέο κίνημα, κυρίως γύρω από το έντυπο Η Αναρχία (1905-1914). Οι αναρχικοί του τέλους του 19ου αιώνα ήταν οι Ρομπέν των Δασών της εποχής: Έκλεβαν από τους πλούσιους για να δώσουν στους φτωχούς, στο όνομα του λαού, της αλληλεγγύης και της ισότητας. Τώρα όμως γεννήθηκαν ‘Οι Ιλεγκαλιστές’ [illegal=παράνομος], που αναζήτησαν τις θεωρητικές τους βάσεις στον ιντιβιντουαλισμό [ατομικισμό] . Ιδεολογικές αναφορές έβρισκαν στον αστό ατομικιστή Μορίς Μπαρές και την τριλογία του Η Προστασία του Εγώ, πιο ουσιαστικές όμως υπήρξαν οι επιρροές του Νίτσε και του, προπάτορα για κάποιους του Νίτσε, Μαξ Στίρνερ (1806-1856), του οποίου Ο Μοναδικός και το Δικό του (1843) κυκλοφόρησε στα γαλλικά το 1900. Έννοιες όπως «δικαιοσύνη» και «λαός» τις θεωρούσε παράλογες και αντιφατικές. Για τον Στίρνερ, οποιαδήποτε πολιτική ενέργεια γίνεται στο όνομά τους δεν ήταν παρά ένας νέος δεσποτισμός: «Δεν απαιτώ, ούτε και αναγνωρίζω, κανένα δικαίωμα. Αυτό που μπορώ να πετύχω με τη βία, θα το πετύχω με τη βία. Αυτό που δεν μπορώ να πετύχω με τη βία, δεν έχω κανένα δικαίωμα να το απαιτήσω.» Με τη στιρνερική πολεμική ιαχή ’Λευτεριά σ’ αυτόν που μπορεί να την κατακτήσει’ ξεκίνησε το έργο της και η συμμορία Μπονό. Τον πυρήνα της αποτελούσαν έξι-εφτά άτομα. Ένα ευρύτερος κύκλος προσέφερε κρυψώνες για τα όπλα, τη λεία και τα αυτοκίνητα. Οι δύο βασικοί οργανωτές της ομάδας ήταν ο Ζιλ Μπονό και ο Οκτάβ Γκαρνιέ. Κι οι δυο, όπως και όλη η συμμορία, παιδιά της εργατικής τάξης, είχαν προσπαθήσει να κερδίσουν το ψωμί τους ως «έντιμοι εργαζόμενοι», είχαν απολυθεί και πέρασαν στις μικροδιαρρήξεις και τις πλαστογραφίες για να επιβιώσουν.
Στον περίγυρο της ομάδας διακρίνουμε τον Βίκτορ Κιμπαλτζίτς –ή Βίκτορ Σερζ, όπως ονομάστηκε αργότερα. Δεν συμμετείχε στις ληστείες της συμμορίας. Κατά τη διάρκεια των μεγάλων δικών ενάντια στη συμμορία Μπονό διαχωρίστηκε από τον ιλεγκαλισμό, στηρίζοντας μεν την ομάδα, αλλά παρουσιάζοντας τον εαυτό του ως θεωρητικό. Καταδικάστηκε σε πέντε «μόνο» χρόνια φυλακή και πέντε χρόνια εξορία. Ο Σερζ, όπως και οι περισσότεροι αναρχικοί τότε, δύσκολα θα τα είχε βγάλει πέρα χωρίς παράνομες δραστηριότητες. Έγραψε αργότερα ότι «ένα από τα αξιοσημείωτα χαρακτηριστικά της εργατικής τάξης του Παρισιού ήταν το πόσο στενές σχέσεις είχε με τον υπόκοσμο.» Η παρανομία ήταν ζήτημα επιβίωσης.

Όταν Μπονό και Γκαρνιέ συναντήθηκαν στο Παρίσι στα τέλη του 1911, είπαν να τελειώνουν με τις μικροκλοπές και τα ψιλολόγια. Από δω και μπρος θα σχεδίαζαν μόνο μεγάλα πράγματα.
Από τους σχεδιασμούς που μας άφησαν στο χαρτί προκύπτει ότι ήθελαν να ζήσουν ένα όνειρο. Γνώριζαν καλά πως αυτός ο δρόμος οδηγούσε στο θάνατο. Ο χορός των πιστολιών κορυφώνεται άλλωστε στην έκρηξη. Προτίμησαν μια ζωή στα όρια της συντριβής, μια αίσθηση ελευθερίας, από μια ζωή χωμένη στο εργοστάσιο. Χωρίς καμιά συμπόνοια για

τους εργάτες, ταξικά τους αδέρφια, δεν δίστασαν να βγάλουν απ’ τη μέση όποιον τους στεκόταν εμπόδιο. Στα μάτια τους δεν υπήρχαν αθώοι: Όποιος επιλέγει τη σκλαβιά είναι άξιος της μοίρας του.
Στις 20 Δεκεμβρίου 1911, η συμμορία έκλεψε ένα αυτοκίνητο - για τους γνώστες το καλύτερο και γρηγορότερο πριν τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο: μια λιμουζίνα Ντελονέ-Μπελβίλ, μοντέλο του 1910. Το πρωί της 21ης Δεκεμβρίου περίμεναν στο αυτοκίνητο να εμφανιστεί στην οδό Ορντνέ ο τραπεζικός υπάλληλος. «Ήμαστε οπλισμένοι σαν αστακοί», αναπολεί ο Γκαρνιέ. «Είχα πάνω μου 6 πιστόλια…καθένας από τους φίλους μου από 3 και όλοι μαζί 400 σφαίρες στις τσέπες.»
Η ληστεία πέτυχε. Η συμμορία εξαφανίστηκε αφήνοντας πίσω της το πτώμα του υπαλλήλου. Η λεία μικρή: Είχαν υπολογίσει να βρουν 150.000 γαλλικά φράγκα, τελικά όμως δεν πήραν πάνω από 5.500, μαζί με κάποιες άχρηστες επιταγές.
Η μία ληστεία διαδεχόταν την άλλη. Η μέθοδος η ίδια: Κλέβουμε ένα αυτοκίνητο (τότε προνόμιο των πολύ πλουσίων), κάνουμε καμιά βόλτα, το ρίχνουμε στο τραγούδι, ο αέρας μας χαϊδεύει το πρόσωπο. Περνάει λίγος καιρός, ξαναχτυπάμε.
Αυτό βέβαια δεν έχει πάντα αίσιο τέλος. Ο συνδυασμός όλο και πιο παράλογων ενεργειών με όλο και περισσότερα αθώα θύματα έστρεψε πολλούς αναρχικούς εναντίον της ομάδας του Μπονό. Θεωρούσαν ότι το παρατράβηξε και αμαύρωνε το όνομα της αναρχίας.
Η αστυνομία δεν σταύρωσε τα χέρια. Ξεκίνησε με μαζικές συλλήψεις, που θα περιόριζαν τα κρησφύγετα του Μπονό. Στις 14 Μαΐου 1912 κατάφερε να εντοπίσει τον Γκαρνιέ και τον Βαλέ σ’ ένα σπίτι στα περίχωρα του Παρισιού. Οπλισμένοι με 7 Μπράουνιγκ και 2 Μάουζερ, οι Γκαρνιέ και Βαλέ τα βαλαν με 250 αστυνομικούς, 400 έφιππους του αποικιακού στρατού με πολυβόλα, ένα λόχο δραγουμάνους και μια στρατιά αγανακτισμένων πολιτών. Κατέφτασε το πυροβολικό. Δεν άργησε να συγκεντρωθεί ένας όχλος που φώναζε ρυθμικά: «Σκοτώστε τους! Σκοτώστε τους!»
Ο Γκαρνιέ και ο Βαλέ σύντομα έπεσαν νεκροί. Διάφοροι περίεργοι όρμησαν στο σπίτι, που είχε γαζωθεί από τις σφαίρες. Αναβιώνοντας μια παλιά τελετουργία, άρχισαν να βουτάνε τα μαντήλια τους στο αίμα των νεκρών αντρών.
Λίγες μέρες μετά, η ίδια μοίρα περίμενε και τον Μπονό. Σ’ ένα σπίτι περικυκλωμένο, σ’ ένα δωμάτιο τρύπιο από τους πυροβολισμούς, πίσω από ένα στρώμα και αιμορραγώντας από πολλαπλά τραύματα, ξεψύχησε ο Ζιλ Μπονό. Μια σφαίρα σταμάτησε το ρολόι του: Δώδεκα παρά δύο λεπτά.
Ήταν η ώρα που η «φάση της τρομοκρατίας» του γαλλικού αναρχισμού περνούσε στην ιστορία.

Λία Γ.

Ηδη στα τέλη του 19ου αιώνα, ο Νίτσε έγραψε πως η πίστη στην επιστήμη δεν οφείλει την απαρχή της στη χρησιμότητά της.

Σήμερα, το παραμύθι της"καθαρής" επιστημονικής έρευνας "για την επίλυση των προβλημάτων της ανθρωπότητας" σερβίρεται ακόμα, παρά το γεγονός της επιφύλαξης ακόμη και των πιο ανυποψίαστων. Σε συνδυασμό με την πολιτική της διαρκούς "ανάπτυξης", η βιοτεχνολογία συνιστά ραγδαία αναπτυσσόμενη απειλή μαζικής καταστροφής που βασίζεται στην επιστημονική γνώση, έξω και πέρα από κάθε σχεδιασμό.

Οι βιολογικές, χημικές και πυρηνικές τεχνολογίες του προηγούμενου αιώνα, αναπτύσσονταν κυρίως σε κρατικά εργαστήρια και ήταν κατά βάση στρατιωτικές. Οι βιοτεχνολογίες των τελευταίων δεκαετιών αναπτύσσονται σχεδόν αποκλειστικά από πολυεθνικές επιχειρήσεις και χαρακτηρίζονται αποκλειστικά από τους νόμους του μέγιστου κέρδους, αποτελώντας έναν από τους μεγαλύτερους κινδύνους που αντιμετωπίζουν οι κοινωνίες σήμερα.

Κάθε αλλαγή στην αλληλοδράση ανάμεσα στα διαφορετικά μέρη που αποτελούν ένα φυσικό σύστημα προκαλεί μια αλυσσίδα αλλαγών που δεν είναι εύκολο να προβλεφθούν. Αυτό επιτείνεται όταν εμπλέκεται η ανθρώπινη δραστηριότητα, με την χαρακτηριστική τάση να υπερεκτιμά τις δυνατότητες σχεδιασμού που διαθέτει, ενώ άπειρα παραδείγματα από το παρελθόν δηλώνουν το αντίθετο. Όμως, το αυτονόητο για την κοινή λογική, δείχνει να αγνοείται συστηματικά από την επιστήμη των πολυεθνικών.

Ο πανικός που εκδηλώθηκε τον τελευταίο καιρό με τη γρίππη των πτηνών, μόνο στην πραγματική του βάση δεν έθεσε το πρόβλημα, όπως κάθε πανικός άλλωστε. Αφού εξαργυρώθηκε με τεράστια κέρδη για τις φαρμακοβιομηχανίες και την εξόντωση εκατομμυρίων πτηνών, υποχωρεί σταδιακά με τον καθησυχασμό των μαζών πως η επιστήμη θα κάνει το θαύμα της με τα νέα εμβόλια και τους μηχανισμούς της που αγρυπνούν και ελέγχουν για να προφυλάξουν τις δυτικές κοινωνίες από τους κινδύνους μιας νέας "πανούκλας". Το τραγικό του "λύκου που φυλάει τα πρόβατα"!

Παρά το ότι 140 εκατομμύρια πουλιά έχουν θανατωθεί και οι απώλειες της κτηνοτροφίας στην ανατολική Ασία ξεπερνούν τα 10 δισ.δολ., είναι πια γνωστό ότι ο ιός H5N1 "δεν γνωρίζουμε να μεταδίδεται από άνθρωπο σε άνθρωπο" και έχει "κάτα πάσα πιθανότητα σκοτώσει 65 άτομα στη ΝΑ Ασία" τα τελευταία δύο χρόνια, σύμφωνα με την ΕΕ, τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (WHO), τα Ηνωμένα Έθνη. Κι όμως η αμερικανική γερουσία ενέκρινε ένα πακέτο 3.9 δισ. δολλαρίων για εμβόλια και αντιγριππικά Tamiflu κι ετοίμαζε ως πρόσφατα άλλο ένα.

Πολλοί υποστηρίζουν ότι η γρίππη των πουλερικών, ενώ αποτελεί πραγματικό κίνδυνο[1], χρησιμοποιήθηκε για μια τεράστια απάτη αντίστοιχη με το πρόσφατο SARS: Πετυχαίνει τη συντεταγμένη αποσιώπηση (με εξαγορά του WHO και της UNESCO), της παρασκευής καταστροφικών ιών σε στρατιωτικά - βιοϊατρικά εργαστήρια και της διασποράς τους (π.χ. των ιών του άνθρακα ή του Δυτικού Νείλου εναντίον του Σαντάμ Χουσεϊν).

Κυρίως όμως, συμμετέχει σε μια συνειδητή "ιατροφαρμακευτική γενοκτονία", που ξεκινά τη δεκαετία του '60 και συστηματοποιείται τη δεκαετία του '80 με τον ιό Έμπολα και το AIDS. Οι νέες επιδημίες ουσιαστικά "συμπληρώνουν τον πολιτικό «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία»"[2]. Ο στόχος πολλαπλός: το άμεσο κέρδος και η αραίωση του πληθυσμού σε συγκεκριμένες περιοχές.

Συνωμοσιολογία; Λιγότερο πειστική από την κυρίαρχη προπαγάνδα; Είναι πάντως ενδιαφέρον ότι ο πρώην Γραμματέας του Κράτους των ΗΠΑ George Schultz και ο εκπρόσωπος Τύπου της λέσχης Bilderberg LJR de Vink είναι στο διοικητικό συμβούλιο της Hoffmann-LaRoche, της εταιρείας που παρασκευάζει και διαθέτει το Tamiflu[3]...

1. *Mike Davis. "Avian Flu: A State of Unreadiness" στο Nation, 18 Ιουλίου 2005, τόμ. 281, # 3, σσ. 27-30, όπου προειδοποιεί ότι σύντομα ο ιός, αν αποκτήσει τα απαραίτητα γονίδια ή αμινοξέα, μπορεί να απειλήσει μέχρι 20 εκ. ζωές.*
2. *π.χ. www.tetrahedron.org και www.drlenhorowitz.com, βλ. και συζήτηση τον Οκτώβριο του 2005 στο www.indymedia.org.uk*
3. *www.roche.com/home/company/com_gov/com_gov_dir.htm*

Η θανατηφόρα νόσος της βιοτεχνολογίας